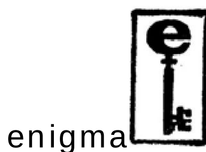

RAYMOND CHANDLER

FEREASTRA DE SUS

RAYMOND CHANDLER

Fereastra de sus

enigma

În româneşte de Gherasim Ţic

Editura Univers
Bucureşti – 1983

Cuprins

Capitolul unu

Casa se găsea pe bulevardul Dresda, în cartierul Oak Knell din Pasadena. O casă mare, solidă şi frumoasă, cu pereţi de cărămidă roşcată, acoperiş din ţiglă de teracotă şi cornişă de piatră albă. La parter, ferestrele de la faţadă aveau grilaje de fier. Cele de la etaj erau ca la casele de ţară, cu înflorituri de piatră împrejur, imitând în mod exagerat, stilul rococo.

Din faţa casei şi de lângă boschetele înflorite din apropiere, se întindea într-o pantă lină, spre stradă, o pajişte verde, frumoasă, de vreo jumătate de pogon, revărsându-se în jurul unui enorm cedru de Himalaia, ca o maree verde, răcoroasă, în jurul unei stânci. Trotuarul şi aleea erau foarte largi, iar pe alee se găseau trei salcâmi de toată frumuseţea. Era o mireasmă puternică de vară, în dimineaţa aceea; vegetaţia stătea neclintită în aerul încremenit a ceea ce se poate numi o zi plăcută.

După câte ştiam, în casă locuia o doamnă Elizabeth Bright Murdock împreună cu familia. Doamna voia să angajeze un detectiv particular cinstit, care să n-arunce scrum de havană pe podea şi să nu poarte decât un pistol. Mai ştiam despre ea că era văduva unui nătărău bătrân, cu favoriţi, pe nume Jasper Murdock, care făcuse o groază de bani „ajutând” comunitatea. În fiecare an, la aniversarea sa, îi apărea în ziarul din Pasadena fotografia, cu anul naşterii şi al morţii, sub

care scria „Datoria a fost sensul vieții lui”.

Mi-am lăsat maşina în stradă şi, păşind pe câteva zeci de dale de piatră fixate în gazonul verde, am ajuns la un portic cu acoperiş țuguiat şi am sunat. În fața casei, pe o distanță scurtă de la uşă până la marginea drumului de acces, se întindea un zid scund de cărămidă roşie. La capătul aleii, pe un bloc de beton era un mic negru pictat, în pantaloni de călărie albi, cu jachetă verde şi şapcă roşie. În mână ținea un bici, iar la picioarele lui, în blocul de beton, se găsea o verigă de fier. Părea cam trist, de parcă aştepta de mult timp acolo şi începuse să-şi cam piardă răbdarea. M-am apropiat de el şi l-am bătut uşor cu mâna pe cap, în timp ce aşteptam să apară cineva la uşă.

După o bucată de vreme, o mutră acră, între două vârste, în ținută de servitoare, a deschis uşa de la intrare cam vreo douăzeci de centimetri şi m-a privit cu suspiciune.

— Philip Marlowe, am zis. O caut pe doamna Murdock. Sunt aşteptat.

Mutra acră între două vârste a scrâşnit din dinți, a închis repede ochii, i-a deschis tot atât de repede şi, cu o voce agresivă, a zis:

— Pe care?

— Poftim?

— Pe care doamnă Murdock? a întrebat aproape țipând.

— Pe doamna Elizabeth Bright Murdock. Nu ştiam că sunt mai multe.

— Sunt, a răspuns sec. Aveți o carte de vizită?

Uşa rămăsese întredeschisă. Şi-a vârât prin uşă vârful nasului şi o mână slabă. Mi-am scos portofelul, am luat o carte de vizită cu numele meu şi i-am pus-o în mână. Mâna şi nasul s-au retras, iar uşa mi-a fost

trântită în nas.

M-am gândit că poate trebuia să fi mers la uşa din spate. M-am dus iar la micuţul negru şi l-am bătut uşor pe cap.

— Frate dragă, am zis, avem amândoi aceeaşi soartă.

A trecut foarte mult timp. Mi-am vârât o ţigară în gură, dar n-am aprins-o. Flaşnetarul a trecut cu căruciorul lui albastru cu alb, cântând la flaşnetă, „Curca în paie”. Un fluture mare, negru cu auriu, a aterizat pe o tufă de hortensii, aproape de cotul meu. Şi-a mişcat uşor aripile în sus şi în jos, de câteva ori, apoi a decolat greoi şi s-a îndepărtat prin aerul înmiresmat, fierbinte şi încremenit.

Uşa din faţă s-a deschis din nou. Mutra acră a zis:

— Poftiţi.

Am intrat. Camera era mare, pătrată; atmosfera răcoroasă şi odihnitoare a unei capele funerare. Chiar mirosul era asemănător. Tapiserie pe pereţii goi de stuc. Grilaj de fier, imitând balcoane, în exteriorul ferestrelor laterale înalte. Scaune masive încrustate, îmbrăcate în pluş, cu spătare tapisate, şi ciucuri suflaţi în aur mat, atârnând de o parte şi de alta. În fund, un vitraliu cam de mărimea unui teren de tenis. Sub el, uşi de sticlă, cu draperii. O cameră veche, mucegăită, apăsătoare şi ostilă. Nu părea să fi stat cineva vreodată în ea şi nici nu cred că ar putea exista vreo fiinţă cu asemenea intenţii. Mese cu tăblii de marmură şi picioare arcuite, ceasuri suflate în aur, statuete de marmură în două culori: O grămadă de vechituri, care ţi-ar lua o săptămână să le ştergi de praf. O groază de bani irosiţi. Cu treizeci de ani în urmă, în bogatul şi liniştitul oraş provincial Pasadena, o asemenea încăpere părea, probabil, o cameră.

Am ieşit şi-am trecut printr-o galerie; după o vreme,

mutra acră a deschis o uşă şi mi-a făcut semn să intru.

— Domnul Marlowe, a zis ea prin uşă cu o voce nesuferită, şi s-a îndepărtat scrâşnind din dinți.

Capitolul doi

Era o cămăruţă cu vedere spre grădina din spate. Covorul roşu cu maro era urât, mobila specifică unui mic birou. O fată blondă, slabă şi plăpândă, cu ochelari cu ramă de sidef, şedea la o masă de lucru, cu o maşină de scris pe tăblia trasă în stânga ei. Mâinile stăteau deasupra claviaturii gata de lucru, dar în maşină nu se afla nicio foaie de hârtie. M-a privit când am intrat în cameră, cu expresia rigidă şi cam nătângă a unei persoane sfioase, care pozează pentru un instantaneu. M-a invitat să iau loc cu o voce limpede şi plăcută.

— Sunt domnişoara Davis, secretara doamnei Murdock. Doreşte să vă cer câteva referinţe.

— Referinţe?

— Desigur. Referinţe. Vă surprinde?

Mi-am pus pălăria pe masa de lucru şi ţigara neaprinsă pe borul pălăriei.

— Vrei să spui că m-a chemat fără să ştie nimic despre mine?

Buza i-a tremurat şi şi-a muşcat-o. Nu ştiam dacă era speriată sau iritată, ori se căznea doar să pară distantă şi calculată. Oricum, nu părea fericită.

— Doamna a aflat numele dumneavoastră de la directorul unei firme a Băncii de Asigurări din California. Dar nici el nu vă cunoaşte personal.

— Pregăteşte-ţi creionul, i-am zis.

L-a ridicat şi mi-a arătat că era ascuţit şi gata de

lucru.

Am început:

— Mai întâi, unul din vicepreşedinţii aceleiaşi bănci, George S. Leake. E la biroul central. Apoi senatorul Huston Oglethorpe. Poate fi găsit la Sacramento sau în biroul său din State Building, în Los Angeles. Apoi Sidney Dreyfus, Jr. de la biroul de avocaţi Dreyfus, Turner & Swayne, cu sediul în Title-Insurance Building. Ai notat?

Scria repede şi cu uşurinţă. Dădea din cap fără să-şi ridice privirea. Lumina dansa în părul ei blond.

— Oliver Fry de la Fry-Krantz Corporation, Oil Well Tools, de pe East Ninth în cartierul industrial. Apoi, dacă te interesează şi câţiva poliţişti: Bernard Ohis din personalul procuraturii districtuale, şi detectivul-locotenent Carl Rahdall de la Biroul Central de Criminalistică. Crezi că-i de ajuns?

— Nu râdeţi de mine, a zis ea. Fac doar ceea ce mi se cere.

— Mai bine nu-i suna pe ultimii doi, decât dacă ştii ce am de făcut, am spus. N-am râs de dumneata. E foarte cald, nu?

— Nu e foarte cald pentru Pasadena, a răspuns ea.

A pus cartea de telefon pe masa de lucru şi s-a apucat de treabă.

În timp ce căuta numerele şi telefona încoace şi-ncolo, eu o studiam. Cu toată paloarea ei naturală, părea destul de sănătoasă. Părul aspru, blond arămiu, nu era urât în sine, dar era atât de bine întins pe capul ei mic, de parcă n-ar fi fost păr. Sprâncenele subţiri şi neobişnuit de drepte erau mai închise decât părul, aproape de culoarea castanei. Nările aveau aspect albicios de om anemic. Bărbia era prea mică, prea ascuţită, dându-i un aer de nesiguranţă. Nu era fardată,

avea doar ruj roşu-portocaliu pe buze, dar nu exagerat. Ochii în spatele ochelarilor erau foarte mari, de un albastru de cobalt cu irişi mari, inexpresivi. Pleoapele erau atât de înguste, încât ochii aveau un uşor aer oriental, ca şi cum pielea feței era de la natură atât de întinsă încât îi întinsese şi ochii la colțuri. Întreaga față avea un farmec contrastant, chiar uşor nevrotic, lipsindu-i doar puțin fard, bine ales, pentru a deveni frapantă.

Purta o rochie de in, dintr-o singură bucată, cu mâneci scurte şi fără garnituri. Pe brațele goale se vedeau câțiva pistrui şi un pic de puf.

N-am acordat multă atenție celor ce se vorbeau la telefon. Tot ce i se spunea stenografia cu mişcări uşoare şi îndemânatice de creion. După ce a terminat, a agățat cartea de telefon de un cârlig, s-a ridicat în picioare şi şi-a aranjat rochia.

— Dacă vreți să aşteptați câteva momente, a zis ea şi s-a îndreptat spre uşă.

Pe la jumătatea drumului s-a reîntors şi a închis un sertar de sus al mesei de lucru. După aceea a ieşit. Uşa s-a închis. S-a făcut linişte. În fața ferestrei zumzăia o albină. Undeva, mai departe, se tânguia un aspirator. Am luat țigara neaprinsă de pe pălărie, am pus-o în gură şi m-am ridicat. M-am dus la masa de lucru şi am deschis sertarul pe care îl închisese.

N-ar fi trebuit sa o fac, dar eram curios. Şi, de fapt, nici nu mă privea că în sertar avea un mic Colt automat. Am închis sertarul şi m-am aşezat din nou. După vreo patru minute a deschis uşa şi a zis:

— Doamna Murdock vă aşteaptă.

Am mers împreună pe coridor până în fața unei uşi duble de sticlă, pe care ea a deschis-o şi s-a dat la o parte să-mi facă loc. Am intrat şi uşa s-a închis în urma

mea.

Înăuntru era atât de întuneric, încât la început nu puteam vedea decât lumina de afară, care răzbătea printre boschetele dese şi jaluzele. Mi-am dat imediat seama că, de fapt, încăperea era un fel de verandă lăsată să fie năpădită de verdeață. Mobila era de trestie, iar pe jos erau rogojini. Lângă fereastră se găsea un şezlong de trestie. Avea spătarul curbat şi atâtea perne pe el, că ai fi putut împăia cu ele un elefant. Rezemată pe spate, cu un pahar de vin în mână, în el şedea o femeie. Am simțit mirosul puternic al vinului, înainte de-a o fi văzut ca lumea. După ce ochii mi s-au obişnuit cu lumina, am văzut-o bine.

Avea fața lată şi bărbia mare. Părul, de culoarea aramei, era ondulat într-un mod barbar. Nasul era aidoma unui clonț puternic, iar ochii mari, umezi, aveau expresia tandră a pietrelor jilave. La gât purta dantelă, deşi la un asemenea gât un tricou de fotbal s-ar fi potrivit mai bine. Rochia era de mătase cenuşie. Brațele groase erau goale şi pătate. În urechi avea clipsuri negre. Alături se găsea o masă scundă, acoperită cu cristal, iar pe ea o sticlă cu vin de Porto. A sorbit din paharul pe care-l ținea în mână, privindu-mă tăcută pe deasupra.

Eu stăteam în picioare. M-a lăsat să stau aşa până şi-a terminat vinul şi şi-a umplut din nou paharul. Şi-a şters apoi buzele cu o batistă şi a vorbit. Avea o voce fermă de bariton, ce părea să nu înghită lucruri fără rost.

— Ia loc, domnule Marlowe. Te rog, nu aprinde țigara aceea. Sunt astmatică.

M-am aşezat într-un balansoar de trestie şi am băgat țigara încă neaprinsă lângă batistă, în buzunarul de la piept.

— N-am avut niciodată de-a face cu detectivi

particulari, domnule Marlowe. Nu ştiu nimic despre ei. Referinţele despre dumneata par satisfăcătoare. Care îţi sunt pretenţiile?

— Ca să fac ce, doamnă Murdock?

— E o chestiune confidenţială, fireşte. Nimic de-a face cu poliţia. Aş fi chemat poliţia dacă ar fi fost treaba ei.

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi, doamnă Murdock. Şi, bineînţeles, cheltuielile.

— Prea mult. Dumneata probabil câştigi o groază de bani.

A mai băut puţin Porto. Mie, personal, nu-mi place Porto pe vreme călduroasă, dar mi-ar fi plăcut să mi se ofere, ca să pot refuza.

— Nu, am răspuns eu. Nu e mult. Bineînţeles, o asemenea treabă poate fi făcută la orice preţ şi... legal. Ca o lucrare dentară. Eu nu sunt instituţie, lucrez singur şi mă ocup de un singur caz o dată. Riscurile sunt uneori foarte mari şi nici nu lucrez tot timpul. Nu, nu cred că douăzeci şi cinci de dolari pe zi e prea mult.

— Înţeleg. Şi care e natura cheltuielilor?

— Lucruri mărunte care se ivesc ici, colo. Nu se ştie niciodată.

— Aş prefera să ştiu, a zis ea cu răceală.

— Veţi şti, am răspuns eu. Veţi primi totul, scris negru pe alb. Puteţi obiecta, dacă nu vă convine.

— Şi cât pretinzi avans?

— O sută de dolari ar fi suficient.

— Sper să fie, a zis ea, bându-şi vinul şi umplându-şi din nou paharul, fără măcar să-şi şteargă buzele.

— De la oameni ca dumneavoastră, doamnă Murdock, nu am absolută nevoie de avans.

— Domnule Marlowe, sunt o femeie autoritară. Dar nu vreau să te sperii. Pentru că, dacă te sperii de mine, n-o să-mi fii de mare folos.

Am dat afirmativ din cap, fără s-o contrazic.

A râs brusc, apoi a râgâit. Un râgâit uşor, plăcut, fără ostentaţie, cu uşoară nepăsare.

— Astmul meu, a zis fără să se sinchisească. Beau vinul ăsta ca medicament. De aceea nu-ţi ofer nimic.

M-am aşezat picior peste picior. Speram că asta n-o să-i supere astmul.

— Banii, a zis ea, nu sunt lucrul cel mai important. O femeie în situaţia mea e totdeauna jecmănită şi trebuie să se aştepte la asta. Sper să-ţi meriţi onorariul. Iată despre ce e vorba. Mi s-a furat un lucru de mare valoare. Îl vreau înapoi, dar vreau mai mult decât atâta. Nu vreau să fie nimeni arestat. Întâmplător, hoţul e un membru al familiei mele... prin căsătorie.

A răsucit paharul între degetele ei groase şi a zâmbit uşor în lumina obscură a camerei.

— Noră-mea. O fată fermecătoare... total inflexibilă.

M-a privit cu o licărire bruscă în ochi.

— Am un fiu al naibii de prost. Dar mi-e foarte drag. Cu vreun an în urmă, a făcut o căsătorie neroadă, fără consimţământul meu. A fost o nebunie din partea lui, întrucât nu e în stare să-şi câştige existenţa şi n-are nicio leţcaie în afară de ce-i dau eu, iar eu nu sunt generoasă când e vorba de bani. Femeia pe care şi-a ales-o, sau care l-a ales pe el, era cântăreaţă într-un local de noapte. Numele, destul de potrivit, Linda Conquest. Au stat în această casă. Nu ne-am certat, pentru că nu îngădui oamenilor să se certe cu mine în propria-mi casă, dar nici înţelegere n-a existat între noi. Eu le-am plătit cheltuielile, i-am dat fiecăruia o maşină, iar ei i-am fixat o sumă de bani suficientă pentru toalete şi altele. Fără îndoială, viaţa i se părea destul de plicticoasă. Şi, fără îndoială, îl găsea plicticos şi pe fiu-meu. Eu însămi îl găsesc plicticos. În orice caz, a

plecat cu totul pe neaşteptate, acum vreo săptămână, fără să lase nicio adresă sau să-şi ia rămas bun.

A tuşit, a scotocit după batistă şi şi-a suflat nasul.

— Dar a luat o monedă, a continuat ea. O monedă de aur, rară, un dublon Brasher. Era mândria colecției soțului meu. Pe mine nu mă interesează asemenea lucruri, dar pe el îl interesau. De când a murit, acum patru ani, i-am păstrat colecția intactă. E sus la etaj, într-o cameră încuiată şi rezistentă la foc, într-un set de casete neinflamabile. E asigurată, dar n-am anunțat încă pierderea dublonului. Nici n-aş vrea, dacă e posibil. Sunt absolut sigură că Linda l-a luat. Se zice că moneda valorează peste zece mii de dolari. E un exemplar făcut la stanță.

— Dar destul de greu de vândut, am zis eu.

— Poate, nu ştiu. Nu i-am observat lipsa decât ieri. Nu i-aş fi observat-o nici atunci, deoarece nu mă preocupă colecția, dacă nu ar fi telefonat un tip din Los Angeles, pe nume Morningstar. Zicea că-i negustor şi a întrebat dacă dublonul Murdock-Brasher, cum îl numea el, e de vânzare. Din întâmplare, a răspuns fiul meu. I-a spus că nu crede că-i de vânzare, că n-a fost niciodată, dar dacă domnul Morningstar vrea să sune altă dată, ar putea probabil vorbi cu mine. Nu mă deranjase atunci, deoarece mă odihneam. Tipul a promis că va reveni. Fiul meu a relatat conversația domnişoarei Davis, care la rândul ei, mi-a spus-o mie. Am pus-o să-i telefoneze omului aceluia. Eram curioasă.

A mai sorbit din vin, a fluturat batista şi a mârâit.

— De ce erați curioasă, doamnă Murdock? am întrebat-o, doar aşa, ca să zic ceva.

— Dacă omul ar fi un negustor cu renume, ar şti că moneda nu e de vânzare. Soțul meu, Jasper Murdock, a dispus prin testament ca nicio piesă din colecția sa să

nu fie vândută, împrumutată sau ipotecată în timpul vieții mele. Nici scoasă din casă, în afară de cazul în care aceasta ar fi distrusă, şi atunci numai cu aprobarea tutorilor. Pe când trăia, a zâmbit ea acru, soțul meu socotea că s-ar fi cuvenit să mă interesez mai mult de micile lui piese de metal.

Afară, soarele strălucea, florile înfloreau, păsările cântau. Maşinile treceau pe stradă cu un sunet îndepărtat, nesupărător. În camera slab luminată, cu femeia aceea severă la înfățişare şi cu mirosul de vin, totul părea oarecum ireal. Stăteam picior peste picior, legănându-l pe cel de deasupra şi aşteptam.

— Am vorbit cu domnul Morningstar. Numele întreg este Elisha Morningstar şi are birourile în Belfont Buildings, pe Ninth Street, în centrul Los Angeles-ului. I-am spus că, colecția Murdock nu e de vânzare, că niciodată n-a fost şi că, în ceea ce mă priveşte, nu va fi niciodată şi că sunt surprinsă că el nu ştie. S-a bâlbâit şi apoi m-a întrebat dacă ar putea examina dublonul. I-am spus că nu. Mi-a mulțumit pe un ton destul de sec şi a închis. Părea un om bătrân. După asta m-am dus să examinez eu însămi moneda, lucru pe care nu-l mai făcusem de un an întreg. Dispăruse de la locul ei din casetă.

N-am spus nimic. Ea şi-a umplut din nou paharul. A bătut apoi darabana cu degetele ei groase pe brațul şezlongului.

— Ce-am crezut atunci, îți poți închipui, probabil.

— Cu privire la Morningstar, da, poate. Cineva i-a oferit moneda spre vânzare, iar el ştia sau bănuia de unde provine. Moneda e probabil o raritate.

— Într-adevăr, un exemplar ştanțat e foarte rar. Da, şi eu am crezut la fel.

— Cum putea să fie furată? am întrebat.

— Cu foarte multă uşurinţă de oricine din casă. Cheile se află în poşeta mea, iar poşeta se găseşte ba ici, ba colo. E foarte simplu să intri în posesia cheilor atâta timp cât e necesar pentru a deschide o uşă şi o casetă, şi apoi să le pui la loc. Ar fi greu pentru un străin, dar oricine din casă ar fi putut-o face.

— Înţeleg. Cum puteţi dovedi că nora dumneavoastră a furat-o, doamnă Murdock?

— Nu pot face dovada acestui fapt. Dar sunt absolut sigură. Cele trei servitoare sunt aici de mulţi ani, cu mult înainte de a mă căsători eu cu domnul Murdock, acum şapte ani. Grădinarul nu intră niciodată în casă. Şofer n-am, pentru că mă duce cu maşina fiul meu, ori secretara. Fiu-meu n-a luat-o, mai întâi pentru că nu e chiar atât de nebun s-o fure pe maică-sa, şi în al doilea rând, dacă ar fi luat-o, ar fi putut cu uşurinţă să mă împiedice să vorbesc cu negustorul de monede Morningstar. Domnişoara Davis... e ridicol. Nu-i genul ăsta. Prea sfioasă. Nu, domnule Marlowe, Linda e tipul de femeie care ar fi putut-o face chiar şi numai din răutate, dacă nu din alt motiv. Şi ştii şi dumneata cum sunt oamenii ăştia de prin barurile de noapte...

— Oameni de tot felul, ca noi toţi, am zis. Presupun că nu sunt urme de spargere? Numai un ins priceput e în stare să salte o asemenea monedă, ori se pare că nu e vorba de asta. Poate n-ar strica, totuşi, să arunc o privire prin cameră.

— Ţi-am spus doar, domnule Marlowe, că doamna Leslie Murdock, nora mea, a luat dublonul Brasher.

Ne-am privit unul pe celălalt. Ochii îi erau duri, asemenea dalelor de piatră de pe aleea de la intrare. M-am scuturat de privirea ei şi am zis:

— Presupunând că e aşa, doamnă Murdock, ce aţi dori să se facă?

— În primul rând, vreau moneda înapoi. În al doilea rând, vreau un divorț de necontestat în favoarea fiului meu. Şi nu intenționez să-l cumpăr. Cred că ştii cum se aranjează aceste lucruri.

Şi-a terminat porția obişnuită de Porto şi a râs cu bădărănie.

— Oi fi auzit, am răspuns. Ziceți că doamna n-a lăsat nicio adresă. Asta înseamnă că habar n-aveți unde s-a dus?

— Întocmai.

— În acest caz, e vorba de o dispariție. S-ar putea ca fiul dumneavoastră să ştie ceva, dar nu v-a spus-o. Va trebui să-l văd.

Fața mare şi palidă a devenit mai aspră.

— Fiul meu nu ştie nimic. Nici măcar nu ştie că moneda a fost furată. Nu vreau ca el să afle ceva. La momentul potrivit, o să mă descurc eu cu el. Până atunci vreau să fie lăsat în pace. El va face exact ceea ce vreau eu.

— Nu totdeauna a făcut aşa.

— Căsătoria, a zis ea în silă, a făcut-o dintr-un impuls de moment. După aceea a încercat să se poarte ca un gentleman. Eu nu am asemenea scrupule.

— E nevoie de trei zile pentru un asemenea impuls de moment în California, doamnă Murdock.

— Tinere, vrei sau nu vrei acest caz?

— Îl vreau, dacă mi se spune adevărul şi dacă mi se permite să mă ocup de caz cum cred eu de cuviință. Nu-l vreau, dacă aveți de gând să stabiliți o groază de reguli şi regulamente de care să mă poticnesc.

A râs cu duritate.

— Asta e o chestiune delicată de familie, domnule Marlowe, şi trebuie tratată ca atare.

— Dacă mă angajați, veți beneficia de delicatețea de

care dispun. Dacă n-am suficientă delicateţe, poate că ar fi mai bine să nu mă angajaţi. De pildă, înţeleg că nu doriţi ca nora dumneavoastră să fie victima unei înscenări. Pentru asta nu sunt suficient de delicat.

S-a făcut la faţă ca o sfeclă fiartă şi a deschis gura, gata să răcnească. S-a răzgândit totuşi. A ridicat paharul de Porto şi a mai tras o duşcă din „medicament".

— Sunt sigură că vei reuşi, a răspuns sec. Păcat că nu te-am cunoscut acum doi ani, înainte ca fiul meu s-o fi luat-o de nevastă.

N-am înţeles exact ce-a vrut să zică, dar n-am pus nicio întrebare. S-a aplecat într-o parte, a umblat cu o cheie la un telefon interior şi a bombănit ceva în el când i s-a răspuns.

S-au auzit nişte paşi şi micuţa blondă arămie a intrat cu paşi mărunţi în cameră, cu bărbia lăsată, de parcă cineva era gata să se repeadă la ea.

— Completează un cec de 250 de dolari pentru omul ăsta, a mârâit la ea bătrâna zmeoaica. Şi să nu sufli o vorbă.

Tânăra s-a înroşit până în vârful urechilor.

— Ştiţi că nu vorbesc niciodată despre afacerile dumneavoastră, doamnă Murdock, a behăit ea. O ştiţi doar. Nici prin gând nu mi-ar trece...

S-a întors cu capul plecat şi a fugit din cameră. Când să închidă uşa, m-am uitat la ea. Buzişoara îi tremura, dar ochii îi erau furioşi.

— O să am nevoie de o fotografie a doamnei şi de câteva informaţii, am zis după ce uşa s-a închis.

— Caută în sertarul biroului.

Inelele i-au strălucit în întuneric, când degetul gros, cenuşiu, s-a îndreptat spre sertar.

M-am dus la masa de lucru de trestie, am deschis singurul sertar şi am luat fotografia care zăcea singură

în fundul sertarului cu fața în sus, privind la mine cu ochi negri, reci. M-am așezat din nou şi am examinat fotografia. Părul negru, despărțit neglijent cu cărare la mijloc, pieptănat spre spate; o frunte destul de înaltă. Gura mare, a naibii de frumoasă şi cu buze numai bune de sărutat. Nas drăguț, nici prea mic, nici prea mare. Față cu trăsături plăcute. Fizionomiei îi lipsea ceva. Cândva acest ceva putea fi numit educație, dar în zilele noastre nu ştiam cum să-l numesc. Figura părea prea înțeleaptă şi prea rezervată pentru vârsta ei. Prea multe lucruri i se întâmplaseră şi devenise cam prea isteață evitându-le. În spatele acestei expresii de înțelepciune se găsea candoarea unei fetițe care mai credea încă în Moş Crăciun.

Am dat din cap privind poza şi am băgat-o în buzunar. Mi se părea că aflu prea multe de la o simplă poză, şi unde mai pui că lumina era proastă.

Uşa s-a deschis şi a intrat tânăra cu rochie de in. Ținea în mână un carnet de cecuri gros şi un stilou. Şi-a folosit brațul drept masă de scris şi doamna Murdock a făcut un gest scurt spre mine. Tânăra a rupt o filă din carnetul de cecuri şi mi-a întins-o. A rămas şovăitoare lângă uşă. Întrucât nimeni nu i-a adresat niciun cuvânt, a ieşit uşor din cameră şi a închis uşa.

Am fluturat fila ca să se usuce, am împăturit-o şi am rămas cu ea în mână.

— Ce puteți să-mi spuneți despre Linda?

— Aproape nimic. Înainte de a se căsători cu fiul meu, împărțea un apartament cu o fată numită Lois Magic – oamenii aceştia îşi aleg nume fermecătoare – care este un soi de animatoare. Lucrau amândouă într-un local numit Idle Valley, pe bulevardul Ventura. Fiul meu Leslie îl cunoaşte mult prea bine. Despre familia Lindei sau originea ei n-am nicio idee. Zicea odată că s-a

născut în Sioux Falls. Presupun că are părinți. Nu prea m-a interesat.

Pe naiba. O şi vedeam zbătându-se să afle tot felul de lucruri, şi rămânând cu mâinile goale şi buzele umflate.

— Nu cunoaşteți adresa domnişoarei Magic?

— Nu, n-am ştiut-o niciodată.

— S-ar putea s-o ştie fiul dumneavoastră... sau domnişoara Davis?

— O să-l întreb când vine acasă. Dar nu cred. Poți s-o întrebi pe domnişoara Davis, dar sunt sigură că nu ştie.

— Înțeleg. Nu cunoaşteți vreo altă prietenă de-a Lindei?

— Nu.

— E posibil ca fiul dumneavoastră să mai întrețină legături cu ea, doamnă Murdock... fără să vă spună.

Era gata să se înroşească din nou la față. Mi-am ridicat mâna şi am încropit un zâmbet măgulitor.

— La urma urmelor, e căsătorit cu ea de un an, am zis. Probabil ştie câte ceva despre ea.

— Nu-l băga pe fiul meu în treaba asta, a mârâit ea.

Am dat din umeri, iar de pe buze mi-a scăpat un plescăit de dezamăgire.

— Foarte bine. Presupun că şi-a luat maşina. Aceea pe care i-ați dat-o dumneavoastră.

— Un Mercury cenuşiu ca oțelul, model 1940, nedecapotabil. Domnişoara Davis îți poate da numărul maşinii, dacă vrei. Nu ştiu dacă a luat-o.

— Ştiți cumva ce bani, şi toalete, şi bijuterii avea asupra ei?

— N-avea mulți bani. Să fi avut câteva sute de dolari, cel mult.

Un rânjet gras i-a brăzdat cute adânci în jurul nasului şi al gurii.

— Dacă, bineînțeles, nu şi-a găsit un nou prieten.

— Asta aşa-i, am consimţit eu. Bijuterii?

— Un inel cu smarald şi diamant, nu de foarte mare valoare, un ceas Longines de platină cu rubine, un colier de chihlimbar foarte frumos, cu vinişoare, pe care i l-am dăruit chiar eu din prostie. Colierul are o copcă de diamant, cu 26 de diamante mici, în forma unui caro de pe cărţile de joc. Mai avea şi alte lucruri, bineînţeles. Nu le-am acordat niciodată prea mare atenţie. Se îmbrăca bine, dar nu frapant. Se mulţumea cu puţin.

Şi-a umplut din nou paharul şi a mai slobozit câteva râgâieli semimondene.

— Asta e tot ce-mi puteţi spune, doamnă Murdock?

— Nu-i de ajuns?

— Nu prea, dar trebuie să mă mulţumesc deocamdată cu atâta. Dacă aflu că nu ea a furat moneda, încetez orice investigaţie. Corect?

— O să mai vorbim despre asta, a răspuns cu asprime. În mod sigur ea a furat-o. Şi n-am de gând s-o las să dispară cu moneda. Vâră-ţi asta bine în cap, tinere. Şi sper să fii măcar pe jumătate atât de dur, pe cât îţi place să pari, pentru că fetele astea de prin barurile de noapte se pricep să-şi facă prieteni printre oameni periculoşi.

Ţineam cecul îndoit între genunchi. Mi-am scos portofelul şi l-am pus înăuntru, apoi m-am ridicat, luându-mi pălăria de pe duşumea.

— Mie-mi plac inşii ăştia, am zis. Au minţi foarte simple. Când aflu ceva o să vă informez, doamnă Murdock. Cred că mai întâi mă voi ocupa de negustorul de monede. Pare a fi un fir.

M-a lăsat să ajung la uşă, înainte de-a mormăi în spatele meu:

— Nu mă prea simpatizezi, nu-i aşa?

Cu mâna pe mânerul uşii, m-am întors să-i zâmbesc.

— Vă simpatizează cineva?

Şi-a dat capul pe spate, a deschis gura larg şi a râs cu hohote. În timp ce încă mai râdea am deschis uşa, am ieşit şi am închis-o, lăsând în urmă râsul aspru, bărbătesc. M-am întors pe coridor şi am ciocănit la uşa întredeschisă a secretarei, apoi am deschis-o şi am privit înăuntru.

Îşi culcase capul pe braţele sprijinite pe masa de lucru. Suspina. Şi-a ridicat capul şi m-a privit cu ochii înlăcrimaţi. Am închis uşa, m-am apropiat de ea şi i-am pus un braţ în jurul umerilor firavi.

— Curaj, am zis. Ar trebui să-ţi pară rău de ea. Se crede grozavă şi încearcă să trăiască de parcă ar fi într-adevăr aşa.

Tânăra a sărit în picioare, departe de braţul meu.

— Nu mă atingeţi, a zis ea gâfâind. Vă rog. Nu permit bărbaţilor să mă atingă. Şi nu mai spuneţi lucruri atât de îngrozitoare despre doamna Murdock.

Faţa îi era roşie şi udă de lacrimi. Fără ochelari, ochii îi erau foarte frumoşi.

Mi-am pus în gură ţigara, care aştepta de mult să fie aprinsă, şi am aprins-o.

— Eu... eu n-am vrut să fiu nepoliticoasă, s-a smiorcăit. Dar mă umileşte foarte tare. Iar eu aş face orice pentru ea.

S-a mai smiorcăit puţin, apoi a scos o batistă bărbătească din sertarul mesei de lucru. A scuturat-o şi şi-a şters ochii cu ea. Pe colţul care atârna în jos am văzut iniţialele L.M., brodate cu mov. M-am zgâit la batistă şi am suflat fumul de ţigară spre colţul camerei, departe de părul ei.

— Doriţi ceva? m-a întrebat.

— Vreau numărul maşinii doamnei Murdock Leslie.

— 2X1111, un Mercury gri, decapotabil, model 1940.

— Bătrâna mi-a spus că maşina e nedecapotabilă.

— Aceea e maşina domnului Leslie. Sunt de aceeaşi marcă, acelaşi model şi aceeaşi culoare. Linda nu şi-a luat maşină.

— Oh! Ce ştii despre o domnişoară Lois Magic?

— Am văzut-o doar o dată. Locuise cu Linda în acelaşi apartament. A venit aici cu un domn... un domn Vannier.

— Ăla cine mai e?

A privit în jos, la masa de lucru.

— Eu... ea a venit cu el, nu-l cunosc.

— Perfect. Spune-mi cum arată domnişoara Lois Magic?

— O blondă înaltă, frumoasă. Foarte... foarte atrăgătoare.

— Vrei să spui provocatoare?

— Păi, s-a îmbujorat ea mânioasă, este într-un mod decent, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis, dar n-ajung nicăieri cu asta.

— Vă cred, a răspuns ea, cu glas tăios.

— Ştii unde locuieşte domnişoara Magic?

A clătinat din cap. A împăturit cu multă grijă batista cea mare şi a pus-o în sertarul mesei de lucru, acela în care se găsea şi pistolul.

— Mai poți şterpeli una, când se murdăreşte asta, am zis.

S-a lăsat pe spate în scaun, şi-a pus mâinile mici şi curate pe masa de lucru şi m-a privit calmă.

— Eu nu aş fi atât de dur dacă aş fi în locul dumitale, domnule Marlowe. În niciun caz, cu mine.

— Nu?

— Nu. Şi nu mai pot răspunde la nicio întrebare fără instrucțiuni precise. Am aici un post de încredere.

— Nu sunt dur. Sunt doar îndrăzneț.

A luat un creion şi a făcut un semn pe un carnețel. Mi-a zâmbit uşor, din nou calmă.

— Poate că mie nu-mi plac bărbații îndrăzneți.

— Dacă am întâlnit vreodată în viața mea vreo trăsnită, tu eşti aceea. La revedere.

Am ieşit din biroul ei, am închis uşa hotărât şi m-am întors prin holurile goale spre salonul mare, tăcut şi lugubru, apoi am ieşit afară, pe uşa din față.

Soarele dansa pe pajiştea caldă. Mi-am pus ochelarii de soare şi m-am dus să-l mângâi pe micuțul negru.

— Frate dragă, e mai rău decât mă aşteptam, i-am spus.

Simțeam dalele de piatră fierbinți prin tălpile pantofilor. Am urcat în maşină, am pornit-o şi m-am îndepărtat de marginea trotuarului.

O maşină mică nedecapotabilă, de culoarea nisipului, s-a îndepărtat de bordură în spatele meu. Habar n-aveam cine poate fi. Bărbatul care o conducea purta un fel de pălărie de pai, de culoare închisă, cu calotă plată şi boruri întoarse, cu panglică viu colorată. Avea ochelari de soare, ca şi mine.

M-am îndreptat spre oraş. După vreo douăsprezece cvartale, la o intersecție, am văzut că maşina de culoarea nisipului era încă în spatele meu. Am ridicat din umeri, nedumerit, şi din simplu amuzament am înconjurat câteva cvartale. Se ținea după mine. Am virat într-o stradă plantată cu arbori de piper imenşi, am întors rapid şi am oprit lângă trotuar. Capul blond de sub pălăria de pai, de culoarea ciocolatei, cu panglica viu colorată, nici nu s-a uitat la mine şi a trecut mai departe. Eu m-am întors la Arroyo Seco şi apoi la Hollywood. M-am uitat atent, de mai multe ori, dar n-am mai zărit maşina.

Capitolul trei

Aveam un birou în Cahuenga Building, la etajul VI, compus din două cămăruțe. Una o lăsam deschisă pentru vreun client răbdător, dacă se ivea vreunul. La uşă se găsea o sonerie pe care puteam s-o conectez sau s-o întrerup din cabinetul meu.

Am privit în camera de primire. Nimic în afară de mirosul de praf. Am deschis o fereastră, am descuiat uşa dintre camere şi am intrat în cealaltă cameră. Trei scaune solide şi un scaun turnant. Masă de lucru acoperită cu cristal. Cinci clasoare verzi, dintre care trei goale. Un calendar, iar pe perete un brevet înrămat. Un telefon, un lighean într-un bufet murdar şi un cuier pentru pălării. Un covor, ca să fie ceva pe duşumea, şi două ferestre deschise cu perdele de tul, care fluturau în adierea vântului, făcând cute ca buzele unui bătrân ştirb când doarme.

Aceleaşi lucruri de anul trecut şi de acum doi ani. Nici frumoase, nici strălucitoare, dar mai bune decât un cort pe plajă.

Mi-am agățat pălăria şi pardesiul în cuier şi mi-am spălat fața şi mâinile cu apă rece. După aceea am aprins o țigară şi am pus cartea de telefon pe birou. Elisha Morningstar era trecut la 824, Belfont Building, West Ninth Street 422. Mi-am notat adresa şi numărul de telefon şi eram cu mâna pe telefon, când mi-am amintit că nu conectasem soneria din camera cealaltă. M-am

întins peste birou şi, când am cuplat, suna. Cineva tocmai deschisese uşa de la camera de primire.

Am întors blocnotesul cu faţa în jos pe birou şi m-am dus să văd cine venise. Era un tip înalt, zvelt, plin de sine, într-un costum subţire de stofă ca ardezia albăstruie. Avea pantofi negru cu alb, cămaşă de culoarea fildeşului. Cravata şi batista din buzunarul de la piept erau de culoarea florii de palisandru. În mâini avea mănuşi negru cu alb din piele de porc şi ţinea un port-ţigaret negru, strâmbând din nas la revistele vechi de pe masă, la scaunele demodate, la duşumeaua învechită şi la aspectul modest al camerei.

Când am deschis uşa dintre camere, s-a întors şi s-a uitat la mine cu nişte ochi spălăciţi şi cam visători, aşezaţi foarte aproape de un nas subţire. Pielea îi era înroşită de soare, părul roşcat era periat spre spate, pe o ţeastă îngustă, iar linia subţire a mustăţii era mult mai roşie decât părul.

M-a examinat pe îndelete şi fără multă plăcere. A suflat fumul cu delicateţe şi a vorbit prin el, cu un zâmbet uşor:

— Eşti Marlowe?

Am dat din cap afirmativ.

— Sunt cam dezamăgit, a zis. Mă aşteptam să găsesc un ins cu unghiile murdare.

— Vino înăuntru, am zis, şi n-ai decât să fii spiritual stând jos.

I-am ţinut uşa să intre. Când a trecut pe lângă mine, a scuturat scrumul de la ţigară pe duşumea, cu unghia de la degetul mijlociu al mâinii libere. S-a aşezat în faţa biroului, şi-a scos mănuşa din mâna dreaptă, le-a strâns pe amândouă laolaltă şi le-a pus pe birou. A scos chiştocul din port-ţigaretul negru, foarte lung, şi a apăsat pe el cu un chibrit până n-a mai ieşit fum. A pus

o altă ţigară şi a aprins-o cu un chibrit mare de culoarea mahonului. S-a lăsat pe spătar, cu un zâmbet de aristocrat plictisit.

— Gata? am întrebat. Pulsul şi respiraţia normale? N-aţi vrea un prosop rece pe cap?

N-a strâmbat din buze, pentru că o făcuse când intrase.

— Detectiv particular. N-am cunoscut niciunul. O afacere rentabilă, se pare. Să te uiţi prin gaura cheii, să stârneşti scandal şi tot felul de lucruri de-alde astea.

— Cu treburi, sau în vizită?

Zâmbetu-i era la fel de vlăguit ca o femeie grasă la un bal al pompierilor.

— Mă numesc Murdock. Probabil că asta îţi spune ceva.

— Ai apărut repede, am zis, şi-am început să-mi umplu pipa.

M-a urmărit cum îmi umpleam pipa.

— Înţeleg, a zis, că mama te-a angajat pentru o anumită problemă. Ţi-a dat un cec.

Am terminat de umplut pipa, am aprins-o şi am început să pufăi. M-am lăsat pe spate ca să suflu fumul peste umărul meu, drept spre fereastra deschisă. N-am scos o vorbă.

El s-a aplecat puţin înainte şi a zis pe un ton serios:

— Presupun că a fi evaziv e caracteristic meseriei dumitale, dar nu mă mulţumesc cu presupuneri. Am aflat de la un viermişor, un simplu vierme de grădină, adesea călcat în picioare, dar care mai supravieţuieşte... ca mine însumi. Întâmplător, eram în spatele dumitale, nu prea departe. Asta clarifică lucrurile?

— Da, am răspuns. Presupunând că ar avea vreo importanţă pentru mine.

— Eşti angajat să-mi găseşti nevasta, bănuiesc.

Am fornăit pe nas şi i-am rânjit pe deasupra pipei.

— Marlowe, a zis el pe un ton mai serios, o să încerc să te simpatizez, dar mă-ndoiesc c-o să te-nghit.

— Uite că țip, am răspuns. De furie şi de durere.

— Să ştii că nu te cred atât de grozav pe cât vrei să pari.

— E dureros pentru mine s-o aud de la dumneata. S-a lăsat din nou pe spate şi m-a privit cu nişte ochi spălăciți. S-a foit în scaun, încercând să stea comod. Mulți oameni încercaseră să stea comod în scaunul acela. Şi eu ar trebui să încerc uneori. Poate că asta îmi aduce ghinion în afaceri.

— De ce vrea mama s-o găseşti pe Linda? a întrebat el încet. Nu-i putea suporta vitalitatea. Vreau să spun că mama o ura din cauza vitalității ei. Față de mama, Linda se purta cât se poate de frumos. Ce crezi despre ea?

— Despre mama dumitale?

— Bineînțeles. Pe Linda n-ai cunoscut-o, nu-i aşa?

— Slujba domnişoarei Davis atârnă de un fir de păr. Vorbeşte când nu trebuie.

A scuturat din cap, cu hotărâre.

— Mama n-o să afle. Oricum, nu se poate lipsi de Merle. Are nevoie de cineva pe care să-l terorizeze. Poate să țipe la ea, s-o pălmuiască chiar, dar nu se poate dispensa de ea. Ce crezi despre ea?

— O şmecheră de modă veche. S-a încruntat.

— Mă refer la mama. Merle nu-i decât un copil, ştiu bine.

— Puterea dumitale de observație mă uimeşte.

Surprins, aproape uitase să-şi scuture scrumul de la țigară. Nu complet. Era oricum atent să nu-l scape în scrumieră.

— Mă refeream la mama, a zis el stăruitor.

— Un excelent veteran. O inimă de aur, dar aurul

îngropat bine şi adânc.

— Dar de ce vrea s-o găsească pe Linda? Asta nu pot înțelege. Şi cheltuieşte şi bani pe deasupra. Mamei nu-i place să cheltuiască. Ea crede că banii fac parte din ființa ei. De ce vrea s-o găsească pe Linda?

— Habar n-am. Cine a zis că o caută?

— Asta-i bună! Dumneata ai lăsat să se înțeleagă. Şi Merle...

— Pe naiba! Merle e doar romantică. O invenție de-a ei. Îşi suflă nasul într-o batistă bărbătească. Probabil una de-a dumitale.

S-a înroşit la față.

— Astea-s prostii. Ascultă, Marlowe, te rog fii rezonabil şi dă-mi o idee despre ce se petrece. N-am mulți bani, mă tem, doar două sute ar fi...

— Ar trebui să-ți trag una. În afară de asta, nici n-ar trebui să vorbesc cu dumneata. Ăsta-i ordinul.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu mă întreba lucruri de care n-am habar. Nu pot să-ți răspund. Şi nu mă întreba lucruri pe care le ştiu, pentru că nu-ți voi răspunde. Unde ai trăit până acum? Crezi oare că un om cu meseria mea, căruia i se încredințează un caz, umblă de colo până colo răspunzând oricărui curios la întrebări?

— Se pare că atmosfera e prea încărcată, a zis el cu răutate, dacă un om cu meseria dumitale refuză câteva sute de dolari.

Nu mă mai interesa. Am luat chibritul de mahon din scrumieră şi m-am uitat la el. Avea margini subțiri, galbene, şi avea tipărit în alb Rosemont H. Richards '3 – restul arsese. Am îndoit chibritul, am strâns jumătățile laolaltă şi l-am aruncat în coşul de hârtii.

— Îmi iubesc soția, a zis el deodată, arătându-mi dinții albi şi puternici. Un sentiment răsuflat, dar ăsta-i

adevărul.

— Zarafii o mai duc încă foarte bine.

A început să vorbească printre dinți:

— Ea nu mă iubește. Nu cunosc vreun motiv deosebit pentru care m-ar iubi. Între noi atmosfera a fost încordată. Era obișnuită cu o viață trepidantă. Iar la noi era o viață aproximativ monotonă. Nu ne-am certat. Linda e o femeie echilibrată. Adevărul e că, după ce s-a măritat cu mine, nu s-a prea distrat.

— Ești prea modest.

Ochii i-au scânteiat, dar și-a ținut firea destul de bine.

— N-ai dreptate, Marlowe. Nici măcar nu ești original. Ascultă, ai aerul unui tip cumsecade. Eu știu că maică-mea nu dă 250 de dolari doar ca să se distreze. Poate nu e vorba de Linda, poate e altceva. Poate... s-a oprit și apoi, urmărindu-mi ochii, a zis foarte încet: Poate e vorba de Morny.

— Poate, am zis eu bine dispus.

Și-a ridicat mănușile și a izbit cu ele în birou, apoi le-a pus la loc.

— Am încurcat-o rău de tot. Dar nu credeam că ea știe. Poate i-a telefonat Morny. Mi-a promis că n-o să-i spună.

Până aci a mers ușor.

— Cât îi datorezi?

De-aci lucrurile au mers greu. Din nou a devenit suspicios.

— Dacă Morny dădea telefon, i-ar fi spus ei. Iar ea ți-ar fi spus dumitale, a zis cu voce stinsă.

— Poate nu e Morny, am zis eu, simțind nevoia să beau. Poate negustorul de gheață a lăsat bucătăreasa însărcinată. Dar dacă e Morny, cât îi datorezi?

— Douăsprezece mii, a răspuns, privind în jos și

înroşindu-se.

— Ameninţări?

A dat din cap afirmativ.

— Spune-i să plimbe ursul. Ce fel de individ e? Al dracului?

— Şi-a ridicat din nou privirea; pe faţă i se putea citi curajul.

— Cred că da. Cred că toţi sunt aşa. Pe vremuri interpreta roluri negative în filme. Chipeş într-un mod ostentativ, un tip interesant. Dar să nu-ţi închipui cine ştie ce. Linda a lucrat acolo, la fel cu ospătarii şi orchestra. Dacă o cauţi, o să-ţi fie foarte greu s-o găseşti.

I-am zâmbit politicos.

— De ce mi-ar fi greu? Sper că nu-i îngropată în curtea din spate.

S-a ridicat cu o licărire de mânie în ochii spălăciţi. În picioare, aplecat puţin peste birou, şi-a mişcat repede mâna dreaptă în sus cu un gest destul de elegant şi a scos un mic automat cam de calibrul 25, cu mâner din lemn de nuc. Parcă era fratele celui pe care-l văzusem în sertarul biroului lui Merle. Ţeava îndreptată spre mine părea destul de ameninţătoare. Nu m-am clintit.

— Dacă cineva încearcă să se lege de Linda, va trebui să se lege de mine mai întâi, a zis iritat.

— Nici chiar aşa. Mai bine ţi-ai face rost de arme ca lumea, dacă ai de gând să faci o treabă serioasă.

Şi-a băgat micuţul automat în buzunarul interior. Mi-a aruncat o privire necruţătoare, şi-a luat mănuşile şi a pornit spre uşă.

— Îmi pierd vremea vorbind cu dumneata. Nu faci decât glume.

— Stai puţin, am zis, ridicându-mă şi ocolind biroul. Ar fi bine să nu-i pomeneşti mamei dumitale despre această întrevedere, fie chiar şi numai de dragul lui

Merle.

A dat din cap afirmativ.

— Pentru câte informații am obținut, se pare că nici nu merită să pomenesc ceva.

— Chiar e adevărat că-i datorezi lui Morny douăsprezece mii de dolari?

A privit de jos în sus şi din nou în jos.

— Cine poate să împrumute douăsprezece mii de dolari de la Alex Morny e un tip mult mai isteț decât mine.

Eram foarte aproape de el.

— De fapt, nici măcar nu cred că eşti îngrijorat din cauza nevestei. Cred că ştii unde se află. Ea n-a fugit de dumneata. A fugit de mama dumitale.

Şi-a ridicat ochii şi şi-a pus o mănuşă. N-a zis nimic.

— Probabil că o să-şi găsească o slujbă. Şi o să câştige destul ca să te întrețină.

A privit din nou duşumeaua, s-a întors puțin spre dreapta şi pumnul înmănuşat a descris un arc în sus. Mi-am ferit maxilarul şi i-am prins încheietura mâinii, apoi i-am împins-o uşor spre el, lăsându-mă cu toată greutatea. Şi-a tras un picior înapoi ca să se proptească şi a început să respire greu. Avea o încheietură subțire. I-am cuprins-o între degete.

Am rămas aşa, privindu-ne în ochi. Respira ca un om beat, cu gura deschisă şi buzele dezgolindu-i dinții. În obraji îi apărură pete mici, rotunde de un roşu aprins. Şi-a smucit mâna să scape, dar îl țineam atât de strâns, că a trebuit să se mai dea un pas înapoi, ca să-şi adune puterile. Fețele ne erau foarte aproape.

— Cum de nu ți-a lăsat bătrânul nişte bani? am întrebat eu batjocoritor. Sau i-ai păpat pe toți?

Vorbea printre dinți, încercând să scape de încleştare.

— Dacă te interesează ca să-ți faci împuțita de

meserie şi dacă te referi la Jasper Murdock, află că nu era tatăl meu. Nu ținea la mine şi nu mi-a lăsat un cent. Tatăl meu era unul numit Horace Bright care a dat faliment şi a sărit pe fereastra biroului.

— Te laşi uşor muls, dar dai lapte slab. Iartă-mă că am zis că te întreține soția. Voiam doar să te necăjesc.

I-am eliberat încheietura mâinii şi m-am tras înapoi. Respira încă foarte greu. Ochii mă fixau furioşi, dar vocea şi-o păstra calmă.

— Ei bine, ai câştigat. Dacă eşti satisfăcut, plec.

— Ți-am făcut un serviciu. Unul care poartă pistol n-ar trebui să insulte atât de uşor. Mai bine aruncă-l.

— Asta-i treaba mea. Îmi pare rău că am vrut să te lovesc. Poate că nu te-ar fi durut prea tare dacă te nimeream.

— Nu face nimic.

A deschis uşa şi a plecat. Paşii i s-au pierdut pe coridor. Un alt trăsnit. Mi-am ciocănit uşor dinții cu un deget în ritmul paşilor lui, atâta timp cât i-am auzit. M-am întors apoi la masa de lucru, am consultat blocnotesul şi am ridicat telefonul.

Capitolul patru

După ce telefonul a sunat de trei ori, la celălalt capăt al firului a răspuns o voce delicată şi copilăroasă de fată, filtrată printr-un cocoloş de gumă de mestecat:

— Bună dimineața. Biroul domnului Morningstar.

— Bătrânul domn e la birou?

— Cine întreabă, vă rog?

— Marlowe.

— Vă cunoaşte, domnule Marlowe?

— Întreabă-l dacă vrea să cumpere o veche monedă americană de aur.

— Un moment, vă rog.

Momentul a durat atât cât e nevoie să se aducă la cunoştință unui ins bătrân că cineva vrea să-i vorbească la telefon. S-a auzit apoi un țăcănit şi vocea unui bărbat. O voce uscată. S-ar putea zice chiar seacă.

— Aici e domnul Morningstar.

— Mi s-a spus că ați telefonat doamnei Murdock, din Pasadena, domnule Morningstar. În legătură cu o anumită monedă.

— În legătură cu o anumită monedă, a repetat el. Într-adevăr. Şi ce-i cu asta?

— După câte ştiu, doreați să cumpărați acea monedă din colecția Murdock.

— Într-adevăr! Şi cine sunteți, domnule?

— Philip Marlowe. Detectiv particular. Lucrez pentru doamna Murdock.

— Într-adevăr, a zis el pentru a treia oară.

Şi-a dres vocea cu grijă, şi a urmat:

— Şi despre ce doriți să vorbiți cu mine, domnule Marlowe?

— Despre această monedă.

— Dar am fost informat că nu e de vânzare.

— Totuşi, vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre ea. Personal.

— Vreți să spuneți că s-a răzgândit în ceea ce priveşte vânzarea?

— Nu.

— Atunci, nu înțeleg ce doriți, domnule Marlowe. Despre ce să vorbim?

Părea viclean acum.

Am mers la sigur, arborând un aer plictisit:

— Chestiunea e, domnule Morningstar, că atunci când ați telefonat, ştiați că moneda nu e de vânzare.

— Interesant, a zis el încet. De unde?

— E domeniul dumneavoastră şi nu se poate să nu ştiți. E un fapt cunoscut public că, colecția Murdock nu poate fi vândută cât timp trăieşte doamna Murdock.

— Aha, a zis el. Aha!

S-a făcut linişte.

— La ora trei, a zis el apoi, nu brusc, dar repede. Voi fi bucuros să vă văd aici, în biroul meu. Probabil ştiți unde este. Vă convine?

— Voi fi acolo, am răspuns.

Am închis, mi-am aprins pipa şi am rămas aşa, privind la perete. Aveam chipul încordat din cauza gândurilor sau din cine ştie ce alt motiv. Am scos fotografia Lindei Murdock din buzunar şi m-am uitat la ea. După o vreme am ajuns la concluzia că, la urma urmei, avea o față destul de banală şi am încuiat fotografia în birou. Am luat al doilea chibrit al lui

Murdock din scrumieră şi l-am examinat. Pe acesta scria: Top Row W.D. Wright'36.

L-am dat drumul la loc în scrumieră, tntrebându-mă dacă ar fi putut să fie un indiciu. Poate că era.

Am scos cecul doamnei Murdock din portofel, l-am completat pe verso, am emis un ordin de virament în contul meu şi un cec pentru bani numerar. Mi-am scos carnetul de bancă din birou şi am prins totul cu un elastic, apoi l-am băgat în buzunar.

Lois Magic nu era trecută în cartea de telefon.

Am pus pe birou suplimentul cu telefoane speciale şi am făcut o listă de vreo şase agenții teatrale scrise cu litere mari şi am telefonat. Mi-au răspuns voci cristaline şi vesele care voiau să-mi pună o mulțime de întrebări, dar fie nu ştiau, fie n-aveau chef să-mi spună nimic cu privire la domnişoara Lois Magic, care se părea a fi animatoare.

Am aruncat lista în coşul de hârtii şi i-am telefonat lui Kenny Haste, reporter pentru crime la „Chronicle".

— Ce ştii despre Alex Morny? l-am întrebat, după ce amândoi am terminat de spus glume.

— Conduce un bar de noapte luxos şi un tripou în Idle Valley, cam la vreo două mile de drumul principal, înapoi spre coline. Pe vremuri juca în filme. Un actor-jalnic. Se pare că se bucură de multă protecție. N-am auzit să fi împuşcat pe cineva în piața publică ziua în amiaza mare. Sau la orice altă oră. Dar n-aş paria că n-a făcut-o.

— Periculos?

— Cred că poate deveni, la nevoie. Cine a văzut filme, ştie de ce sunt în stare patronii localurilor de noapte. Are drept gardă personală un tip năstruşnic, îl cheamă Eddie Prue, înalt de aproape doi metri şi firav ca un alibi cinstit. Nu vede cu un ochi de pe urma unei răni

căpătate în război.

— Morny e periculos pentru femei?

— Nu fi demodat, bătrâne. Femeile nu numesc asta pericol.

— Cunoşti o fată cu numele de Lois Magic? Se zice că-i animatoare. O blondă înaltă, extravagantă.

— Nu, dar mi-ar plăcea s-o cunosc, după cum zici c-arată.

— Nu face pe şmecherul. Cunoşti pe cineva cu numele de Vannier? Niciunul din oamenii ăştia nu se găseşte în cartea de telefon.

— Nu. Dar l-aş putea întreba pe Gestie Arbogast, dacă vrei să suni mai târziu. Îi cunoaşte pe toţi aristocraţii barurilor de noapte. Şi pe escroci.

— Mulţumesc, Kenny. O să te sun. Peste o jumătate de oră?

Mi-a răspuns afirmativ şi-am închis amândoi. Am încuiat biroul şi am plecat.

La capătul coridorului, în colţul zidului, un bărbat blond, tinerel, într-un costum maro şi cu o pălărie de pai de culoarea ciocolatei, cu panglică viu colorată, maro cu alb, citea ziarul de seară cu spatele la perete. Când am trecut pe lângă el, a căscat, şi-a vârât ziarul sub braţ şi şi-a îndreptat spinarea.

A intrat în lift cu mine. De-abia îşi ţinea ochii deschişi de obosit ce era. Am ieşit în stradă şi am mers cale de un cvartal, până la bancă, să-mi încredinţez cecul spre păstrare şi să scot ceva de cheltuială. De acolo am mers la Tigertail Lounge. M-am aşezat într-un separeu gol, am băut Martini şi am mâncat un sandviş. Bărbatul în costum maro s-a postat la capătul tejghelei şi a băut Coca-Cola. Părea plictisit şi făcea grămăjoare din monedele de un penny, mângâindu-le cu grijă muchiile. Purta şi acum ochelari de soare. Asta îl făcea invizibil.

Am tras de sandviş cât am putut şi apoi am intrat în cabina telefonică de la capătul tejghelei. Bărbatul în costum maro şi-a întors repede capul şi apoi a încercat să-şi mascheze gestul, ridicând paharul. Am făcut din nou numărul de la „Chronicle”.

— Perfect, a zis Kenny Haste. Gertie Arbogast zice că Morny s-a căsătorit nu demult cu blonda ta extravagantă, Lois Magic. Nu-l cunoaşte pe Vannier. Zice că Morny a cumpărat o casă dincolo de Bel-Air, o vilă albă pe Stillwood Crescent Drive, cale de vreo cinci cvartale, la nord de Sunset. Gertie zice că Morny a luat-o de la un bogătaş falit pe nume Arthur Blake Popham, acuzat de evaziune fiscală. Inițialele lui Popham mai sunt încă pe porți. Şi probabil pe hârtia igienică, zice Gertie. Asta i-e soiul. Cam asta-i tot ce ştiu.

— Nimeni n-ar putea cere mai mult. Mii de mulțumiri, Kenny.

Am agățat receptorul în furcă şi am ieşit din cabină. M-am întâlnit cu ochelarii întunecați de deasupra costumului maro şi de sub pălăria de pai de culoarea ciocolatei, l-am urmărit cum îşi schimbă repede direcția.

M-am întors şi am intrat în bucătărie printr-o uşă turnantă, iar de acolo am dat într-o alee. Am mers pe alee un sfert de cvartal până în spatele parcării, unde-mi lăsasem maşina.

Nicio maşină de culoarea nisipului n-a reuşit să mă ajungă pe când mă îndreptam spre Bel-Air.

Capitolul cinci

Stillwood Crescent Drive şerpuia domol spre nord din bulevardul Sunset, până dincolo de terenul de golf al clubului Bel-Air. De-o parte şi de alta a şoselei se întindeau proprietăți împrejmuite cu ziduri şi garduri de fier forjat. Unele aveau ziduri înalte, altele joase, altele erau cam demodate, cu garduri vii, destul de mari. Strada nu avea trotuar. Nimeni nu umbla pe jos în cartierul acela, nici măcar poştaşul.

După-amiaza era călduroasă, dar nu ca la Pasadena. Soare şi miros adormitor de flori peste tot. Dincolo de gardurile vii şi de ziduri se auzea susurul uşor al aspersoarelor pe pajişti şi clinchetul limpede al maşinilor de tuns gazonul, mişcându-se delicat pe pajiştile liniştite şi familiare.

Am condus încet în susul dealului, căutând monograme pe porți. Numele era Arthur Blake Popham. Inițialele ar fi fost ABP. Le-am găsit aproape în vârful dealului, suflate în aur pe o placă neagră. Porțile se deschideau înăuntru, pe un drum de acces în asfalt negru.

Era o casă albă, strălucitoare, care deşi părea nou-nouță, avea în jurul ei o vegetație bogată. Destul de modestă pentru acest cartier – nu mai mult de paisprezece camere şi probabil un singur bazin de înot. Gardul scund, de cărămidă şi beton. Printre rosturile cărămizilor se vedea betonul scurs peste care se dăduse

cu var. Deasupra gardului se întindea o balustradă joasă de fier vopsit în negru. Numele AP Morny era imprimat cu şablonul pe cutia poştală mare, argintie, la intrarea de serviciu.

Mi-am parcat maşina pe stradă şi-am mers pe drumul de acces până la o uşă laterală de un alb strălucitor, cu pete de umbră aruncate de acoperişul de sticlă colorat de deasupra. Am bătut în poartă cu ciocanul mare de alamă. În spatele casei, un şofer spăla un Cadillac.

Uşa s-a deschis şi un filipinez cu privirea dură, îmbrăcat într-o haină albă, s-a strâmbat la mine. I-am dat o carte de vizită.

— Doamna Morny, am zis.

A închis uşa. Ca de obicei în asemenea împrejurări, am avut ceva de aşteptat. Susurul apei pe Cadillac era liniştitor. Şoferul era un bondoc în pantaloni bufanţi şi jambiere, cu o cămaşă pătată de grăsime. Părea un jocheu dezvoltat peste măsură şi, în timp ce lucra la maşină, scotea un sâsâit asemeni zgomotului făcut de un grăjdar când ţesală un cal.

Un colibri cu gâtul roşu a intrat într-un boschet stacojiu de lângă uşă, a scuturat uşor florile lungi, tubulare şi a zburat atât de brusc şi de repede, că pur şi simplu a dispărut în aer.

Uşa s-a deschis şi filipinezul mi-a împins cartea de vizită. N-am luat-o.

— Ce doriţi?

Avea o voce spartă, aidoma zgomotului făcut de cineva când umblă în vârful picioarelor pe coji de ouă.

— Vreau s-o văd pe doamna Morny.

— Nu e acasă.

— Când ţi-am dat cartea de vizită, nu ştiai?

Şi-a desfăcut degetele şi a lăsat cartea de vizită să cadă fluturând la pământ, arătându-mi o lucrătură

dentară ieftină.

— Ştiu când îmi spune dânsa.

Mi-a închis uşa în nas fără delicateţe.

Am ridicat cartea de vizită şi m-am dus pe lângă casă spre şoferul care stropea Cadillacul şi o ştergea apoi cu un burete mare. Avea ochii înroşiţi şi pe frunte o şuviţă de păr de culoarea porumbului. O ţigară stinsă îi atârna în colţul gurii.

M-a privit chiorâş, ca omul care-şi vede cu greu numai de treburile lui.

— Unde-i şeful?

Ţigara i se legăna în gură. Apa continua să şiroiască uşor pe maşină.

— Întreabă în casă, nene.

— Am întrebat. Mi-a închis uşa-n nas.

— Mi se-nmoaie inima, nene.

— Ce ştii de doamna Morny?

— Acelaşi răspuns, nene. Eu doar lucrez aici. Vinzi ceva?

I-am întins cartea de vizită, ca s-o poată citi. De data asta era cartea de vizită a unui om de afaceri. A pus buretele pe scara maşinii şi furtunul pe ciment. A ocolit apa ca să-şi şteargă mâinile cu un prosop care atârna lângă uşile garajului, şi-a scos un chibrit din pantaloni, l-a aprins, apoi şi-a dat capul pe spate ca să-şi aprindă chiştocul stins din gură.

Ochişorii lui vicleni se mişcau încoace şi-ncolo. S-a dus în spatele maşinii, făcându-mi un semn cu capul. M-am dus lângă el.

— Cum o mai duce micul cont de cheltuieli? a întrebat cu o voce delicată şi grijulie.

— Gras de atâta inactivitate.

— Pentru cinci dolari aş putea începe să gândesc.

— N-aş vrea să faci eforturi prea mari.

— Pentru zece aş putea cânta cât patru canari şi o chitară de oţel.

— Nu-mi place vorbă multă.

Şi-a aplecat capul într-o parte şi a zis:

— Vorbeşte pe şleau, omule.

— Nu vreau să-ţi pierzi slujba, fiule. Tot ce vreau să ştiu e dacă doamna Morny e acasă. Face asta mai mult de-un dolar?

— Nu-mi duce grija, nene. Stau bine.

— Cu Morny... sau cu altcineva?

— În contul aceluiaşi dolar?

— Doi.

M-a privit atent.

— Nu lucrezi pentru el, nu-i aşa?

— Ba da.

— Eşti un mincinos.

— Fără-ndoială.

— Dă-mi cei doi dolari, a clămpănit el.

I-am dat doi dolari.

— E în curtea interioară cu un prieten. Un prieten simpatic. Are un prieten care nu face nimic şi un soţ care munceşte. S-a aranjat tipa. Pricepi?

Şi s-a uitat chiorâş.

— O să nimereşti într-o bună zi într-un şanţ de irigaţie.

— Eu, nu, nene, sunt înţelept. Ştiu cum să-i duc. Toată viaţa m-am distrat cu de-alde ăştia.

A frecat cele două bancnote între palme, a suflat peste ele, le-a împăturit de-a lungul şi de-a latul şi le-a băgat în buzunarul de ceas al pantalonilor.

— Asta a fost doar supa. Şi acum pentru încă cinci...

Un cocker spaniol destul de mare şi blond s-a apropiat în goană de Cadillac. A derapat puţin pe betonul ud, apoi a decolat cu îndemânare. M-a izbit în

stomac şi coapse cu toate cele patru labele. Mi-a lins fața. S-a lăsat din nou în jos, a alergat în jurul picioarelor mele şi s-a aşezat între ele. După aceea şi-a scos limba de-un cot şi a început să gâfâie.

Am păşit peste el şi m-am sprijinit de marginea maşinii.

— Aici, Heathcliff. Aici, Heathcliff.

S-au auzit paşi pe alee.

— Ăsta-i Heathcliff, a zis şoferul, acru.

— Heathcliff?

— Pe naiba, aşa-l cheamă pe câine.

— *La răscruce de vânturi?*

— Acum iar vorbeşti în doi peri, a spus el pe un ton batjocoritor. Fii atent, avem oaspeți.

A luat buretele şi furtunul şi s-a apucat din nou să spele maşina. Eu m-am îndepărtat. Câinele s-a mişcat imediat între picioarele mele, cât pe-aci să mă răstoarne.

— Aici, Heathcliff, a strigat din nou, mai tare, vocea bărbătească.

Pe sub o boltă zăbrelită, acoperită cu trandafiri cățărători, a apărut un bărbat.

Înalt, brunet, cu pielea măslinie, ochi negri, scânteietori, dinți albi, strălucitori. Favoriți. Mustață neagră, subțire. Favoriți prea lungi, mult prea lungi. Cămaşă albă, cu inițialele brodate pe buzunar, pantaloni albi, pantofi albi. Un ceas de mână se arcuia pe încheietura subțire, prins cu lanț de aur. Un fular galben în jurul unui gât zvelt, bronzat.

A văzut câinele şezând între picioarele mele şi asta i-a displăcut. Şi-a pocnit degetele lungi şi s-a răstit cu o voce limpede şi aspră:

— Aici, Heathcliff. Vino aici, imediat.

Câinele a răsuflat tare, dar nu s-a mişcat, decât ca să se sprijine de piciorul meu drept.

— Cine eşti? a întrebat bărbatul, privindu-mă fix.

I-am întins cartea de vizită. A luat-o cu degetele lui măslinii. Câinele a ieşit uşor dintre picioarele mele, s-a furişat prin faţa maşinii şi s-a topit în depărtare.

— Marlowe, a zis bărbatul. Marlowe, eh? Ce-i asta? Detectiv? Ce vrei?

— Vreau s-o văd pe doamna Morny.

M-a privit de sus până jos. Ochii negri, scânteietori, măsurându-mă alene, urmăriţi de franjurile mătăsoase ale genelor lungi.

— Nu ţi s-a spus că nu-i acasă?

— Ba da, dar n-am crezut. Sunteţi domnul Morny?

— Nu.

— Dânsul e domnul Vannier, a zis şoferul în spatele meu, cu vocea tărăgănată, exagerat de politicoasă, a insolenţei premeditate. Domnul Vannier e un prieten al familiei. Vine aici foarte des.

Vannier a privit pe lângă umărul meu, cu ochi furioşi. Şoferul a ocolit maşina şi a scuipat mucul de ţigară din gură, cu un uşor dispreţ.

— I-am spus poliţistului că stăpânul nu-i aici, domnule Vannier.

— Înţeleg.

— I-am spus că doamna Morny şi dumneavoastră sunteţi aici. Am greşit?

— Puteai să-ţi vezi de treaba ta, a zis Vannier.

— Mă întreb şi eu de ce naiba nu m-am gândit la asta.

— Şterge-o de-aici înainte să-ţi frâng gâtul ăla mic şi murdar.

Şoferul l-a privit în linişte, apoi s-a întors, a intrat în garajul întunecos şi a început să fluiere. Vannier şi-a mutat ochii arzători, furioşi, spre mine şi a zis răstit:

— Ţi s-a spus că doamna Morny nu-i acasă, dar n-ai crezut. Aşa-i? Cu alte cuvinte, informaţia căpătată nu

te-a mulțumit.

— Dacă am mai sta de vorbă, am zis eu, poate c-aş fi mulțumit.

— Înțeleg. N-ai putea să-mi spui în ce chestiune doreşti să discuți cu doamna Morny?

— Aş prefera să-i explic chiar doamnei Morny.

— Problema e că ea n-are chef să te vadă.

Din spatele maşinii şoferul a zis:

— Fii atent ia mâna dreaptă, nene. S-ar putea să aibă un cuțit.

Pielea măslinie a lui Vannier a căpătat culoarea algelor marine uscate. S-a întors pe călcâie şi a strigat la mine cu voce sugrumată:

— Urmează-mă.

A luat-o pe poteca de cărămidă, pe sub bolta de trandafiri. La capătul ei, după ce treceai printr-o poartă albă, se întindea o grădină împrejmuită cu zid. Straturi de flori, pline de plante viu colorate. Un teren de badminton, o parcelă frumoasă de gazon şi un mic bazin căptuşit cu ceramică, strălucind furios în soare. Lângă bazin se găsea un spațiu amenajat cu mobilă de grădină, albastră şi albă. Măsuțe joase, cu tăblii din plăci colorate, scaune pliante, cu rezemători pentru picioare şi perne enorme, iar deasupra o umbrelă albă, mare cât un cort.

O blondă languroasă, cu membre lungi de balerină, stătea întinsă comod pe un scaun, cu picioarele ridicate pe o rezemătoare capitonată. Alături avea un pahar înalt, aburit, lângă o frapieră de argint şi o sticlă de whisky. Ne-a privit cu indolență, cum veneam prin iarbă. De la zece metri părea grozavă. De la trei metri semăna cu ceva făcut să fie văzut de la zece metri. Gura era prea mare, ochii prea albaştri, machiajul prea țipător. Linia subțire a sprâncenelor avea o arcuire şi o

anvergură fantastice. Rimelul era atât de gros pe gene, încât părea o balustradă de fier în miniatură.

Purta pantaloni de doc alb şi sandale albastru cu alb, decupate la vârf. Unghiile erau lăcuite purpuriu. Avea o bluză de mătase albă şi un colier de pietre verzi, care nu erau smaralde şlefuite. Părul îi era tot atât de artificial ca foaierul unui bar de noapte.

Pe scaun, lângă ea, se găsea o pălărie de grădină de pai alb, cu borurile de mărimea unei roţi de rezervă şi cu o cureluşă albă de satin pentru bărbie. Pe borul pălăriei zăceau nişte ochelari de soare verzi, cu lentile mari cât nişte gogoşi.

Vannier a păşit până lângă ea şi a zis răstit:

— Trebuie să-i dai paşaportul nenorocitului ăluia de şofer cu ochii roşii, şi cât mai repede. Altfel s-ar putea să-i frâng gâtul în orice clipă. Nu mă pot apropia de el fără să fiu insultat.

Blonda a râs uşor şi a fluturat o batistă, fără s-o folosească, apoi a zis:

— Stai jos şi potoleşte-te. Cine-i amicul?

Vannier mi-a căutat cartea de vizită. Când şi-a dat seama că o ţinea în mână, i-a aruncat-o în poală. Femeia a ridicat-o alene, şi-a plimbat privirea peste ea, peste mine, a oftat, apoi şi-a ciocănit uşor dinţii cu unghiile degetelor.

— Nu-i de glumit cu el, nu-i aşa? Ţi-e cam greu să-l manevrezi, presupun.

Vannier m-a privit cu răutate.

— Bine. Spune ce-ai de spus şi termină.

— Vorbesc cu ea? am întrebat. Sau vorbesc cu dumneata?

Blonda a râs. O undă argintie de râs, care mai păstra naturaleţea unei copilării inocente. O limbă mică s-a jucat hoţeşte pe buzele ei.

Vannier s-a aşezat jos şi şi-a aprins o ţigară cu capătul aurit. Eu am rămas în picioare, uitându-mă la ei.

— Caut o prietenă de-a dumneavoastră, doamnă Morny. După câte ştiu, împărţea apartamentul cu dumneavoastră cu vreun an în urmă. Se numeşte Linda Conquest.

Ochii lui Vannier s-au mişcat repede în jos, în sus, în jos. Şi-a întors capul şi-a privit peste bazin. Câinele cu numele Heathcliff şedea jos, uitându-se la noi cu un ochi.

Vannier şi-a pocnit degetele.

— Aici, Heathcliff! Aici, Heathcliff! Vino aici, domnule.

— Taci o dată, a zis blonda. Câinele nu te suportă. Lasă-ţi vanitatea să se odihnească, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu vorbi cu mine în felul acesta, s-a răstit Vannier.

Blonda a chicotit şi i-a mângâiat faţa cu ochii.

— Caut o fată cu numele Linda Conquest, doamnă Morny.

Blonda m-a privit.

— Mi-ai mai spus. Tocmai la asta mă gândeam. Cred că n-am văzut-o de şase luni. S-a măritat.

— N-aţi văzut-o de şase luni?

— Asta am şi zis, băieţaş. De ce vrei să ştii?

— Fac doar o investigaţie personală.

— În legătură cu ce?

— Cu o chestiune intimă.

— Poftim, a zis ea veselă. Face o investigaţie personală într-o chestiune intimă. Auzi, Lou? Şi crede că poate să dea buzna peste nişte necunoscuţi care nu vor să-l vadă. Ce zici, Lou? Şi asta pentru că face o investigaţie personală într-o chestiune intimă.

— Deci, nu ştiţi unde este, doamnă Morny?

— N-am zis aşa? a zis ridicând tonul.

— Nu. Spuneați că vi se pare că n-ați văzut-o de şase luni. Nu-i chiar acelaşi lucru.

— Cine ți-a spus că am împărțit un apartament cu ea?

— Niciodată nu dezvălui sursele mele de informații, doamnă Morny.

— Drăguțule, după aerele pe care ți le dai, ai fi un bun regizor de balet. Eu să-ți spun totul, iar dumneata să nu-mi spui nimic.

— Poziția mea este total diferită. Eu sunt un lucrător angajat care ascultă de anumite instrucțiuni. Doamna n-are niciun motiv să se ascundă, nu-i aşa?

— Cine o caută?

— Rudele.

— Las-o baltă, ea n-are nicio rudă.

— Cred că o cunoaşteți destul de bine, dacă ştiți asta.

— Poate am cunoscut-o odată. Asta nu-i o dovadă că o cunosc acum.

— Perfect. Răspunsul e că ştiți, dar nu vreți să spuneți.

— Răspunsul, a zis brusc Vannier, este că nu eşti dorit aici şi, cu cât pleci mai curând, cu atât mai bine.

Nu-mi luam privirea de la doamna Morny. Mi-a făcut cu ochiul şi i-a zis lui Vannier:

— Nu fi atât de ostil, dragule. Ai mult farmec, dar eşti slab. Tu nu eşti făcut pentru munci grele. Şi, spre mine: E adevărat, băiețaş?

— Nu mă gândisem la asta, doamnă Morny. Credeți că domnul Morny m-ar putea ajuta... sau ar vrea?

A scuturat din cap.

— De unde să ştiu? Ai putea încerca. Dacă nu-i eşti simpatic, are pe lângă el destui tipi care te pot da afară.

— Eu cred că mi-ați putea spune şi dumneavoastră,

dacă ați vrea.

— Şi cum ai de gând să mă convingi?

Ochii îi erau îmbietori.

— Cu atâția oameni în jur, cum aş putea?

— Asta-i o idee, a zis ea şi a sorbit din pahar, privindu-mă pe deasupra lui.

Vannier s-a ridicat foarte încet. Fața-i era albă. Şi-a vârât mâna sub cămaşă şi a zis încet, printre dinți:

— Pleacă de-aici, gogomanule. Cât mai poți umbla.

L-am privit surprins.

— Unde-ți sunt manierele? I-am întrebat. Şi să nu-mi spui că porți pistol în hainele de grădină.

Blonda a râs, arătându-şi un şirag de dinți puternici. Vannier şi-a vârât mâna sub brațul stâng, în cămaşă, şi a strâns din buze. Ochii negri erau tăioşi şi inexpresivi în acelaşi timp, ca ochii unui şarpe.

— M-ai auzit, a zis, aproape calm. Şi nu mă subestima. Te-aş putea găuri cât aş aprinde un chibrit. Şi după aceea aranjez eu lucrurile.

Am privit spre blondă. Ochii îi erau strălucitori, iar gura părea senzuală şi dornică, urmărindu-ne.

M-am întors şi m-am îndepărtat, mergând prin iarbă. Cam pe la jumătatea drumului, am privit în urmă. Vannier stătea în aceeaşi poziție, cu mâna în interiorul cămăşii. Ochii blondei erau încă larg deschişi, iar buzele întredeschise. Umbra pe care o arunca umbrela îi întuneca expresia, care de la distanța aceea putea fi şi teamă, şi anticipare plăcută.

Mi-am continuat drumul prin iarbă şi, după ce am trecut de poarta cea albă, am intrat pe poteca de cărămidă pe sub bolta de trandafiri. Ajuns la capătul potecii, m-am întors să-i mai privesc o dată. Nu ştiam ce-o să văd şi nici dacă o să-mi pese.

Vannier era efectiv întins peste blondă, sărutând-o.

Am clătinat din cap şi mi-am văzut de drum.

Şoferul cu ochii roşii mai lucra la Cadillac. Terminase de spălat şi acum lustruia geamurile şi nichelul cu o piele de căprioară.

— Cum a fost? m-a întrebat din colțul gurii.

— Rău. M-au dat gata.

A clătinat din cap şi a continuat să scoată zgomotul şuierător pe care îl face un grăjdar când țesală un cal.

— Ar trebui să fii atent. Tipul e înarmat, am zis. Sau se preface că este.

Şoferul a râs scurt.

— Sub costumul ăla? Nimic.

— Cine-i tipul ăsta, Vannier? Cu ce se ocupă? Şoferul şi-a îndreptat spinarea, a pus pielea de căprioară pe tocul unei ferestre şi şi-a şters mâinile cu prosopul pe care-l avea la cingătoare.

— Cu femei, cred eu, a zis el.

— Oare nu-i cam periculos... să se joace cu femeia *asta?*

— Aş zice că da, a continuat el. Unii tipi au păreri diferite despre pericol. Pe mine m-ar speria.

— Unde locuieşte?

— Sherman Oaks. Ea se duce acolo. Cândva mergea cam des.

— Ai întâlnit vreodată, întâmplător, o fată cu numele Linda Conquest? Înaltă, brunetă, frumoasă. Cânta într-o orchestră.

— Prea multe vrei pentru doi dolari, nene.

— Aş putea urca la cinci.

A clătinat din cap.

— N-o cunosc. În niciun caz pe numele ăsta. Aici vin tot felul de dame, cele mai multe destul de elegante. Nu le sunt prezentat, a zis el, zâmbind.

Mi-am scos portofelul şi i-am pus trei dolari în lăbuța

umedă. Am adăugat şi o carte de vizită de afaceri.

— Îmi plac oamenii mici şi bine făcuţi. Niciodată nu par a se teme de nimic. Vino într-o zi să mă vezi.

— S-ar putea, nene. Mulţumesc. Linda Conquest, hm? O să fiu numai urechi.

— La revedere, am zis. Numele?

— Mi se spune Shifty – adică Şmecherul. N-am ştiut niciodată de ce.

— La revedere, Shifty.

— La revedere. Pistol sub braţ... în hainele alea? Imposibil.

— Nu ştiu. Şi-a dus mâna la piept. Nu-s angajat să lupt cu necunoscuţi care poartă pistol.

— Pe dracu, cămaşa aia pe care o poartă n-are decât doi nasturi la gât. Am observat eu. Îi trebuie o săptămână să scoată o mână din ea.

Totuşi, părea uşor îngrijorat.

— Cred că voia să joace tare, i-am dat eu dreptate. Dacă auzi pomenindu-se de Linda Conquest, o să fiu bucuros să discut afaceri cu dumneata.

— S-a făcut, nene.

M-am întors pe drumul de acces, spre poartă. El a rămas acolo, scarpinându-şi bărbia.

Capitolul şase

Am condus în jurul cvartalului, căutând un loc de parcare, ca să pot fugi o clipă până sus la birou, înainte de a merge în centrul oraşului.

Un Packard condus de un şofer s-a desprins de lângă bordură, din faţa unui debit de ţigări, cam la vreo zece metri de la intrarea în blocul meu. M-am strecurat în spaţiul rămas liber, am coborât şi am încuiat maşina. Doar atunci am observat că maşina în faţa căreia parcasem, era o maşină nedecapotabilă de culoarea nisipului, ce mi se părea cunoscută. Nu era neapărat nevoie să fie aceeaşi. Erau mii la fel. Nu era nimeni înăuntru. Şi nu era nici nimeni lângă ea care să aibă pălărie de pai de culoarea ciocolatei cu panglică maro cu galben.

M-am apropiat şi m-am uitat la volan. Niciun suport pentru permisul de conducere. Mi-am notat numărul de înmatriculare de pe plăcuţă pe dosul unui plic, pentru orice eventualitate, şi am intrat în clădire. Omul cu pălăria de pai nu era nici în hol, nici sus pe coridor.

Am intrat în birou şi m-am uitat pe duşumea după corespondenţă. N-am găsit nimic. Am băut ceva tare şi am plecat. Nu aveam timp de pierdut, dacă voiam să ajung în oraş înainte de ora trei.

Maşina nedecapotabilă de culoarea nisipului mai era încă parcată, şi tot goală. Am intrat într-a mea, am pornit-o şi m-am înscris în circulaţie.

Eram mai jos de Sunset, pe Vine, înainte de a mă

ajunge. Am ținut-o înainte, zâmbind şi întrebându-mă unde se ascunsese. Probabil în maşina parcată dincolo de a lui. La asta nu mă gândisem.

Am condus către sud, spre Third, şi apoi tot către centru pe Third. Maşina de culoarea nisipului se ținea tot timpul în spatele meu, cam la o distanță de jumătate de cvartal. M-am dus spre Seventh şi Grand şi am parcat lângă Seventh şi Olive. M-am oprit să cumpăr țigări deşi n-aveam nevoie, iar apoi am luat-o pe jos, spre est, pe Seventh, fără să privesc în urma mea. La Spring am intrat în hotelul Metropole, m-am dus la tejgheaua în formă de potcoavă unde se vând țigări, ca să aprind o țigară, şi apoi m-am aşezat într-unul din vechile scaune de piele maro din hol.

Un bărbat blond într-un costum maro, cu ochelari fumurii şi pălăria acum familiară, a intrat în hol şi s-a strecurat discret printre palmierii din ghivece şi arcadele de stuc, până la tejgheaua unde se vând țigări. A cumpărat un pachet de țigări şi l-a deschis chiar acolo, stând în picioare, rezemat cu spatele de tejghea, ca să domine holul cu ochii lui de vultur.

Şi-a luat restul şi s-a dus de s-a aşezat jos, cu spatele la o coloană. Şi-a tras pălăria peste ochelari şi părea că va adormi cu o țigară neaprinsă între buze.

M-am ridicat şi m-am dus să mă aşez pe scaunul de lângă el. Nu s-a mişcat. Văzută de aproape, fața îi părea tânără, roză şi plinuță. Bărbia blondă era bărbierită foarte neglijent. În spatele ochelarilor, genele se mişcau în sus şi în jos rapid. O mână pe genunchi s-a strâns şi a mototolit stofa. Pe obraz, sub pleoapa dreaptă, avea un neg.

Am aprins un chibrit şi l-am împins spre țigara lui.

— Foc?

— Oh, mulțumesc, a zis, foarte surprins.

A tras în piept până când capătul ţigării s-a înroşit.

Am stins chibritul şi l-am aruncat în lădiţa cu nisip din apropiere. Aşteptam. M-a privit dintr-o parte de mai multe ori, înainte de a vorbi:

— Nu v-am văzut undeva înainte?

— Pe Dresden Avenue, în Pasadena. Azi dimineaţă.

S-a înroşit la faţă şi a oftat.

— Cred că arăt jalnic.

— Jalnic de-a binelea, băiete, am aprobat.

— Poate din cauza pălăriei.

— Pălăria contribuie şi ea. Dar, cu sau fără pălărie, la fel arăţi.

— Foarte greu câştigi un dolar în oraşul ăsta, a zis cu tristeţe. Nu-i poţi câştiga mergând pe jos, te ruinezi plătind taxiurile, dacă le foloseşti, iar dacă mergi cu propria ta maşină nu ajungi niciodată destul de repede unde trebuie. E necesar să urmăreşti omul de aproape.

— Dar nu-i nevoie să i te caţări în buzunare. Ai ceva cu mine, sau doar exersezi?

— Încercam să aflu dacă eşti destul de deştept ca să merite să stau de vorbă cu dumneata.

— Sunt foarte deştept, am zis. Ar fi păcat să nu stai de vorbă cu mine.

S-a uitat atent în spatele scaunului şi de jur-împrejur, apoi a scos un portofel mic din piele de porc. Mi-a întins o carte de vizită nouă. Pe ea era scris: George Anson Phillips – Investigaţii Confidenţiale, 212, Seneger Building, 1924 North Wilcox Avenue, Hollywood. Un număr de telefon din Glenview. În colţul de sus, stânga, era imprimat un ochi deschis, cu o sprânceană arcuită a surpriză şi cu gene foarte lungi.

— Nu poţi face una ca asta, am zis, arătând cu degetul ochiul imprimat pe hârtie. Ăsta-i semnul distinctiv al detectivilor. O să le strici afacerile.

— Pe dracu. Puținul pe care-l câştig eu nu-i afectează.

Am izbit cartea de vizită pe unghia degetului, am strâns din dinți şi am strecurat-o în buzunar.

— Vrei una de-a mea... sau mi-ai şi întocmit dosarul?

— Oh, ştiu totul despre dumneata. Am fost ajutor de şerif la Ventura, când lucrai la cazul Gregson.

Gregson era un escroc din Oklahoma City, care a fost urmărit timp de doi ani peste tot în Statele Unite, de către una din victimele lui. Din cauza asta ajunsese atât de nervos, încât a împuşcat un operator de la o stație de întreținere auto, care-l confundase cu o cunoştință. Aveam impresia că trecuseră ani de-atunci.

— Zi-i înainte.

— Mi-am amintit de numele dumitale când l-am văzut în registrul locatarilor, azi-dimineață. După ce te-am pierdut, spre oraş, am trecut pe la dumneata. Aveam de gând să intru şi să stăm de vorbă, dar ar fi fost abuz de încredere. Nu mă prea pot stăpâni.

Un alt trăsnit. Asta făcea trei într-o singură zi, fără s-o mai pun la socoteală pe doamna Murdock, care de asemenea se putea dovedi a fi o trăsnită.

Am aşteptat până şi-a scos ochelarii şi i-a şters, l-a pus din nou şi s-a mai uitat în jur. După aceea a zis:

— Mi-am închipuit că am putea, probabil, să ne înțelegem. Să ne unim forțele, cum se zice. L-am văzut pe tip în biroul dumitale şi mi-am imaginat că te-a angajat el.

— Ştii cine era?

— Lucrez în cazul lui, a zis cu voce deprimată şi descurajată. Şi bat pasul pe loc.

— Ce ți-a făcut?

— Păi, lucrez pentru nevastă-sa.

— Divorț?

S-a uitat atent peste tot, apoi cu o voce delicată a zis:

— Aşa zice ea. Dar mă întreb şi eu.

— Amândoi vor acelaşi lucru. Fiecare încearcă să găsească ceva împotriva celuilalt. Nostim, nu-i aşa?

— Nu-mi prea văd sfârşitul în roz. De o vreme mă urmăreşte un tip peste tot. Un tip foarte înalt, cu o privire ciudată. Scap de el, dar după o vreme iar îl văd. Un tip foarte înalt. Cât un stâlp de telegraf.

Un bărbat foarte înalt cu o privire ciudată. Fumam, tot gândindu-mă.

— Are vreo legătură cu dumneata? m-a întrebat bârbatul blond, puțin neliniştit.

Am scuturat din cap şi am aruncat țigara în lădița cu nisip.

— După câte ştiu, nu l-am văzut niciodată. M-am uitat la ceasul de la mână, apoi am zis: Mai bine ne-am vedea şi am discuta chestia asta cum trebuie, dar acum nu pot. Am o întâlnire.

— Şi eu aş vrea, a zis el. Foarte mult.

— Să ne vedem, deci. La mine la birou, sau acasă, sau în biroul dumitale, sau în ce loc?

Şi-a scărpinat bărbia prost rasă cu unghia de la degetul mare, roasă bine.

— La mine acasă, a zis în cele din urmă. Nu e în cartea de telefon. Dă-mi cartea aceea de vizită o clipă.

Când i-am dat-o, a întors-o în palmă şi a scris încet cu un mic creion rezervor, mişcându-şi limba de-a lungul buzelor. Întinerea cu fiecare clipă. Nu părea să aibă peste douăzeci de ani, dar trebuia să aibă, deoarece cazul Gregson fusese cu şase ani în urmă.

Şi-a pus la loc creionul şi mi-a înapoiat cartea de vizită. Scrisese pe ea adresa: 204 Florence Apartments, 128 Court Street.

L-am privit curios.

— Court Street pe Bunker Hill?

A dat din cap afirmativ şi toată pielea blondă i s-a înroşit.

— N-o duc prea bine, a zis repede. N-am prea câştigat lovele în ultima vreme. Are vreo importanţă?

— De ce-ar avea?

M-am ridicat şi am întins mâna. Mi-a strâns-o şi apoi i-a dat drumul. Mi-am vărât-o în buzunarul de la şold şi mi-am frecat palma de batista pe care o aveam acolo. Privindu-i faţa mai atent, am văzut că avea broboane de transpiraţie pe buza de sus. Şi nu era prea cald.

Am dat să plec, dar m-am întors şi m-am apropiat de faţa lui, zicându-i:

— Oricine mă poate trage pe sfoară, dar pentru liniştea mea, e vorba de o blondă înaltă cu ochii nepăsători, aşa-i?

— Nu le-aş zice nepăsători, a răspuns el.

Păstrând un aer de indiferenţă, am zis:

— Şi acum între noi doi, chestia asta cu divorţul e gargară. E cu totul altceva, nu-i aşa?

— Da, a zis el domol. Şi e ceva care-mi displace cu cât mă gândesc mai mult. Ţine.

A scos ceva din buzunar şi i-a dat drumul în mâna mea. Era o cheie de apartament.

— N-are rost să aştepţi în hol dacă nu sunt acasă. Am două. La ce oră crezi c-o să vii?

— Pe la patru şi jumătate, cred. Eşti sigur că vrei să-mi dai cheia?

— Păi, ne ocupăm de acelaşi caz, a zis el privindu-mă cu inocenţă, sau pe cât de inocent putea privi prin ochelarii cu sticla fumurie.

La capătul holului m-am uitat înapoi. Stătea jos liniştit, cu ţigara stinsă, pe jumătate fumată, între buze, şi cu panglica pălăriei ţipătoare maro cu galben, părând tot atât de tihnit ca o reclamă de ţigări pe ultima pagină

a lui *Saturday Evening Post.*

Ne ocupam amândoi de acelaşi caz. Aşa că nu voiam să-l trag pe sfoară. Asta era situaţia. Aveam cheia de la apartamentul lui şi puteam intra la el ca la mine acasă. Puteam să-i port papucii de casă, să-i ridic covorul şi să-i număr bancnotele de o mie de dolari. Doar ne ocupam de acelaşi caz.

Capitolul şapte

Belfont Building era un edificiu cu opt etaje, lipsit de orice expresivitate. Stătea înghesuit între un mare magazin verde-crom, unde se vindeau costume ieftine, şi un garaj cu trei etaje plus subsol, de unde se auzea un zgomot asemănător cu cel din cuşca leilor la ora mesei. Holişorul îngust şi întunecat era murdar ca un coteţ de găini. Pe tabloul locatarilor se găseau multe spaţii goale. Un singur nume mă interesa. Şi pe acesta îl ştiam. Pe zidul care imita marmura, în faţa listei, se legăna un anunţ pe care scria: *De închiriat spaţiu potrivit pentru debit de ţigări. Adresaţi-vă la camera 316.*

Existau două lifturi deschise, cu zăbrele, dar se părea că numai unul funcţiona şi nici acela nu era prea solicitat. Un bătrân cu falca lăsată şi ochii apoşi stătea în lift pe un taburet de lemn, acoperit cu o bucată de pânză de sac împăturită. Părea că stă acolo încă din vremea Războiului Civil din care scăpase într-o stare jalnică.

Am intrat în lift şi am zis „opt”. Bătrânul s-a chinuit să închidă uşile, apoi am pornit. Ne-am târât în sus, clătinându-ne. Bătrânul gâfâia de parcă ducea liftul în spate. La etajul opt am ieşit şi am pornit pe culoar. În urma mea, bătrânul s-a aplecat afară din lift şi şi-a suflat nasul cu degetele, într-o cutie de carton plină cu gunoi.

Biroul lui Elisha Morningstar era în spate, vizavi de

ieşirea de incendiu. Avea două uşi. Pe prima scria *Elisha Morn'ngstar. Numismat.* Pe cealaltă, *Intrare.* Literele erau imprimate cu vopsea neagră pe sticlă zgrunţuroasă.

Am apăsat clanţa şi am intrat într-o cameră mică şi îngustă cu două ferestre. O măsuţă murdară pentru maşina de scris. Pe pereţi casete încuiate cu monede, care-şi pierduseră lustrul, având sub ele etichete îngălbenite, scrise la maşină. Două clasoare în fund, lângă perete. Nicio perdea la fereastră. Un covor, gri de praf, atât de jerpelit încât nu observai rupturile decât dacă te împiedicai de ele.

În spatele măsuţei pentru maşina de scris, vizavi de clasoare, era deschisă o uşă de lemn. Prin uşă răzbăteau zgomote uşoare. Imediat am auzit vocea lui Morningstar:

— Intraţi, vă rog. Intraţi.

Am intrat. Încăperea era tot atât de mică, numai că se găseau mai multe lucruri în ea. Un seif verde bloca aproape jumătate din birou. Dincolo de el, lângă uşa de la intrare, se găsea o masă veche şi masivă de mahon. Pe ea, câteva cărţi pline de praf şi reviste vechi, jerpelite. În peretele din fund, o fereastră. Deşi întredeschisă, mirosul de mucegai persista. Un cuier pentru pălării, cu o pălărie de fetru neagră şi slinoasă. Trei măsuţe cu picioare înalte, acoperite cu sticlă, sub care se aflau mai multe monede. În mijlocul camerei, un birou negru masiv, acoperit cu piele. Pe el, lucruri obişnuite de birou. În plus, un cântar de bijutier sub un clopot de sticlă. Două lupe mari, înrămate în nichel. Un ocular de bijutier, care zăcea pe o agendă galbenă lângă o batistă de mătase galbenă, ruptă şi pătată cu cerneală.

În scaunul turnant din faţa biroului şedea un ins în vârstă, într-un costum gri închis cu revere înalte şi cu prea mulţi nasturi în faţă. Avea păr alb aţos, destul de lung ca să-l gâdile la urechi. În mijlocul capului, care

părea o stâncă deasupra unei păduri, se vedea un petec sur şi spălăcit de chelie. În urechi creştea păr pufos, suficient de lung ca să prindă o molie.

Avea ochi negri pătrunzători, cu pungi sub ei de culoare maronie-purpurie, prinse într-o rețea de zbârcituri şi vinişoare. Obrajii îi erau lucioşi. Nasul mic şi ascuțit îl trăda că a băut mult în viața lui. Un guler tip Hoover, pe care nicio spălătorie decentă nu l-ar fi primit, îi atingea mărul lui Adam. O cravată neagră ca un şnur, cu un nod mic şi strâns, părea un şoarece gata să iasă din gaură.

— Secretara mea, a zis el, a trebuit să meargă la dentist. Sunteți domnul Marlowe?

Am dat din cap, afirmativ.

— Luați loc, vă rog, şi mi-a arătat scaunul de lângă birou, cu o mână slabă. Presupun că aveți vreun act de identitate.

I l-am arătat. În timp ce-l citea, i-am adulmecat mirosul mucegăit, uscat.

Mi-a pus cartea de vizită cu fața în jos pe birou şi şi-a încrucişat mâinile peste ea. Ochii negri, pătrunzători, nu scăpau nimic de pe fața mea.

— Şi acum, domnule Marlowe, cu ce vă pot fi de folos?

— Vorbiți-mi despre dublonul Brasher.

— Ah, da. Dublonul Brasher. O monedă interesantă.

Şi-a ridicat mâinile de pe birou şi a făcut un fel de cupolă cu degetele, ca un avocat de pe vremuri când se pregătea să discute vreo problemă sofisticată.

— În anumite privințe, cea mai interesantă şi mai valoroasă dintre primele monede americane. După cum nu se poate să nu ştiți.

— Habar n-am.

— Chiar aşa? Chiar aşa? Vreți să vă vorbesc despre ea?

— Pentru asta sunt aici, domnule Morningstar.

— E o monedă de aur, aproximativ echivalentă cu una de 20 de dolari şi cam de mărimea unei jumătăţi de dolar. Aproape exact. A fost făcută pentru statul New York în anul 1787. Nu a fost bătută. Nu existau monetării până în anul 1793, când a fost deschisă prima, în Philadelphia. Dublonul Brasher a fost probabil fabricat folosindu-se procedeul modelării prin presare, iar creatorul ei a fost un giuvaergiu particular pe nume Ephraim Brasher sau Brashear. Acolo unde numele mai există se scrie Brashear, dar nu pe monedă. Nu ştiu de ce.

Mi-am pus o ţigară în gură şi am aprins-o. Speram ca fumul să alunge mirosul de mucegai.

— În ce constă procedeul modelării prin presare?

— Cele două jumătăţi ale modelului erau gravate în oţel, în *intaglio,* desigur. Aceste jumătăţi erau apoi montate în plumb. Lingourile de aur erau presate între ele, într-o presă de monedă. Marginile erau apoi aranjate şi rotunjite. Moneda nu era zimţată. Nu existau maşini de zimţat în 1787.

— Un procedeu care cere timp, am zis.

A dat din capul alb şi ţuguiat.

— Într-adevăr. Şi deoarece pe atunci suprafaţa oţelului nu putea fi întărită fără a se deforma, matriţele se uzau şi trebuiau refăcute din timp în timp. Ca urmare, se produceau uşoare modificări ale desenului, vizibile doar cu ajutorul lupei. Asta ducea la uşoare variaţii în desen, care se pot vedea doar printr-o mărire considerabilă. De fapt, adevărul este că nu există două monede identice, dacă ne gândim la posibilităţile oferite de metodele moderne de verificare cu ajutorul microscopului. E clar?

— Da, am zis. Până la un punct. Câte din aceste

monede mai există şi ce valoare au?

Şi-a desfăcut cupola degetelor, a pus mâinile înapoi pe birou şi a ciocănit uşor în tăblia biroului.

— Nu ştim câte mai există. Nimeni nu ştie. Câteva sute, o mie, poate mai multe. Dar dintre acestea, foarte puţine exemplare mai sunt în circulaţie. Valoarea variază de la două mii în sus. Aş zice că în prezent, din cauza devalorizării dolarului, un exemplar retras din circulaţie, mânuit cu grijă de un negustor onorabil, ar putea uşor aduce zece mii de dolari, sau chiar mai mult. Desigur, ar trebui să aibă un istoric al lui.

— Ah, am zis.

Am dat încet drumul fumului din plămâni şi l-am îndepărtat cu latul palmei, de individul bătrân de dincolo de birou. Nu părea să fie fumător.

— Şi fără un istoric, şi dacă nu e mânuit cu grijă... cât?

A ridicat din umeri.

— În acest caz s-ar putea ca moneda să fi fost dobândită ilegal. Furată sau obţinută prin înşelăciune. Desigur, s-ar putea să nu fie aşa. Monedele rare apar în locuri şi împrejurări neobişnuite. În case de fier vechi, în sertarele secrete ale birourilor din casele din Noua Anglie. Nu des, ce-i drept. Dar se întâmplă. Aşa, de pildă, am aflat că o monedă foarte valoroasă a căzut din umplutura de păr de cal a unei canapele, în timp ce era reparată de un negustor de antichităţi. Canapeaua stătuse în aceeaşi cameră, în aceeaşi casă, din Fall River, Massachusetts, timp de nouăzeci de ani. Nimeni nu ştia cum ajunsese moneda acolo. În general, ideea furtului este posibilă. Îndeosebi în această parte a ţării.

S-a uitat în colţul tavanului cu o privire absentă. Eu, în schimb, l-am privit pe el cu destulă atenţie. Părea un om căruia i se poate încredinţa un secret... dacă

prezenta interes pentru el.

Coborându-şi privirea către mine, a zis:

— Cinci dolari, vă rog.

— Poftim? am zis.

— Cinci dolari, vă rog.

— Pentru ce?

— Nu fiţi absurd, domnule Marlowe. Tot ce v-am spus eu se poate afla într-o bibliotecă publică. În catalogul Fosdyke, îndeosebi. Aţi preferat să veniţi aici şi să-mi luaţi din timpul meu, ca să vă informez. Pentru asta cer cinci dolari.

— Şi să presupunem că nu-i plătesc?

S-a lăsat pe spate şi a închis ochii. A zâmbit uşor.

— O să-mi plătiţi.

I-am plătit. Am scos cei cinci dolari din buzunar, m-am ridicat ca să mă aplec peste birou şi i-am pus cu grijă exact în faţa lui. Am mângâiat bancnota cu vârful degetelor, ca şi cum ar fi fost o pisicuţă.

— Cinci dolari, domnule Morningstar.

Şi-a deschis ochii şi a privit bancnota. A zâmbit.

— Şi acum, am zis, să vorbim despre dublonul Brasher, pe care cineva a încercat să vi-l vândă.

A deschis ochii mai mult.

— Oh, a încercat cineva să-mi vândă un dublon Brasher? De ce-ar fi făcut-o?

— Avea nevoie de bani. Şi nu voia să i se pună prea multe întrebări. Ştia sau a aflat că vă ocupaţi cu aşa ceva şi că, în plus, clădirea în care aveţi biroul e un loc unde se poate întâmpla orice. Şi mai ştia că biroul se afla la capătul unui coridor, că sunteţi un om bătrân, care probabil n-o să facă nicio mutare greşită... pentru că ţine la viaţă.

— Se pare că ştia foarte multe, a zis sec Elisha Morningstar.

— Ştia tot ceea ce trebuia să ştie ca să încheie o afacere. Aşa cum ştim şi noi. Şi nu era nimic greu de aflat.

Şi-a vârât degetul mic în ureche şi l-a învârtit, apoi l-a scos cu puţină ceară de culoare închisă. Şi-a şters degetul pe haină, cu indiferenţă.

— Şi aţi dedus toate astea din simplu fapt că am telefonat doamnei Murdock şi am întrebat-o dacă dublonul Brasher e de vânzare?

— Desigur. Şi ea crede acelaşi lucru. De altfel, e logic. Aşa cum v-am spus şi la telefon, ştiaţi că moneda nu e de vânzare. Asta, dacă sunteţi la curent cu cele petrecute. Şi se pare că sunteţi.

S-a aplecat cam vreo doi centimetri. N-a zâmbit, dar a privit în jur, încântat cât putea fi un bărbat cu guler Hoover.

— Să presupunem, am zis, că vi s-ar oferi această monedă în împrejurări suspecte. Dacă aţi obţine-o ieftin şi aţi avea bani, aţi cumpăra-o. Dar aţi vrea să ştiţi de unde provine. Dacă aţi obţine-o destul de ieftin, aţi cumpăra-o chiar dacă aţi fi sigur că e furată.

— Oh, serios?

Părea amuzat, dar nu prea mult.

— Sigur că aţi cumpăra-o... dacă sunteţi un negustor onorabil. Şi presupun că sunteţi. Cumpărând ieftin moneda, l-aţi feri atât pe proprietar, cât şi pe intermediar, de pagubă. Amândoi ar fi bucuroşi să vă restituie cheltuielile. Se obişnuieşte.

— Atunci dublonul Brasher al lui Murdock a fost furat, a zis el, brusc.

— Nu mă citaţi. E un secret.

Era cât pe-aci să-şi ciupească nasul, dar s-a stăpânit. A smuls, în schimb, un fir de păr dintr-o nară, cu o smucitură rapidă şi o tresărire. L-a ridicat în sus şi l-a

privit. Uitându-se la mine pe lângă el, a zis:

— Şi cât o să vă plătească patronul pentru restituirea monedei?

M-am aplecat peste birou şi l-am privit răutăcios.

— O mie de dolari. Dumneavoastră cât aţi plătit?

— Cred că sunteţi un tânăr foarte isteţ.

Apoi faţa i s-a contorsionat. Bărbia îi tremura, pieptul i se zbătea. A scos un sunet asemănător cu al unui cocoş convalescent, care învaţă să cânte din nou după o boală îndelungată. Râdea! După o vreme a încetat. Faţa i s-a liniştit din nou şi ochii i s-au deschis. Negri, pătrunzători şi vicleni.

— Opt sute de dolari, a spus. Opt sute de dolari pentru un dublon Brasher scos din circulaţie.

A chicotit.

— Bine. Îl aveţi la dumneavoastră. Vă rămân două sute. Destul de corect. O cifră de afaceri rapidă, un profit rezonabil şi niciun necaz pentru nimeni.

— Nu e în biroul meu. Mă luaţi drept un nătărău!

A scos din vestă un ceas vechi de argint şi s-a zgâit la el.

— Să zicem la ora 11 mâine dimineaţă. Veniţi cu banii. E posibil ca moneda să fie sau să nu fie aici, dar mi-a plăcut cum v-aţi purtat şi o să aranjez lucrurile.

— Încântat, am zis şi m-am ridicat. Trebuie să fac rost de bani, oricum.

— Să fie în bancnote uzate, a zis el aproape visător. Pot fi de 20. N-o să fie nicio supărare dacă întâmplător e vreuna de 50.

Am zâmbit şi m-am îndreptat spre uşă. La jumătatea drumului m-am întors. Mi-am sprijinit amândouă mâinile pe birou şi m-am aplecat spre bătrân.

— Cum arăta fata!

A părut nedumerit.

— Fata care v-a vândut moneda.

A părut şi mai nedumerit.

— Foarte bine, am zis. Nu era fată. Probabil a ajutat-o cineva. Era un bărbat. Cum arăta bărbatul?

Şi-a ţuguiat buzele şi şi-a făcut din nou degetele cupolă.

— Era un bărbat între două vârste, bine legat, înalt de vreun metru şi şaptezeci şi cam de vreo 80 de kg. Zicea că-l cheamă Smith. Purta costum albastru, pantofi negri, cravată şi cămaşă verzi, fără pălărie. În buzunarul de la piept avea o batistă cu tiv maro. Părul era castaniu închis, uşor încărunţit. În creştetul capului avea o chelie cam de mărimea unui dolar, şi mai avea şi o cicatrice cam de vreo cinci centimetri în jurul gâtului. Pe partea stângă, cred. Da, pe stânga.

— Nu e rău, am zis. Dar cu gaura din ciorap cum stăm?

— Am omis să-i scot pantofii.

— Mare neglijenţă din partea dumneavoastră.

N-a mai zis nimic. Ne-am holbat doar unul la celălalt, jumătate curioşi, jumătate ostili, ca nişte vecini noi.

Apoi, deodată, a început iar să râdă.

Bancnota de cinci dolari, pe care i-o dădusem, zăcea încă pe marginea biroului. Am întins o mână şi am luat-o.

— Acum nu mai aveţi nevoie de ea. Am început să vorbim în mii.

Brusc s-a oprit din râs. Apoi a dat din umeri.

— La ora 11 înainte de amiază. Şi fără şmecherii, domnule Marlowe. Să nu credeţi că nu ştiu să mă apăr.

— Sper că ştiţi, pentru că ceea ce mânuiţi dumneavoastră e dinamită.

L-am părăsit şi am traversat primul birou, care era gol. Am deschis uşa şi am închis-o, rămânând însă

înăuntru. Normal ar fi trebuit să mi se audă paşii pe coridor, dar cum fereastra de sus a uşii era închisă, iar eu aveam pingele de crep, speram că bătrânul o să-şi aducă aminte că nu făcusem prea mult zgomot când venisem. M-am furişat înapoi peste covorul jerpelit şi m-am strecurat între uşă şi măsuţa pentru maşina de scris. Şiretlic de copil, dar uneori dă rezultate, mai ales după o conversaţie isteaţă, plină de deşertăciune lumească, inteligentă şi şireată. Ca un joc de fotbal între ageamii. Şi dacă figura nu-mi reuşea, ne trezeam rânjind unul la celălalt.

A mers. O vreme nu s-a întâmplat nimic, doar şi-a suflat nasul. Apoi a început să râdă din nou singur, ca un cocoş bolnav. După aceea şi-a dres glasul. Un scaun turnant a scârţâit şi s-au auzit paşi.

Un cap alb, murdar, a apărut vreo cinci centimetri pe lângă marginea uşii. A rămas acolo. Mi s-a oprit respiraţia. Apoi capul s-a retras şi patru unghii murdare au apucat marginea uşii şi au tras. Uşa s-a închis. Am început să respir din nou şi mi-am lipit urechea de uşă.

Scaunul turnant a mai scârţâit o dată. Sunetul unui telefon când se formează numărul. M-am întins spre instrumentul de pe măsuţa maşinii de scris şi l-am ridicat. A sunat de şase ori. Apoi o voce de bărbat a zis:

— Da?

— Florence Apartments?

— Da.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Anson de la apartamentul 204.

— Rămâneţi la telefon. Să văd dacă-i acasă.

Domnul Morningstar şi cu mine am rămas la telefon. Se auzea zgomot pe fir, sunetul puternic al unui radio care transmitea un meci de baseball. Aparatul nu era aproape de telefon, dar se auzea destul de tare.

Am auzit apoi sunet surd de paşi apropiindu-se, zgomotul făcut de receptor când e ridicat şi vocea a zis:

— Nu e acasă. Vreun mesaj?

— O să revin mai târziu, a zis domnul Morningstar.

Am închis repede telefonul şi am lunecat rapid spre uşa de la intrare. Am deschis-o încet, aşa cum cade zăpada, şi am închis-o tot atât de încet, încât zgomotul zăvorului să nu se audă nici măcar la un pas.

Respiram greu când am trecut prin hol. Am apăsat pe butonul liftului, apoi am scos cartea de vizită pe care domnul George Anson Phillips mi-o dăduse în holul hotelului Metropole. Nu m-am uitat la ea. Nici nu era nevoie să mă uit ca să-mi amintesc că era vorba de apartamentul 204, Florence Apartments, 128 Court Street. Am rămas aşa, lovind-o cu unghia, în timp ce vechitura de lift urca greoi, încordându-se ca un camion plin cu pietriş la o curbă strânsă.

Era ora patru fără zece minute.

Capitolul opt

Bunker Hill e un oraş vechi, un oraş condamnat un oraş murdar, un oraş al pungaşilor. Cândva, demult, fusese un oraş de elită. Se mai văd şi azi câteva vile în stil gotic, cu verande largi şi acoperişuri ascuțite, cu şindrilă rotunjită, şi bovindouri cu turnulețe subțiri. Acum se găsesc în ele camere mobilate, cu parchetul duşumelelor zgâriat şi uzat. Scările largi s-au înnegrit din cauza timpului şi a lacului ieftin, dat peste generații de praf. În camerele înalte, proprietărese urâte şi rele se ciondănesc cu chiriaşi pişicheri. Pe verandele din față, răcoroase şi largi, stau bătrâni cu chipuri ce amintesc de bătălii pierdute, întinzându-şi la soare pantofii rupți şi privind în gol.

Restaurante murdare, chioşcuri italieneşti cu fructe, case cu apartamente de închiriat ieftine. Prăvălii de unde poți cumpăra tot felul de dulciuri proaste. Hoteluri mizerabile, în registrele cărora semnează doar oameni cu numele de Smith şi Jones şi unde recepționerul de noapte e pe jumătate paznic, pe jumătate codoş.

Din asemenea case ies femei tinere cu fața ca berea trezită; bărbați cu pălării trase peste ochi ageri, scrutând strada din spatele mâinii în formă de cupă, ca să protejeze flacăra chibritului; intelectuali sleiți cu tuse tabagică şi fără bani la bancă; polițişti dibaci cu fețe de granit şi priviri ferme; câteodată, printre ei, chiar şi oameni care muncesc. Dar aceştia ies devreme, când

trotuarele largi şi crăpate sunt goale şi mai au încă rouă pe ele.

Am ajuns acolo cu mult înainte de patru şi jumătate. Am parcat în capătul străzii, pe unde urca din greu funicularul spre malul de lut galben, din Hill Street, şi am mers pe jos pe Court Street, până la Florence Apartments.

Fațada era de cărămidă de culoare închisă. Trei etaje. Ferestrele inferioare, mascate de obloane ruginite şi perdele murdare, erau la nivelul trotuarului. Pe geamul de la intrare, din literele rămase abia se mai putea descifra numele clădirii. Am deschis uşa şi am coborât trei trepte cu marginile de alamă, până într-un coridor ai cărui pereți puteau fi atinşi fără să te întinzi. Uşi fără lustru, cu numere din vopsea ştearsă. O cămăruță la picioarele scărilor, cu un telefon public. Un anunț: *Administratorul la apartamentul 106.* La capătul coridorului o uşă, prin care se puteau vedea patru cutii de gunoi, înalte şi paradite, deasupra cărora dansau muşte în lumina soarelui.

Am urcat scările. Radioul pe care-l auzisem prin telefon mai behăia meciul de baseball. Am înaintat urmărind numerele. Apartamentul 204 era pe partea dreaptă, iar meciul de baseball se auzea exact vizavi. Am ciocănit, dar n-am primit niciun răspuns. Am ciocănit mai tare. În spatele meu, trei jucători din echipa Dodgers rataseră, într-o atmosferă de vacarm asurzitor. Am ciocănit a treia oară şi, în timp ce căutam în buzunar cheia pe care mi-o dăduse George Anson Phillips, m-am uitat pe fereastra holului.

Vizavi, la nivelul trotuarului, se găsea clădirea unui serviciu italian de pompe funebre – curată, liniştită şi tăcută, din cărămidă văruită. Sală Mortuară Pietro Palermo. Literele verzi, subțiri, ale firmei de neon se

odihneau pe fațadă cu un aer sobru. Un bărbat înalt, cu haine de culoare închisă, a ieşit pe uşa din față şi s-a rezemat de peretele alb. Părea foarte frumos. Avea pielea măslinie şi un cap frumos, cu păr gri-fer, pieptănat de la frunte spre spate. A scos ceva, care părea a fi, de la distanță, o tabacheră de argint sau de platină de email negru. A deschis-o încet, cu două degete lungi, îngălbenite de tutun, şi a ales o țigară cu capătul aurit. A pus la loc tabachera şi a aprins țigara cu o brichetă de buzunar, ce părea să se asorteze cu tabachera. A pus-o şi pe ea la loc şi şi-a încrucişat brațele, privind în gol, cu ochii pe jumătate închişi. Din vârful țigării nemişcate se ridica în sus, pe lângă fața lui, un fuioraş de fum, subțire şi drept ca fumul unui foc de tabără muribund în zori.

În meciul transmis în spatele meu, jucătorul la bătaie a ratat sau a pierdut serviciul. Mi-am întors privirea de la italianul cel înalt, am vârât cheia în uşa apartamentului 204 şi am intrat.

O cameră pătrată cu un covor maro, foarte puțină mobilă, şi aceea foarte puțin atrăgătoare. De cum am deschis uşa am dat cu ochii de patul rabatabil şi de obişnuita oglindă care deformează. M-am privit în ea. Arătam ca un puşcăriaş care se furişează spre casă, venind de la o petrecere unde se fumează marijuana. Un fotoliu din lemn de mesteacăn şi, lângă el, ceva cu tapițerie grosolană având forma unei canapele. Pe o masă din fața ferestrei, o lampă cu abajur gofrat. De fiecare parte a patului câte o uşă.

Uşa din stânga dădea într-o chicinetă cu o chiuvetă şi o maşină de gătit cu trei ochiuri. Un răcitor electric, care a țăcănit şi a început să icnească chinuit tocmai când am deschis uşa. Pe chiuvetă, resturile micului dejun. Zaț pe fundul unei ceşti, o coajă de pâine arsă, firimituri

pe un fund de lemn. Pe marginea unei farfurii, o dâră galbenă de unt topit. Alături, un cuțit mânjit şi o ulcică de cafea, ce mirosea ca sacii dintr-un hambar încins.

Am înconjurat patul şi am deschis cealaltă uşă. Asta dădea într-un mic hol, cu o nişă pentru haine şi o masă de toaletă zidită în perete. Pe masa de toaletă un pieptene şi o perie neagră, cu câteva fire de păr blond. O cutie de talc, o lanternă cu geamul crăpat, un top de hârtie de scris, o săgeată de tras la țintă, o sticlă de cerneală pe o sugativă, țigări şi chibrituri, într-o scrumieră de sticlă, şase chiştoace.

În sertarele mesei de toaletă, şosete, lenjerie şi batiste. Pe un umeraş, un costum gri închis, nu prea nou, dar încă bun, iar sub el, pe duşumea, o pereche de pantofi negri, cam prăfuiți.

Am împins uşa de la baie. S-a deschis cam vreo treizeci de centimetri şi apoi s-a înțepenit. Am strâmbat din nas şi mi-am simțit buzele încremenindu-mi. Am tras pe nas mirosul iute şi pătrunzător de dincolo de uşă. M-am sprijinit de ea. A cedat puțin, dar a revenit. Ca şi cum o ținea cineva. Mi-am vârât capul prin deschizătura uşii. Baia era prea mică pentru el, aşa încât picioarele îi atârnau moale în părți. Capul îi era rezemat de piciorul chiuvetei. Costumul maro îi era puțin boțit, ochelarii fumurii ieşeau din buzunarul de la piept, într-un unghi nesigur. Parcă asta mai conta. Mâna dreaptă era căzută peste stomac, mâna stângă zăcea pe duşumea, cu palma în sus şi degetele puțin încovrigate. La cap, în partea dreaptă, avea o rană plină de sânge închegat în părul blond. Gura deschisă era plină de sânge roşu închis, lucitor.

Uşa era blocată de picior. Am împins tare şi m-am strecura! înăuntru. M-am aplecat ca să-i pipăi carotida. Nicio pulsație, nicio zvâcnitură. Absolut niciuna. Pielea

era rece ca gheața. Ba nu era rece ca gheața. Mi se păruse doar. M-am ridicat, m-am sprijinit cu spatele de uşă şi am strâns tare pumnii în buzunar. Am simțit mirosul de cordită. Meciul de baseball continua, dar prin cele două uşi închise părea deoparte.

Am stat şi m-am uitat la el. Ce căutam eu, Marlowe în treaba asta? Pentru ce mă găseam acolo? Nici măcar nu-l cunoşteam. Trebuia să plec, să plec cât mai repede.

M-am smuls de lângă usă, am lăsat-o deschisă şi m-am reîntors prin hol în salon. Din oglindă mă privea chiorâş o față încordată. Mi-am întors privirile de la oglindă şi am scos cheia de la apartament pe care mi-o dăduse George Anson Phillips. Am frecat-o între palmele umede, apoi am pus-o jos lângă lampă. Am murdărit ambele clanțe ale uşii. Jucătorii de la Dodgers erau în avans cu şapte la trei, în prima jumătate a celui de-al optulea serviciu. O femeie care băuse mai mult decât trebuie cânta „Frankie şi Johnny” într-o versiune de puşcărie, cu o voce pe care nici whisky-ul nu reuşea să o înfrumusețeze. O voce gravă de bărbat a bombănit la ea să tacă, dar ea continua. S-a auzit un pas rapid pe duşumea, o plesnitură şi un strigăt. Femeia a încetat să mai cânte. Meciul de baseball continua.

Am pus țigara în gură şi am aprins-o. Am coborât scările şi m-am oprit în semiîntunericul din hol, privind la anunțul pe care scria: *Administratorul la apartamentul 106.*

Eram nebun chiar şi numai dacă mă uitam la el. L-am privit mult, muşcând tare țigara între dinți.

M-am întors şi am luat-o pe coridor. Pe o mică tăbliță emailată de pe o uşă scria: *Administratorul.* Am bătut la uşă.

Capitolul nouă

Un scaun s-a mişcat şi s-a auzit târşâit de picioare. Uşa s-a deschis.

— Dumneata eşti administratorul?

— Da.

Aceeaşi voce pe care o auzisem la telefon. Vorbind cu Elisha Morningstar.

Ținea în mână un pahar gol, murdar. Un bărbat înalt şi slab, cu părul roşcat, scurt, crescut până pe frunte. Un cap lung, îngust, şi un aer de viclenie ieftină. Ochii verzui priveau fix de sub sprâncenele portocalii. Urechile îi erau mari. Un vânt puternic le-ar fi putut pleoşti. Avea un nas lung căruia îi plăcea să se vâre în toate. Fața trăda un ins care ştie să păstreze un secret, un ins care ştie să-şi păstreze sângele rece.

Era fără haină; avea o vestă descheiată, lanț de ceas, iar mânecile îi erau susținute cu elastice albastre, prinse în copci de metal.

— Domnul Ahson? am întrebat.

— Două sute patru.

— Nu-i acasă.

— Ce vrei să fac? Să-l scot din buzunar?

— Bine zis, dar nu te cred.

— Şterge-o, a zis el. Cară-te.

A dat să închidă uşa. A deschis-o din nou, ca să se răstească:

— Spală putina! Valea! Roieşte!

După ce şi-a exprimat limpede intenţia, a dat din nou să-nchidă uşa.

M-am proptit în ea. El s-a proptit de cealaltă parte; feţele ni s-au apropiat.

— Cinci dolari, am zis.

Oferta l-a dat gata. A deschis brusc uşa. A trebuit să fac repede un pas înainte, ca să nu-l izbesc în bărbie cu capul.

— Intră.

O cameră de zi cu un pat rabatabil, şi orice e trecut în inventar – până şi abajurul de hârtie gofrată şi scrumiera de sticlă. Camera era zugrăvită în culoarea gălbenuşului de ou. Tot ce-i lipsea erau câţiva păianjeni negri, graşi, zugrăviţi pe galben, ca să-ţi provoace o criză biliară.

— Ia loc, a zis, închizând uşa.

M-am aşezat. Ne-am privit unul pe celălalt cu ochii senini şi inocenţi a doi negustori de maşini vechi.

— O bere?

— Mulţumesc.

A deschis două cutii. A umplut paharul murdar pe care-l ţinea în mână şi s-a-ntins după un altul, la fel de murdar. I-am zis că beau din cutie. Mi-a întins-o.

— Zece cenţi.

I-am dat zece cenţi.

A lăsat moneda să cadă în buzunarul vestei şi a continuat să mă privească. A tras un scaun, s-a aşezat pe el, întinzându-şi genunchii osoşi şi ascuţiţi. Mâna liberă îi atârna între genunchi.

— Nu mă interesează cei cinci dolari ai dumitale.

— Foarte bine. De fapt, nici nu mă gândeam să ţi-i dau.

— Faci pe deşteptul. Află că suntem o casă respectabilă. Aici nu se petrece nimic ilegal.

— Şi liniştită, am zis. Sus poţi auzi vulturul ţipând.

Zâmbetul îi era larg cam de vreo doi centimetri.

— Eu nu mă amuz uşor.

— Întocmai ca regina Victoria, am zis.

— Nu pricep.

— Nu mă aştept la minuni.

Conversaţia lipsită de sens avea asupra mea un efect înviorător, îndârjindu-mă.

Mi-am scos portofelul şi am ales o carte de vizită. Scria pe ea James B. Pollock, Societate de asigurări, Agent de teren. Am încercat să-mi amintesc cum arată James B. Pollock şi unde îl întâlnisem. N-am reuşit. Am întins cartea de vizită roşcovanului.

A citit-o şi şi-a scărpinat vârful nasului cu unul din colţuri.

— Vreun codoş? a întrebat, cu ochii verzi lipiţi de faţa mea.

— Bijuterii, am zis eu, dând din mână.

A stat şi s-a gândit. În timp ce reflecta, am încercat să-mi dau seama dacă era cumva tulburat. N-ai fi zis.

— Avem şi câte unul din ăştia din an în Paşte, a recunoscut el. N-avem încotro. Deşi ăsta nu pare să fie. Arată ca un om liniştit.

— Poate am primit informaţii greşite.

I l-am descris pe George Anson Phillips, în costumul lui maro, cu ochelarii fumurii şi pălăria de pai de culoarea ciocolatei şi panglică cu imprimeu maro şi galben. Mă întrebam ce se întâmplase cu pălăria. Nu era sus. Probabil că scăpase de ea, crezând că-i prea bătătoare la ochi. Deşi capul blond îi era aproape la fel de bătător la ochi.

— Seamănă cu el?

Roşcovanul se lăsa greu. În cele din urmă a dat afirmativ din cap. Ochii verzi mă urmăreau atent, mâna

uscăţivă ţinea cartea de vizită la gură, plimbând-o de-a lungul dinţilor, ca pe un băţ de-a lungul gardului.

— Nu mi-am putut închipui că ar fi un pungaş. La naiba, vin tot soiul de oameni pe-aici. El nu-i decât de-o lună. Dacă arăta ca un escroc, n-ar fi stat aici.

Am făcut bine că nu i-am râs în faţa

— Ce-ai zice dacă i-am percheziţiona apartamentul cât timp e plecat?

A clătinat din cap.

— Domnului Palermo nu i-ar plăcea?

— Domnului Palermo?

— Proprietarul. E vizavi. E proprietarul sălii mortuare, al acestei clădiri şi al multor altora. De fapt, e proprietarul cartierului, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Mi-a făcut cu ochiul ca să-mi dea de-nţeles. El taie şi spânzură pe-aici. De fapt, un lup singuratic.

— Ei bine, în timp ce el taie şi spânzură sau se ocupă de vreun cadavru sau naiba ştie ce-o fi făcând acum, hai să urcăm şi să percheziţionăm apartamentul.

— Nu mă face să mă supăr pe dumneata, mi-a tăiat-o scurt roşcovanul.

— Grozav îmi pasă dacă te superi, am răspuns. Hai sus.

Am zvârlit cutia de bere goală spre coşul de gunoi şi am urmărit-o cum a sărit înapoi şi s-a rostogolit până la jumătatea camerei.

Roşcovanul s-a ridicat brusc în picioare. Şi-a îndepărtat picioarele, şi-a şters mâinile de praf şi şi-a muşcat buza de jos.

— Ziceai ceva de cinci dolari, a continuat, ridicând din umeri.

— Asta a fost acum o oră. M-am răzgândit. Hai să mergem sus şi să-i percheziţionăm apartamentul.

— Mai spune-o măcar o dată.

Mâna dreaptă i-a alunecat spre şold.

— Dacă-ţi trece prin cap să scoţi pistolul, nu uita că domnului Palermo nu i-ar plăcea.

— Mai ducă-se naibii, a mârâit el cu vocea brusc furioasă, iar faţa i s-a congestionat.

— Domnul Palermo o să fie încântat să afle ce sentimente ai pentru el.

— Ascultă-aici, a zis roşcovanul foarte încet, lăsându-şi mâna în jos pe lângă corp, şi s-a aplecat spre mine de la mijloc, vârându-şi faţa într-a mea. Ascultă. Stăteam aici, tratându-mă cu o bere, două. Poate trei. Ce dracu? Nu deranjam pe nimeni. Era o zi plăcută. Părea că va fi şi o seară plăcută, şi deodată ai apărut dumneata.

Şi-a agitat mâna cu violenţă.

— Hai să mergem sus şi să percheziţionăm apartamentul, am repetat.

Şi-a ridicat exasperat mâinile cu pumnii strânşi. La capătul mişcării şi-a deschis larg braţele, întinzându-şi degetele cât erau de lungi. A strâmbat din nas.

— E-n joc slujba mea.

Am deschis gura.

— Taci! a răcnit el.

Şi-a pus pălăria pe cap. A deschis un sertar şi a scos o legătură de chei. A trecut pe lângă mine să deschidă uşa şi a rămas în prag, făcându-mi semn cu bărbia. Faţa îi era încă furioasă.

Am ieşit în hol şi de acolo am urcat scările. Meciul de baseball se terminase. Acum era muzică de dans. O muzică puternică. Roşcovanul a ales o cheie şi a băgat-o în broasca apartamentului 204. Pe fondul intens şi răsunător al melodiei din apartamentul de vizavi, o femeie a scos deodată un ţipăt isteric.

Roşcovanul a tras cheia din uşă, dezvelindu-şi dinţii

către mine. A traversat coridorul îngust şi a bătut în uşa de vizavi. A trebuit să bată tare şi mult înainte de-a fi luat în seamă. Uşa s-a deschis brusc şi o blondă cu fața ascuțită, în pantaloni marinăreşti, de un roşu intens şi în pulover verde, s-a holbat la el cu ochi aprigi. Unul era umflat, celălalt fusese lovit cu câteva zile în urmă. Mai avea o vânătaie pe gât. În mână ținea un pahar înalt cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Dați radioul mai încet, chiar acum, a zis roşcovanul. Prea mare gălăgie. N-am de gând să vă rog a doua oară. Data viitoare chem poliția.

Fata a privit îndărăt peste umăr şi a strigat pe fondul de zgomot al radioului;

— Hei, Del! Individul zice să-l dai mai încet. Ai de gând să-l cafteşti?

S-a auzit scârțâind un scaun. Zgomotul radioului a încetat brusc şi un bărbat brunet, îndesat, cu ochii duri a apărut în spatele blondei. A îmbrâncit-o din calea lui cu o mână şi s-a înfipt în fața noastră. Era nebărbierit. Purta pantaloni, pantofi şi un maieu.

Şi-a instalat picioarele în cadrul uşii, a respirat şuierat pe nas şi a zis:

— Ştergeți-o. De abia am venit de la masă. O nenorocită de masă. N-am chef să se ia nimeni de mine.

Era beat turtă, dar se ținea pe picioare.

Roşcovanul a zis:

— Ai auzit ce ți-am spus, domnule Hench. Lasă radioul încet şi nu mai face scandal. Şi asta imediat.

Bărbatul numit Hench a răspuns:

— Ascultă, măi, murătură, şi şi-a ridicat piciorul drept, gata să-l lovească.

Roşcovanul n-a aşteptat lovitura. Corpul slăbănog s-a dat repede înapoi şi legătura de chei aruncată a căzut pe duşumea şi-a zornăit, izbind uşa apartamentului 204.

Mâna dreaptă a făcut o mişcare rapidă şi a scos un baston de piele împletită.

— Pfui! a zis Hench.

A bătut aerul cu palmele, a strâns pumnii şi a lovit cu îndârjire în gol.

Roşcovanul l-a izbit în creştetul capului. Fata a țipat din nou şi a aruncat un pahar de băutură în fața prietenului ei. N-aş putea spune de ce. Fie că acum nu era primejdios s-o facă, fie din greşeală.

Hench s-a întors orbit. Băutura îi picura de pe față. Mergea împleticit. A traversat camera cu mers clătinat, gata-gata să aterizeze în nas, la fiecare pas. Patul era lăsat jos şi s-a prăbuşit pe el. A vârât o mână sub pernă.

— Atenție, pistol! am strigat.

— O pot para şi pe-asta, a zis roşcovanul printre dinți, vârându-şi mâna dreaptă, goală acum, sub vesta deschisă.

Hench stătea jos, în genunchi. S-a sprijinit pe unul din ei şi s-a întors. În mâna dreaptă ținea un pistol mic, negru. Se holba la el. Nu-l ținea de mâner, îl avea întins pe palmă.

— Aruncă-l, a zis roşcovanul cu voce fermă şi a intrat în cameră.

Blonda a sărit imediat în spatele lui. Şi-a încolăcit brațele lungi şi verzi în jurul gâtului lui, țipând cât o ținea gura. Roşcovanul s-a clătinat, înjurând şi agitând pistolul.

— Omoară-l, Del! a strigat blonda. Omoară-l!

Hench avea o mână pe pat şi un picior pe podea.

Genunchii îi erau îndoiți. În mâna dreaptă, în palmă, ținea pistolul negru şi se holba la el. S-a ridicat încet şi-a bombănit grav:

— Ăsta nu-i pistolul meu.

Am luat pistolul roşcovanului, care nu-i era de niciun

folos, şi m-am îndepărtat, lăsându-l s-o scuture pe blondă din spatele lui, cum putea mai bine. S-a auzit o uşă trântită cu zgomot şi paşi venind spre noi.

— Aruncă-l, Hench, am zis.

Şi-a ridicat privirea spre mine. Ochii negri, nedumeriţi, au devenit deodată calmi.

— Ăsta nu-i pistolul meu, a zis, întinzându-l spre mine abătut. Al meu e un Colt 32 cu butoiaş.

I-am luat pistolul din mână. N-a încercat să mă oprească. S-a aşezat pe pat, scărpinându-şi încet creştetul capului. În timp ce se gândea, faţa i se schimonosea.

— Unde dracu... şi vocea i s-a pierdut.

A clătinat din cap şi s-a crispat.

Am privit pistolul. Se trăsese cu el. Am scos încărcătorul şi am numărat cartuşele prin micile găuri laterale. Erau şase. Cu unul de pe ţeava făceau şapte. Pistolul era un Colt 32 automat cu opt focuri. Se trăsese cu el.

Roşcovanul o dăduse pe blondă jos. O aruncase pe un scaun, iar el îşi ştergea o zgârietură de pe obraz. Ochii verzi erau posomorâţi.

— Mai bine cheamă poliţia, am zis. S-a tras un cartuş cu acest pistol şi e timpul să afli şi dumneata că în apartamentul de vizavi e un om mort.

Hench m-a privit cu ochi de idiot şi a zis cu voce liniştită:

— Frate, ăsta pur şi simplu nu-i pistolul meu.

Blonda a scâncit destul de teatral şi mi-a arătat o gură deschisă, deformată de mizerie şi cabotinism. Roşcovanul a ieşit încet pe uşă.

Capitolul zece

— Împuşcat în gât cu o armă de calibru mijlociu şi un glonte cu vârful moale, a zis detectivul-locotenent Jesse Breeze. Cu o armă ca asta şi cartuşe cum sunt astea de-aici, şi a săltat în palmă pistolul despre care Hench zisese că nu-i al lui. Glontele a luat-o în sus şi a lovit probabil ceafa. A rămas în cap. Omul e mort cam de vreo două ore. Mâinile şi faţa sunt reci; corpul mai e totuşi cald. Nu-i rigid. A fost lovit cu ceva tare înainte de a fi împuşcat. Probabil cu mânerul pistolului. Voi ce părere aveţi?

Ziarul pe care şedea a foşnit. Şi-a scos pălăria. Şi-a şters faţa şi chelia din creştetul capului. Un smoc de păr de culoare deschisă în jurul cheliei era umed şi negricios din cauza transpiraţiei. Şi-a pus pălăria la loc. O panama cu fundul plat, înnegrită de soare. Nu o cumpărase în anul acela şi probabil nici cu un an înainte.

Era un bărbat masiv, cam pântecos. Purta pantofi maro cu alb, şosete căzute şi pantaloni albi cu dungi negre subţiri. Cămaşă descheiată la gât, de i se vedea părul roşcat de pe piept. Haină sport grosolană, de culoarea cerului, largă în umeri, cât un garaj pentru două maşini. Avea vreo cincizeci de ani. Singurul lucru care-ţi sugera că e poliţist era privirea trează şi fermă a ochilor uşor bulbucaţi, de un albastru spălăcit. O privire pe care, oricine în afară de poliţişti, o socotea severă.

Sub ochi, în partea de sus a obrajilor şi pe nas, se găsea o potecă largă de pistrui, ca un câmp minat pe o hartă de război.

Şedeam în apartamentul lui Hench. Uşa era închisă. Hench îşi pusese cămaşa, iar acum îşi lega absent cravata cu degetele-i groase şi boante care tremurau. Fata stătea întinsă pe pat. Avea un şal verde înfăşurat în jurul capului, un portmoneu lângă ea şi o haină scurtă de veveriță pe picioare. Gura îi era întredeschisă, fața trasă şi speriată.

— Dacă aveți impresia că individul a fost împuşcat cu pistolul de sub pernă, foarte bine. Se pare că aşa a fost. Ăla nu-i pistolul meu şi nimic n-o să mă facă să spun că-i al meu.

— Presupunând că-i aşa, a zis Breeze, cum s-au întâmplat lucrurile? Cineva ți-a şterpelit pistolul şi ți l-a lăsat pe acesta. Când şi cum? Ce fel de pistol era al dumitale?

— Noi am ieşit pe la trei şi jumătate să mâncăm ceva la birtul din colț. Puteți verifica. Probabil că am lăsat uşa descuiată. Ne cam place băutura. Cred că eram destul de gălăgioşi. La radio se transmitea meciul de baseball. Cred că l-am închis când am plecat. Nu sunt sigur. Tu îți aminteşti?

S-a uitat la fata întinsă pe pat, cu fața albă şi tăcută.

— Îți aminteşti, scumpo?

Fata nici nu l-a privit şi nici nu i-a răspuns.

— E dărâmată, a zis Hench. Eu am avut un pistol Colt 32, acelaşi calibru ca ăsta, dar un pistol cu butoiaş. Un revolver, nu un pistol automat. Are o bucățică sărită la mânerul de cauciuc. Un evreu, unul Morris, mi l-a dat acum vrei trei, patru ani. Lucram împreună într-un bar. N-am permis, dar nici nu-l port la mine.

— Când îți place băutura şi ții un pistol sub pernă,

mai curând sau mai târziu se alege careva cu un glonte. Ar trebui să ştii asta.

— Pe dracu, noi nici măcar nu-l cunoaştem pe tip, a zis Hench.

Cravata îi era înnodată acum, dar prost. Era treaz de-a binelea şi tremura. S-a ridicat în picioare şi a luat o haină de la capătul patului. A îmbrăcat-o şi s-a aşezat din nou. L-am urmărit. Îi tremurau degetele când şi-a aprins ţigara.

— Nu-i ştim numele. Habar n-avem cine e. L-oi fi văzut prin hol de vreo două, trei ori, dar nici măcar n-a vorbit cu mine. Presupun că despre el e vorba.

— E individul care locuia vizavi, a zis Breeze. Şi-acum să văd, meciul ăsta de baseball e o retransmitere din studio?

— Se transmite la trei, a zis Hench. Să zicem, de la trei până la patru şi jumătate, uneori chiar mai târziu. Noi am ieşit din casă cam pe la a doua jumătate a celui de-al treilea serviciu. Am lipsit cam un serviciu şi jumătate, poate două. Douăzeci de minute, poate juma' de oră. Nu mai mult.

— Cred că a fost împuşcat tocmai înainte de a pleca voi, a zis Breeze. Radioul a acoperit zgomotul pistolului. Aţi lăsat probabil uşa descuiată. Sau chiar deschisă.

— S-ar putea, a zis Hench cu un aer obosit. Tu îţi aminteşti, dragă?

Fata de pe pat a refuzat din nou să-i răspundă, sau măcar să-l privească.

Breeze a reluat:

— Aţi lăsat uşa deschisă sau descuiată. Criminalul v-a auzit ieşind. A intrat în apartament, vrând să scape de pistol. A văzut patul lăsat jos, s-a apropiat şi a strecurat pistolul sub pernă. Imaginaţi-vă ce surpriză: acolo îl aştepta un alt pistol. L-a luat cu el. Dacă

intenționa să scape de pistol, de ce nu l-a lăsat la locul crimei? De ce să rişte intrând într-un apartament străin? Asta n-o pricep eu!

Din colțul canapelei de lângă fereastră, unde şedeam, mi-am spus şi eu părerea:

— Să presupunem că ieşise şi încuiase apartamentul lui Phillips înainte de-a se gândi să scape de pistol. Revenindu-şi după şocul pricinuit de crimă, s-a trezit în hol cu arma crimei în mână. A vrut să scape de ea rapid. Atunci, dacă uşa lui Hench era deschisă şi el îi auzise ieşind şi mergând pe hol...

Breeze a privit la mine scurt şi a mormăit:

— Nu zic că nu-i aşa. Mă gândeam şi eu la fel.

Şi-a îndreptat din nou atenția spre Hench.

— Deci, dacă se dovedeşte că ăsta-i pistolul cu care a fost ucis Anson, trebuie să dăm de urma pistolului dumitale. În timp ce vom face asta, trebuie să vă avem, pe dumneata şi pe domnişoara, la îndemână. Înțelegi, desigur?

Hench a zis:

— N-aveți voi oameni care să mă facă să spun altfel.

— Putem oricând încerca, a adăugat Breeze cu blândețe. Şi-am putea începe chiar acum.

S-a ridicat şi a făcut vânt pe duşumea ziarelor mototolite de pe scaun. S-a dus la uşă. Acolo s-a întors să se uite la fata de pe pat.

— Te simți bine, surioară, ori să chem o infirmieră?

Fata nu i-a răspuns. Hench a zis:

— Trebuie să beau ceva. Neapărat trebuie să beau.

— Nu atâta timp cât te supraveghez eu, a precizat Breeze şi a ieşit pe uşă.

Hench a traversat camera, a dus o sticlă la gură şi s-a auzit băutura gâlgâind. A lăsat jos sticla, a privit la ce mai rămăsese şi s-a dus spre fată. A înghiontit-o în

umăr.

— Trezeşte-te şi bea ceva, a mormăit către ea.

Fata se uita fix în tavan. Nu i-a răspuns şi nici nu i-a dat de înțeles că-l auzise.

— Las-o în pace, am intervenit. E şocată.

După ce-a terminat ce era în sticlă, Hench a pus-o cu grijă jos. S-a mai uitat o dată la fată, apoi i-a întors spatele şi a rămas cu ochii încruntați, privind ia duşumea.

— Păcat că nu-mi pot aminti mai bine, a zis el în şoaptă.

Breeze s-a reîntors în cameră însoțit de un polițist tinerel, cu mutră de boboc, îmbrăcat în haine civile.

— Locotenentul Spangler. O să te ducă jos. Mergi, nu?

Hench s-a întors la pat şi a zgâlțâit-o pe fată de umeri.

— Scoală, fetițo. Trebuie să plecăm.

Fata şi-a întors ochii fără să-şi mişte capul şi l-a privit cu indiferență. Apoi şi-a săltat umerii de pe pat şi a pus o mână sub ea, şi-a coborât picioarele de pe pat, călcând cu piciorul drept de parcă îi era amorțit.

— Ține-te bine, fetițo, ştii tu cum e, a zis Hench. Fata şi-a dus o mână la gură şi şi-a muşcat încheietura degetului mic, uitându-se absentă la Hench. Şi-a îndreptat brusc mâna spre ea şi l-a lovit în față, cât a putut de tare. După aceea a ieşit pe uşă, aproape fugind.

Hench a rămas o vreme nemişcat. Afară se auzea un zgomot confuz de oameni şi maşini. Hench a ridicat din umeri şi şi-a îndreptat spinarea. Şi-a plimbat privirea încet prin cameră, ca şi cum se aştepta să n-o mai vadă curând, sau poate niciodată. După aceea a ieşit pe lângă detectivul cu mutră de boboc. A ieşit şi detectivul. Uşa s-a închis. Zgomotul de afară devenise mai slab. Breeze şi cu mine stăteam jos, uitându-ne unul la altul cu

amărăciune.

Capitolul unsprezece

După ce s-a plictisit privindu-mă, Breeze şi-a scos o havană din buzunar. A spintecat banda de celofan cu un cuţit, i-a aranjat vârful şi a aprins-o cu grijă, răsucind-o prin flacără. A ţinut chibritul aprins puţin mai departe în timp ce privea gânditor în gol, a tras din havană, asigurându-se că ardea cum îi place lui.

A stins apoi foarte încet chibritul şi s-a întins să-l pună pe pervazul ferestrei deschise. S-a uitat din nou la mine.

— Noi doi o să ne-nţelegem.

— E-n regulă, am răspuns.

— Nu prea crezi. Dar o să ne înţelegem. Nu că mi-ai căzut, aşa, deodată, cu tronc. Dar aşa lucrez eu. Cu cărţile pe faţă. Lucid. Fără zarvă. Nu ca tipa de-aici. Tipe de-alde astea îşi petrec viaţa căutându-şi singure beleaua şi, când o găsec, vina este a primului individ pe care pun mâna.

— Ăsta i-a dat câţiva gologani, am zis. Nu de ajuns ca să-l iubească cine ştie cât.

— După câte văd, te pricepi la dame.

— Tocmai fiindcă nu ştiu prea multe despre ele m-a ajutat în meserie. Am o minte lipsită de prejudecăţi.

A dat din cap examinându-şi vârful havanei. A scos o bucată de hârtie din buzunar şi a citit.

— Delmar B. Hench, patruzeci şi cinci de ani, barman, şomer. Maybelle Masters, 26 de ani,

dansatoare. Asta e tot ce ştiu despre ei. Presimt că nu sunt prea multe de aflat.

— Nu crezi că el i-a împuşcat pe Anson? am întrebat.

Breeze m-a privit fără nicio plăcere.

— Abia am venit, amice.

A scos o carte de vizită din buzunar şi a citit: „James B. Pollock, Societate de Asigurare, Agent de teren”. Ce zici de asta?

— Într-un asemenea cartier, nu e bine să-ți foloseşti propriul nume. Nici Anson nu şi l-a folosit pe-al lui.

— Ce-i cu cartierul.

— Tot ce vrei şi ce nu vrei, am răspuns.

— Aş vrea să aflu ce ştii despre tipul mort.

— Ți-am mai spus.

— Spune-mi încă o dată. Mi se spun atâtea lucruri că le încurc.

— Ştiu ce scrie pe cartea lui de vizită. Îl cheamă George Anson Phillips şi se dădea drept detectiv particular. Era în fața biroului meu când m-am dus la masă. M-a urmărit prin centrul oraşului, până în holul hotelului Metropole. Eu l-am atras acolo. Am stat cu el de vorbă şi a recunoscut că mă urmărea, dorind să afle dacă sunt destul de isteț ca să lucrăm împreună. Gogoşi, bineînțeles. Probabil nu era încă hotărât ce să facă şi aştepta un prilej care să-i dea brânci. Zicea că avea un caz şi că îi era teamă. Ar fi vrut să se asocieze cu cineva cu o experiență mai bogată decât a lui, asta, fireşte, în cazul că s-ar putea spune că el avea ceva experiență. După cum acționa, nu părea să aibă.

— Şi singurul motiv pentru care te-a ales pe dumneata, este că acum şase ani ai lucrat la un caz în Ventura, în timp ce el era ajutor de şerif acolo.

— Exact.

— Dar nu trebuie să stărui, a zis Breeze calm.

Oricând vrei, poţi oferi o versiune mai bună.

— E destul de bună. Vreau să spun că e destul de bună, în sensul că e destul de proastă ca să fie adevărată.

Şi-a legănat uşor capul mare şi greoi.

— Ce crezi despre toate astea? a întrebat.

— Te-ai interesat de adresa biroului lui Phillips?

A clătinat din cap.

— După părerea mea, vei afla că l-au angajat pentru că era naiv. A fost angajat ca să ia acest apartament sub nume fals şi să facă ceva ce s-a dovedit a nu-i fi pe plac. S-a speriat. Avea nevoie de un prieten care să-l ajute. Faptul că s-a oprit la mine după atât de mult timp şi având atât de puţine informaţii despre mine, e o dovadă că nu cunoştea prea mulţi detectivi.

Breeze şi-a scos batista. Şi-a şters din nou faţa şi capul.

— Dar asta nu explică de ce a trebuit să te urmărească, aşa ca un căţeluş pierdut, în loc să meargă direct la uşa biroului dumitale şi să intre.

— Nu. Nu explică.

— Poţi să explici dumneata?

— Nu. Nu întru totul.

— Ei, bine, şi totuşi cum ai explica-o?

— Am explicat-o aşa cum am crezut eu: nu era hotărât dacă să-mi vorbească sau nu. Aştepta ceva care să-l determine. L-am determinat eu intrând în vorbă cu el.

— Asta-i o expresie foarte simplă. Atât de simplă că nu ţine.

— Poate că ai dreptate.

— Şi, drept rezultat al acestei scurte conversaţii într-un hol de hotel, tipul acesta cu totul străin te invită în apartamentul lui, dându-ţi cheia. Pentru că vrea să

stea de vorbă cu dumneata.

— Da.

— De ce nu ți-a vorbit atunci?

— Aveam o întâlnire.

Am dat afirmativ din cap.

— Înțeleg. La ce caz lucrezi?

Am clătinat din cap fără să răspund.

— E vorba de o crimă. Va trebui să-mi spui.

Am clătinat iarăşi din cap. El s-a înroşit puțin.

— Ascultă, a zis cu fermitate, trebuie să-mi spui.

— Te rog să mă scuzi, Breeze. Dar după cum au mers lucrurile până acum, nu sunt convins de asta.

— Cred că ştii că te pot băga în închisoare ca martor, a zis el calm.

— Pe ce temei?

— Pe temeiul că eşti cel care a găsit cadavrul, că ți-ai dat un nume fals în fața administratorului de aici şi că nu prezinți o relatare satisfăcătoare privind relațiile dumitale cu victima.

— Chiar ai de gând s-o faci?

A zâmbit posomorât.

— Ai vreun avocat?

— Cunosc mai mulți avocați. Dar nu am avocat personal.

— Câți comisari cunoşti personal?

— Niciunul. Adică am vorbit cu trei, dar s-ar putea să nu-şi amintească de mine.

— Dar ai ceva relații la primărie sau în altă parte?

— Povesteşte-mi şi mie despre ele. Tare aş vrea să ştiu şi eu, am răspuns.

— Ascultă, amice, a zis el cu toată seriozitatea, nu se poate să n-ai niscaiva prieteni pe undeva. În mod sigur.

— Am un bun prieten în biroul şerifului, dar n-aş vrea să-l amestec în asta.

A ridicat din sprâncene.

— De ce? Poate că o să ai nevoie de prieteni. O vorbă bună spusă de un polițist cinstit valorează mult.

— E vorba de un prieten apropiat. Nu vreau să profit de pe urma lui. Dacă dau de belea, nu vreau să aibă necazuri din pricina mea.

— Cum stai cu biroul de criminalistică?

— Acolo e Randall. Dacă mai lucrează la Secția Criminalistică. Am colaborat cu el la un caz, pe vremuri. Dar nu mă prea simpatizează.

Breeze a oftat. Şi-a mişcat picioarele pe duşumea, făcând să foşnească ziarele pe care le dăduse jos de pe scaun.

— E adevărat ce-mi spui sau încerci să faci pe şmecherul? Mă refer la grangurii de care zici că habar n-ai.

— E adevărat. Dar folosesc adevărul în mod inteligent.

— Nu e inteligent să zici totul dintr-o dată.

— Eu cred că e.

Şi-a pus o mână mare, pistruiată, peste maxilar şi a strâns. Când şi-a luat mâna, avea pe obraz pete roşii, rotunde din cauza apăsării degetelor. Le-am urmărit cum dispar.

— De ce nu te duci acasă să laşi omul să lucreze? a întrebat supărat.

M-am ridicat, am dat din cap şi m-am îndreptat spre uşă. L-am auzit în spatele meu zicând:

— Dă-mi adresa de-acasă.

I-am dat-o. A notat-o.

— La revedere, a zis cu glas trist. Să nu părăseşti oraşul. O să avem nevoie de o declarație... poate diseară.

Am plecat. Afară pe palier se găseau doi polițişti în uniformă. Uşa de vizavi era deschisă şi un bărbat încă

mai lucra înăuntru, luând amprente. La parter, în hol, am mai întâlnit doi polițiști. Nu l-am văzut pe administratorul roşcovan. Am ieşit pe uşa din față. O ambulanță se îndepărta de bordură. Grupuri de oameni stăteau pe ambele părți ale străzii, dar nu atât de mulți ca în alte cartiere.

Am pornit în grabă pe trotuar. Un bărbat m-a înşfăcat de braț şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, nene?

Mi-am smucit brațul ca să scap, fără să-l privesc sau să spun ceva. Mi-am continuat drumul spre locul unde-mi parcasem maşina.

Capitolul doisprezece

Era ora şapte fără un sfert când am intrat în birou. Am aprins lumina şi am ridicat o bucată de hârtie de pe podea. Era un aviz de la Serviciul de Mesagerii Green Feather, prin care mă anunța că am un colet şi că îmi va fi predat la cerere, la orice oră din zi sau din noapte. L-am pus pe masa de lucru, mi-am scos haina şi am deschis ferestrele. Am luat o sticlă de o jumătate de litru de whisky Old Taylor, din sertarul de jos al biroului, şi am băut plimbându-l prin gură. M-am aşezat apoi ținând gâtul sticlei răcoroase în mână şi întrebându-mă cum m-aş simți dacă aş fi detectiv la Secția Criminalistică şi aş găsi cadavre şi nu mi-ar păsa. N-ar fi nevoie să spăl putina şi să şterg clanța. N-ar fi nevoie să chibzuiesc la cât de multe informații să dau fără să prejudiciez clientul, cât să deschid gura fără să-mi fac mie prea mult rău. M-am gândit că totuşi nu mi-ar plăcea.

Am tras telefonul spre mine, am privit la numărul de pe aviz şi am sunat. Mi-au zis că-mi pot trimite coletul imediat. Am răspuns că-l aştept.

Afară se întuneca. Zgomotul circulației se potolise întrucâtva. Aerul ce intra prin fereastra deschisă avea parcă un miros obosit de sfârşit de zi, plin de gaze de eşapament, de căldura zidurilor şi a trotuarelor încinse, de mirosul mâncărurilor dintr-o mie de restaurante. Dacă aveai nas de câine de vânătoare, simțeai mirosul

specific de cotoi, emanat de eucalipți pe vreme călduroasă, venind dinspre colinele Hollywood-ului.

Fumam. Zece minute mai târziu a bătut cineva la uşă. Am deschis-o unui băiat cu şapcă de uniformă, care mi-a luat semnătura şi mi-a înmânat un colet mic, pătrat, nu mai lat de şase centimetri, sau nici măcar atât. I-am dat băiatului zece cenți şi am ascultat cum se-ntorcea spre lift, fluierând.

Eticheta purta numele şi adresa mea, scrise în cerneală cu litere de tipar, imitând foarte exact caracterele maşinii de scris, dar mai mari şi mai subțiri. Am tăiat sfoara care ținea eticheta pe cutie şi am desfăcut hârtia maro, subțire. Înăuntru se găsea o cutie de carton ieftin, lipită pe deasupra cu hârtie maro şi purtând inscripția *Made în Japan.* Era tipul acela de cutie pe care-l poți găsi în orice magazin japonez, ca să pui înăuntru un bibelou sau o bucățică de jad. Capacul se închidea etanş. L-am deschis şi am dat peste foiță şi vată.

După ce am înlăturat toate astea, am văzut o monedă de aur, cam de mărimea unei jumătăți de dolar, strălucitoare de parcă tocmai ieşise de la presă.

Fața dinspre mine arăta un vultur cu aripile întinse, cu un scut drept piept şi cu inițialele E.B. ştanțate pe aripa stângă. În jurul acestora un cerc, iar între cerc şi marginea nezimțată a monedei, inscripția „E PLURIBUS UNUM”. Pe margine era data: 1787.

Am întors moneda în palmă. Era grea şi rece; mi s-a umezit palma sub ea. Fața cealaltă arăta soarele răsărind sau apunând în spatele unui vârf de munte. Mai erau două cercuri concentrice, alcătuite dintr-un desen asemănător frunzelor de stejar, şi încă o inscripție în latineşte: NOVA EBORACA COLUMBIA EXCELSIOR. Pe marginea monedei, cu litere de tipar mai mici, numele

BRASHER.

Priveam un dublon Brasher.

În cutie nu mai era nimic altceva; nici în hârtie, şi nici pe hârtie. Literele de tipar scrise de mână nu-mi spuneau nimic. Nu cunoşteam pe nimeni care să obişnuiască să scrie astfel.

Am umplut până la jumătate o pungâ goală de tutun. Am înfăşurat bine moneda în foită şi am pus o bandă de gumă în jurul ei. Am vârât-o în tutunul din pungă, apoi am mai pus tutun deasupra. Am închis punga şi am băgat-o în buzunar. Am încuiat hârtia, sfoara şi eticheta într-o cutie de clasoare, m-am aşezat din nou jos şi am format numărul lui Elisha Morningstar. A sunat de vreo opt ori. La celălalt capăt al firului n-a răspuns nimeni. Nu mă prea aşteptam la asta. Am închis telefonul, am căutat în carte la Elisha Morningstar şi am văzut că nu avea telefon acasă în Los Angeles sau în oraşele învecinate care erau în cartea de telefon.

Am scos din birou un toc de pistol de prins la umăr, mi l-am legat şi am vârât în el un Colt 38 automat. Mi-am pus pălăria şi haina, am închis din nou fereastra, am pus sticla de whisky la loc şi am stins luminile. Tocmai trăsesem zăvorul de la uşa biroului, când a sunat telefonul. Mi s-a părut sinistru. M-am oprit încordat şi agitat, cu buzele strânse într-un fel de rictus. În spatele ferestrei închise, ardeau luminile de neon. Aerul mi s-a părut înăbuşitor. Coridorul de afară era liniştit. Telefonul suna în întuneric, tare şi neîntrerupt.

M-am întors, m-am rezemat de birou şi am ridicat receptorul. Am auzit un ţăcănit şi un bâzâit pe fir şi nimic altceva. Am apăsat pe butonul de legătură şi am aşteptat. Nici eu nu ştiam ce aştept.

Telefonul a sunat din nou. Am scos un sunet din gât şi l-am pus din nou la ureche, fără să zic ceva.

Tăceam amândoi, poate la distanță de kilometri unul de celălalt, fiecare ținând în mână receptorul, respirând, ascultând şi neauzind nimic, nici măcar răsuflarea. După o vreme, care mi s-a părut foarte îndelungată, am auzit o şoaptă îndepărtată zicând stins, fără nicio modulație:

— N-o să-ți fie bine, Marlowe.

Apoi din nou un țăcănit şi bâzâit pe fir. Am închis telefonul, am traversat biroul şi am ieşit.

Capitolul treisprezece

M-am îndreptat spre vest, pe Sunset, am mers la întâmplare cale de câteva cvartale, fără să fiu sigur dacă eram sau nu urmărit. Am parcat lângă un magazin şi am intrat să dau un telefon. Am vârât fisa şi am cerut operatoarei de la interurban un număr din Pasadena. Mi-a spus câte monede să introduc în aparat.

Vocea care a răspuns la telefon era aspră şi rece.

— Reşedința doamnei Murdock.

— Aici Philip Marlowe. Cu doamna Murdock, vă rog.

Mi s-a spus să aştept. O voce slabă, dar foarte clară, a întrebat:.

— Domnul Marlowe? Doamna Murdock se odihneşte. Puteți să-mi spuneți mie despre ce e vorba?

— Nu trebuia să-i fi spus nimic.

— Eu? Cui?

— Tipului ăluia smucit în batista căruia plângi.

— Cum îndrăzneşti?

— E-n regulă. Acum dă-mi-o pe doamna Murdock. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Foarte bine. O să-ncerc.

Vocea slabă şi clară s-a îndepărtat. Din nou am avut ce aştepta. Probabil a trebuit s-o ridice pe perne, să-i smulgă sticla de Porto din mâna ei bătrână şi aspră şi să-i dea telefonul. Deodată cineva şi-a dres vocea la telefon. Părea un marfar care trece printr-un tunel. Aici doamna Murdock.

— Ați putea identifica proprietatea despre care vorbeam azi-dimineață, doamnă Murdock? Vreau să zic, ați putea-o deosebi dintre multe altele asemănătoare?

— Păi, mai sunt altele la fel?

— Probabil. Duzini, sute după câte ştiu eu. Oricum duzini. Bineînțeles, nu ştiu unde sunt.

S-a auzit o tuse.

— De fapt, nu ştiu prea multe despre ea. Nu cred că aş putea-o identifica. Dar aceasta fiind situația...

— Aici voiam să ajung, doamnă Murdock. S-ar părea că identificarea obiectului depinde de cunoaşterea istoricului lui, când era încă în posesia dumneavoastră. Un istoric care să fie cel puțin convingător.

— Da, cred c-ar fi. De ce? Ştii unde este?

— Morningstar pretinde că a văzut moneda. Zice că i-a fost oferită spre vânzare... Întocmai cum bănuiați. N-a vrut să o cumpere. Zice că vânzătorul nu era femeie. Dar asta nu înseamnă nimic, deoarece descrierea insului care ar fi venit la el, atât de amănunțit făcută, putea să fie o născocire de-a lui sau să fie descrierea unei persoane cunoscute. Cu alte cuvine, vânzătorul putea fi tot atât de bine şi o femeie.

— Înțeleg, dar acum faptul nu mai are importanță.

— Nu mai are importanță?

— Nu. Ai altceva să-mi comunici?

— Încă o întrebare. Cunoaşteți un tinerel blond, pe nume George Anson Phillips? Destul de solid, cu un costum maro şi o pălărie cu calotă plată şi boruri întoarse, cu o panglică de culoare deschisă. O purta astăzi. Pretindea că-i detectiv particular.

— Nu-l cunosc. De unde să-l cunosc?

— Nu ştiu. Intră şi el în joc pe undeva. Cred că a încercat să vândă marfa. Morningstar a vrut să-i telefoneze după ce am plecat eu. M-am furişat înapoi în

biroul lui şi am tras cu urechea.

— Ce-ai făcut?

— M-am furişat.

— Te rog, nu mă lua în zeflemea, domnule Marlowe. Altceva?

— Da. Am căzut de acord să-i plătesc lui Morningstar 1000 de dolari pentru restituirea obiectului. El zicea că-l poate obține pentru 800...

— Aş putea să te întreb de unde aveai de gând să faci rost de bani?

— Păi, vorbeam şi eu aşa. Morningstar e un tip şiret. Asta-i limba pe care o înțelege. Şi-apoi, poate voiați dumneavoastră să plătiți. N-aş vrea să vă conving eu. Ați putea merge oricând la poliție. Dar dacă, din anumite motive, n-ați vrea să mergeți la poliție, singura cale să-l redobândiți ar fi să-l cumpărați.

Aş fi continuat probabil multă vreme în felul acesta, neştiind exact ce voiam să zic, dacă nu m-ar fi oprit un zgomot ca un lătrat de focă.

— Toate acestea sunt inutile acum, domnule Marlowe. M-am hotărât să renunț la serviciile dumitale. Moneda mi-a fost restituită.

— Rămâneți la telefon un minut, am zis.

Am pus receptorul jos şi am deschis uşa cabinei. Mi-am scos capul afară şi mi-am umplut pieptul cu ceea ce trecea drept aer în prăvălie. Nu mă băga nimeni în seamă. Patronul, într-un halat albastru deschis, tăifăsuia peste masa la care se vindeau havane. Vânzătorul spăla pahare la chiuvetă. Două fete în pantaloni marinăreşti jucau popice la un aparat. Un tip înalt, subțire, într-o cămaşă neagră şi un fular galben deschis, se uita la revistele de pe raft. Nu părea un răufăcător.

Am închis uşa cabinei, am ridicat receptorul şi am zis:

— Un şobolan îmi rodea piciorul. Acum totul e în ordine. Ziceați că l-ați redobândit. Chiar aşa? Cum?

— Sper că nu eşti prea dezamăgit, a răspuns vocea ei intransigentă de bariton. Situația este cam penibilă. Poate mă hotărăsc să-ți explic, poate nu. Ar fi bine să treci pe aici mâine dimineață. Întrucât nu vreau să continui cercetările, vei reține avansul drept onorariu.

— Stați să mă lămuresc. Chiar ați primit înapoi moneda – nu doar o promisiune, pur şi simplu?

— Bineînțeles că nu. Şi încep să obosesc. Aşa că dacă dumneata...

— Un moment, doamnă Murdock. N-o să fie chiar atât de simplu. S-au întâmplat multe lucruri.

— O să-mi vorbeşti despre ele mâine dimineață, mi-a tăiat-o ea scurt şi a închis telefonul.

Am ieşit din cabină şi am aprins o țigară, dar degetele stângace nu mă prea ascultau. Am făcut cale întoarsă prin magazin. Patronul era singur acum. Ascuțea foarte concentrat un creion cu un briceag mic, încruntându-se.

— Aveți un creion ascuțit foarte drăguț, i-am zis eu.

Şi-a ridicat privirea, surprins. Fetele de la aparatul de jucat popice m-au privit şi ele surprinse. M-am dus şi m-am uitat în oglinda din spatele tejghelei. Şi eu arătam surprins.

M-am aşezat pe unul din taburete şi am zis:

— Un scotch dublu.

Vânzătorul m-a privit mirat.

— Îmi pare rău, domnule, aici nu-i bar. Puteți cumpăra o sticlă la raionul de băuturi.

— Aşa este. Adică nu este. Am avut un şoc. Sunt puțin buimăcit. Dă-mi o ceaşcă de cafea slabă şi un sandviş cu şunca foarte subțire pe pâine veche. Nu, mai bine nu mai mănânc. La revedere.

M-am dat jos de pe taburet şi m-am îndreptat spre uşă, într-o linişte la fel de grea ca zgomotul unei tone de cărbuni, răsturnate pe un tobogan. Bărbatul în cămaşă neagră şi fular galben rânjea la mine peste *New Repulic.*

— Ar trebui să te laşi de femei şi să te apuci de altceva, i-am zis eu, doar aşa ca să par prietenos.

Am ieşit afară. Cineva în spatele meu a zis:

— E plin Hollywood-ul cu de-alde ăştia.

Capitolul paisprezece

Se pornise un vânt puternic şi uscat. Vârfurile copacilor se clătinau, aruncând în lumina felinarelor de pe stradă umbre ca o lavă ce se târăşte. Am întors maşina şi am luat-o din nou spre est.

Muntele de pietate era pe Santa Monica, lângă Wilcox, o căsuţă veche, liniştită, peste care valurile timpului trecuseră uşor. În vitrină se găseau de toate: de la muşte de prins păstrăvi în cutii înguste de lemn, la flaşnete portabile şi cărucioare de copii pliante, aparate de fotografiat cu lentilă de zece centimetri, lorniete de sidef în casete de pluş decolorat, Colturi-Frontier calibru 44, cu un singur foc, model care se mai fabrică doar pentru poliţiştii din vest, pe care bunicii i-au învăţat cum să pună piedică şi să împuşte trăgând cocoşul înapoi.

Am intrat în prăvălie. Un clopoţel a sunat deasupra capului. Cineva, departe în spate, şi-a târşâit picioarele şi şi-a suflat nasul. Un evreu bătrân cu o tichie neagră a apărut în spatele tejghelei, zâmbindu-mi pe deasupra ochelarilor.

Mi-am scos punga de tutun, din ea dublonul Brasher şi l-am pus pe tejghea. Vitrina din faţă era de sticlă transparentă şi mă simţeam gol-goluţ. Nu era nicio cămăruţă lambrisată cu scuipători lucrate de mână, şi nici uşi care să se închidă automat. Evreul a luat moneda în palmă.

— Aur, nu-i aşa? Aduni aur, a zis ei clipind.

— Douăzeci şi cinci de dolari. Nevasta şi copiii sunt flămânzi.

— Oi, asta-i îngrozitor. Aur, se pare, după greutate. Ar putea fi aur curat, sau şi platină.

A cântărit-o nepăsător pe o balanță mică.

— E aur. Deci ai nevoie de zece dolari?

— Douăzeci şi cinci de dolari.

— Ce să fac eu cu ea pentru douăzeci şi cinci de dolari? S-o vând, poate? Are aur în valoare de vreo cincisprezece dolari. Foarte bine? Cincisprezece dolari.

— Aveți un seif bun?

— Domnule, în negustoria asta se găsesc cele mai bune seifuri ce se pot cumpăra. Nu-ți face griji. Cincisprezece dolari, da?

— Faceți chitanță.

A scris-o în parte cu stiloul, în parte cu limba, i-am dat numele adevărat şi adresa. Bristol Apartments, 1624 North Bristol Avenue, Hollywood.

— Stați într-un asemenea cartier şi împrumutați cincisprezece dolari, a zis evreul cu glas trist şi a rupt jumătatea mea de chitanță şi mi-a numărat banii.

M-am dus pe jos până la prăvălia din colț şi am cumpărat un plic. Am împrumutat un stilou şi mi-am expediat mie însumi chitanța de amanetare.

Eram cu stomacul gol. M-am dus la *Vine* să mănânc şi după aceea am plecat din nou spre centrul oraşului cu maşina. Vântul mai bătea încă, mai uscat ca oricând. Volanul părea nisipos în mâinile mele, iar eu îmi simțeam nările uscate.

Luminile erau aprinse ici şi colo în clădirile înalte. Clădirea verde-crom de la colțul dintre Ninth şi Hill strălucea de lumină. În Belfont Building câteva ferestre erau luminate ici şi colo, dar nu multe. Acelaşi bătrân hodorogit, gata să intre în istorie, şedea în lift pe o

bucată de pânză de sac împăturită, privind drept înainte, cu ochi lipsiți de expresie.

— Nu ştii unde-l pot găsi pe administratorul clădirii?

Şi-a întors capul încet şi a privit pe lângă umărul meu.

— Am auzit că în New York există lifturi care vâjâie. Fac câte treizeci de etaje deodată. Au viteză mare. Aşa-i la New York.

— La naiba cu New York-ul. Mie îmi place aici.

— Trebuie un om priceput să conducă lifturile alea iuți!

— Nu-ți fă iluzii, tăticule. Toți deştepții ăia nu fac altceva decât să apese pe butoane. Zic „Bună dimineața, domnule cutare”, şi-şi privesc alunițele în oglinda din lift. La o rablă ca asta e nevoie de un om ca s-o porneşti. Eşti mulțumit?

— Muncesc douăsprezece ore pe zi. Şi sunt bucuros că o pot face.

— Să nu te audă cei de la sindicat.

— Ştii ce pot să facă ăia de la sindicat?

Am clătinat din cap că nu ştiu. Mi-a spus el. Şi-a coborât apoi ochii şi m-a privit.

— Nu te-am văzut pe undeva?

— Te-am întrebat de administrator, am zis eu încet.

— Acum un an şi-a spart ochelarii. Era cât p-aci să râd. Cred c-am şi râs.

— Unde l-aş putea găsi la ora asta?

M-a privit ceva mai de-a dreptul.

— Oh, administratorul clădirii? Trebuie să fie acasă, nu?

— Desigur. Probabil. Sau a plecat la cinema. Dar unde stă? Cum îl cheamă?

— Aveți nevoie de ceva?

— Da.

Mi-am strâns pumnii în buzunar şi m-am abţinut să nu strig.

— Vreau adresa unuia dintre chiriaşi. Cel a cărui adresă o vreau nu-i trecut în cartea de telefon. Adresa de-acasă. Adică unde locuieşte când nu e la birou. Înţelegi, adresa de-acasă.

Mi-am scos mâinile din buzunar şi am descris o formă în aer, scriind rar literele a-c-a-s-ă.

— Care chiriaş?

Întrebarea era aşa de directă, că m-a călcat pe nervi.

— Domnul Morningstar.

— Nu-i acasă. E încă la birou.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. Nu prea observ eu oamenii. Dar el e bătrân ca şi mine şi-l observ. N-a coborât încă.

Am urcat în lift şi am zis „opt”.

A închis uşile şi am pornit greu în sus. Nu s-a mai uitat la mine. Când s-a oprit liftul şi am ieşit, nici n-a vorbit şi nici nu m-a privit. Privea în gol, adus de spate, pe pânza de sac de pe taburetul de lemn. Când am dat colţul coridorului, mai şedea acolo. Pe faţă îi revenise expresia aceea absentă.

La capătul coridorului erau două uşi luminate. Singurele care se vedeau. M-am oprit în faţa lor să-mi aprind o ţigară şi să ascult, dar n-am auzit niciun semn de viaţă. Am deschis uşa pe care scria *Intrare* şi am păşit într-un birou îngust, cu o măsuţă pentru maşina de scris. Uşa de lemn era încă întredeschisă. M-am apropiat, am ciocănit şi am zis:

— Domnule Morningstar.

Niciun răspuns. Linişte. Nici măcar o răsuflare. Mi s-a făcut părul măciucă. M-am dat după uşă. Lumina din tavan strălucea pe învelişul de sticlă al balanţei de bijutier şi pe lemnul vechi, lustruit al biroului. Jos,

lângă birou, se vedea un pantof negru cu vârful drept şi cu elastic în loc de şiret. Şoseta albă era de bumbac.

Pantoful stătea strâmb, cu vârful spre colțul tavanului. Restul piciorului era după colțul unui seif masiv. Parcă înotam în noroi când am intrat în cameră.

Zăcea îndoit pe spate. Singur de tot şi mort de tot.

Uşa de la seif era larg deschisă, iar cheile agățate în broasca compartimentului interior. Un sertar de metal era tras. Nu se găsea nimic în el. Cândva, probabil fuseseră bani.

Nimic altceva nu părea neobişnuit în cameră.

Buzunarele bătrânului fuseseră întoarse pe dos. Nu l-am atins. M-am aplecat doar ca să-mi pun dosul palmei pe fața lividă, violetă. Parcă aş fi atins burta unei broaşte. De pe frunte, unde fusese lovit, se prelinsese sânge. De data asta nu era miros de pulbere în aer, iar culoarea violetă a pielii demonstra că murise de stop cardiac datorită vreunui şoc sau probabil de frică. Oricum, tot crimă era.

Am lăsat luminile aprinse, am şters clanțele uşilor şi am coborât pe scara de incendiu până la etajul al şaselea. Mergând pe coridor, am citit la întâmplare numele de pe uşi. H.R. Teager, Laboratoare dentare; L. Pridview, Expert contabil; Dalton Rees, Birou de copiat acte; Dr. E. J. Blaskowitz, iar sub nume, cu litere mici: Medic chiro-practician.

Liftul urca huruind. Bătrânul nu s-a uitat la mine. Fața îi era lipsită de orice expresie. Şi creierul meu era lipsit de orice gând.

Am telefonat la spitalul de urgență, de la colț, fără să dau vreun nume.

Capitolul cincisprezece

Piesele de şah, din os roşu cu alb, erau gata de atac. Aveau acea înfăţişare aprigă, sigură şi complicată, pe care o au totdeauna la începutul jocului. Era ora zece seara. Eram acasă, în apartamentul meu. Aveam o pipă în gură, o băutură la îndemână şi nu mă preocupa nimic altceva decât două crime şi misterul prin care doamna Elisabeth Bright Murdock îşi recăpătase dublonul Brasher, în timp ce eu îl aveam în buzunar.

Am deschis o cărticică broşată, cu partide de la concursuri, publicată la Leipzig, şi am ales un gambit îndrăzneţ al reginei. Mutasem pionul alb din faţa reginei când am auzit soneria de la uşă.

Am ocolit masa şi am luat Coltul 38 de pe tăblia rabatabilă a biroului de stejar. M-am apropiat de uşă, ţinându-l în jos pe lângă piciorul drept.

— Cine e?

— Breeze.

M-am întors la birou să pun pistolul la loc, înainte de a deschide uşa. Era Breeze. La fel de masiv şi de neîngrijit ca totdeauna, dar ceva mai obosit. Era cu el şi Spangler, tânărul poliţist cu mutra de boboc.

M-au împins înapoi în cameră. Spangler a închis uşa. Ochii lui tineri şi ageri priveau încoace şi-ncolo. Ochii bătrâni şi severi ai lui Breeze au zăbovit o vreme pe faţa mea. Apoi m-a ocolit şi s-a îndreptat spre canapea.

— Uită-te peste tot, a zis el din colţul gurii.

Spangler a intrat în sufragerie şi s-a uitat pe acolo, apoi s-a întors în cameră şi a intrat în hol. Uşa camerei de la baie a scârţâit, paşii s-au îndepărtat.

Breeze şi-a scos pălăria şi şi-a şters scăfârlia pe jumătate cheală. În apartament se tot deschideau şi închideau uşi, dulapuri. Spangler s-a întors.

— Nu-i nimeni, a zis.

Breeze a dat din cap şi s-a aşezat jos, punându-şi panamaua lângă el.

Spangler a văzut pistolul de pe birou.

— Te deranjează dacă mă uit?

— Arde-v-ar focul pe amândoi, am zis.

Spangler s-a apropiat de pistol, a ridicat ţeava la nas şi a mirosit. A scos încărcătorul, a golit ţeava de cartuş apoi l-a vârât în încărcător. L-a pus pe birou şi a potrivit pistolul în aşa fel, încât lumina să pătrundă până în fundul obturatorului deschis. Ţinându-l aşa, s-a uitat pe ţeavă.

— Ceva praf. Nu mult.

— La ce te aşteptai? La rubine?

M-a ignorat, uitându-se la Breeze.

— Aş zice că pistolul acesta n-a fost folosit în ultimele 24 de ore. Sunt sigur de asta, a adăugat.

Breeze a clătinat din cap, şi-a supt buzele şi mi-a explorat faţa cu privirea. Spangler a vârât magazia la loc, cu grijă, a pus pistolul deoparte şi a luat loc. Şi-a vârât o ţigară între buze, a aprins-o şi a suflat fumul satisfăcut.

— Ştiam al naibii de bine că n-a fost un 38 lung, a zis el. Unul din alea trece prin zid. Imposibil ca glonţul să rămână în capul omului.

— Despre ce tot vorbiţi, măi fraţilor? am întrebat.

— Despre lucruri obişnuite în meseria noastră, a răspuns Breeze. Despre crime, la un scaun. Relaxează-te. Mi s-a părut că se-aud voci aici înăuntru.

Probabil erau în apartamentul vecin.

— Probabil.

— Totdeauna ai un pistol pe birou?

— În afară de cazul când îl țin sub pernă. Sau sub braț. Sau în sertarul biroului. Sau în altă parte. Nu totdeauna mi-amintesc unde-l țin. Vă ajută asta la ceva?

— N-am venit aici cu gândul de-a fi duri, Marlowe.

— Grozav, am zis eu. Îmi scotociți apartamentul şi-mi umblați prin lucruri fără să-mi cereți permisiunea. Cum procedați când deveniți duri? Mă doborâți la pământ şi mă loviți cu picioarele în obraz?

— Pe dracu, a zis el şi apoi a zâmbit.

I-am întors zâmbetul. Am zâmbit toți. Atunci Breeze a zis:

— Pot să dau un telefon?

I l-am arătat. A făcut un număr şi a vorbit cu cineva, pe nume Morrison, zicând:

— Breeze la aparat. A privit jos la baza telefonului şi a citit numărul cu voce tare. Poți suna în orice clipă, a zis apoi. E pe numele de Marlowe. Sigur. Cinci sau zece minute e bine.

A închis şi s-a dus să se aşeze pe canapea.

— Pariez că nu bănuieşti de ce suntem aici.

— Totdeauna mă aştept să mă calce confrații.

— O crimă nu-i o glumă, Marlowe.

— A zis cineva că e?

— Nu ți se pare că te porți de parcă ar fi?

— Nu mi-am dat seama.

S-a uitat la Spangler şi a ridicat din umeri. După aceea a privit în podea. Apoi şi-a ridicat ochii încet, cu greu, şi m-a privit din nou. Stăteam, jos lângă tabla de şah.

— Joci mult şah? a întrebat, privind la piese.

— Nu prea mult. Când şi când îmi pierd timpul cu

câte-un joc, meditând.

— Nu e nevoie de două persoane pentru a juca şah?

— Eu joc după partidele diferitelor concursuri, care au fost înregistrate şi publicate. Există o întreagă literatură despre şah. Jucând, uneori mai rezolv câte o problemă. La drept vorbind, nu de şah. Dar de ce discutăm despre şah? Beţi ceva?

— Nu chiar acum, a zis Breeze. Am vorbit cu Randall despre tine. Îşi aminteşte foarte bine de tine în legătură cu un caz de pe plajă.

Şi-a mişcat picioarele pe covor, de parcă ar fi fost foarte obosit. Faţa bătrână şi solidă era ridată şi parcă avea aşternută pe ea o ceaţă de oboseală.

— Zicea că n-ai fi în stare să omori pe nimeni. Mai zicea că eşti într-adevăr un tip simpatic.

— Un gest prietenesc din partea lui.

— Zice că faci cafea bună, că te scoli târziu dimineaţa, că poţi purta o discuţie inteligentă şi că ar trebui să credem tot ce spui, cu condiţia să verificăm cu cinci martori diferiţi.

— Să-l ia naiba, am zis.

Breeze a dat din cap ca şi cum aş fi spus exact ce voia el. Nu zâmbea, dar nu era nici sever; era doar un om masiv, solid, care îşi făcea meseria. Spangler îşi lăsase capul pe spate şi, cu ochii pe jumătate închişi, urmărea fumul ţigării.

— Randall zice că ar trebui să fim atenţi cu tine. Zice că nu eşti chiar atât de isteţ pe cât crezi, dar că eşti un tip căruia i se întâmplă multe lucruri şi că un asemenea tip îţi poate da mai multă bătaie de cap decât unul foarte deştept. Asta e părerea lui. Pricepi? Mie îmi pari foarte cumsecade. Îmi place ca totul să fie limpede. De asta ţi le-am şi spus.

I-am zis că e drăguţ din partea lui să-mi spună.

A sunat telefonul. M-am uitat lă Breeze, dar el nu s-a mişcat, aşa că m-am întins şi am răspuns. Era o voce de fată. Mi s-a părut oarecum familiară, dar n-am putut-o recunoaşte.

— Domnul Philip Marlowe?

— Da.

— Domnule Marlowe, sunt într-o încurcătură foarte mare. Vreau neapărat să vă văd. Când vă pot vedea?

— Adică astă-seară? Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Gladys Crane. Locuiesc la hotelul Normandy, pe Rampart. Când puteți...

— Adică vreți să vin acolo în seara asta? am întrebat, atent la voce şi încercând s-o recunosc.

— Eu...

Telefonul a țăcănit şi n-am mai auzit nimic. Am rămas cu el în mână şi, încruntându-mă, l-am privit pe Breeze. Fața lui exprima o totală lipsă de interes.

— O fată zice că a dat de necaz. Legătura s-a întrerupt.

Am pus receptorul la loc, aşteptând ca telefonul să sune din nou. Cei doi polițişti erau tăcuți şi nemişcați. Prea tăcuți, prea nemişcați.

Telefonul a sunat din nou. Am ridicat receptorul şi am zis:

— Vreți să vorbiți cu Breeze, nu-i aşa?

— Da.

Era o voce de bărbat şi părea puțin surprinsă.

— Dă-i drumul şi fă pe şmecherul, am zis şi m-am ridicat, îndreptându-mă spre bucătărie.

Am adus o sticlă de Four Roses şi trei pahare din dulapul de bucătărie. Am scos cuburi de gheață şi sifon din frigider şi-am pregătit trei pahare înalte cu whisky, sifon şi gheață. Le-am adus pe o tavă şi le-am aşezat pe masa de cocteil din fața canapelei unde stătea Breeze.

Am luat două pahare, i-am oferit unul lui Spangler, iar celălalt l-am dus unde stăteam eu.

Spangler a luat nehotărât paharul, prinzându-şi buza de jos între degetul mare şi arătător şi uitându-se la Breeze, să vadă dacă acceptă băutura.

Breeze m-a privit foarte serios, apoi a oftat. După aceea a ridicat paharul, a gustat şi a oftat din nou. A dat din cap şi a zâmbit uşor, ca un om căruia îi dai tocmai băutura de care are neapărat nevoie şi prima înghițitură i se pare ca o privire îndreptată spre o lume mai pură, mai însorită, mai plină de lumină.

— Bănuiesc că îți umblă repede mintea, domnule Marlowe, a zis, şi s-a lăsat pe speteaza canapelei, complet relaxat. Presupun că putem lucra împreună.

— Nu în felul ăsta.

— Cum adică?

Şi-a încruntat sprâncenele. Spangler s-a aplecat înainte, cu o privire inteligentă şi atentă.

— Punând tot felul de vagaboande să-mi telefoneze şi să-mi toarne baliverne, ca să poți spune că mi-au recunoscut vocea undeva, cândva.

— Fata se numeşte Gladys Crane, a zis Breeze.

— Aşa mi-a spus. N-am auzit niciodată de ea.

— Perfect. Perfect.

Mi-a arătat palma mâinii sale pistruiate.

— Nu facem nimic ilegal. Şi sperăm ca nici tu.

— Ce, nici eu?

— Nu-ncerci să faci nimic ilegal. De pildă, să ne ascunzi adevărul.

— De ce nu l-aş asunde dacă aşa-mi place? am întrebat. Nu de la voi primesc salariul.

— Ascultă, Marlowe, nu fă pe durul.

— Nu fac. Habar n-am cum e să faci pe durul. Ştiu de ajuns despre polițişti, ca să nu fac pe durul cu ei.

Continuă şi spune ce vrei, nu încerca să umbli cu gogoşi, ca adineauri cu telefonul.

— Avem de-a face cu o crimă, a zis Breeze. Trebuie s-o rezolvăm cât se poate mai bine. Tu ai găsit cadavrul. Tu ai stat de vorbă cu tipul. Te-a invitat să te duci la el în apartament. Ți-a dat cheia. Ai zis că nu ştiai de ce voia să te vadă. Ne-am închipuit că poate cu timpul ai reuşit să-ți aminteşti.

— Cu alte cuvinte, prima dată v-am mințit.

Breeze a schițat un zâmbet obosit.

— Eşti destul de vechi în treburile astea, ca să ştii că oamenii mint întotdeauna când e vorba de crime.

— Întrebarea este cum o să vă dați seama când nu mai mint.

— Când ceea ce spui va avea sens, vom fi satisfăcuți.

L-am privit în față pe Spangler. Se aplecase atât de mult, încât aproape nu mai stătea pe scaun. Parcă intenționa să sară. Nu mi-a trecut prin minte niciun motiv care l-ar fi făcut să sară. Era probabil tulburat. L-am privit iarăşi pe Breeze. Îi păsa mai mult de-o grămadă. Ținea între degetele-i butucănoase una din havanele învelite în celofan şi spinteca celofanul cu un briceag. L-am urmărit cum desface învelişul şi cum dichiseşte capătul havanei cu lama briceagului, apoi pune briceagul la o parte, ştergând lama cu atenție pe pantaloni. L-am urmărit cum a scăpărat un chibrit şi şi-a aprins havana cu grijă. A învârtit-o în flacără, apoi a îndepărtat chibritul încă arzând şi a tras din ea, până s-a convins că arde cum trebuie. După aceea a stins chibritul şi l-a pus lângă celofanul mototolit de pe masa de cocteil. S-a lăsat apoi pe spate şi şi-a tras în sus un crac de la pantaloni şi a început să fumeze liniştit. Gesturile îi erau identice cu cele din apartamentul lui Hench când aprinsese havana, şi probabil aşa vor fi

totdeauna când îşi va aprinde o havană. Ăsta-i era felul şi asta îl făcea periculos. Nu tot atât de periculos ca un tip sclipitor, dar mult mai periculos decât un coleric ca Spangler.

— Niciodată nu l-am văzut pe Phillips înainte. Nu cred că m-a văzut cândva în Ventura, pentru că nu-mi amintesc de el. L-am întâlnit aşa cum v-am povestit. M-a urmărit, iar eu l-am oprit. Voia să stea cu mine de vorbă, mi-a dat cheia, m-am dus la apartamentul lui, am folosit cheia ca să intru, când nu mi-a răspuns, aşa cum îmi spusese să fac. Era mort. A fost chemată poliţia şi, printr-un lanţ de evenimente şi întâmplări care n-aveau nimic de-a face cu mine, a fost găsit un pistol sub perna lui Hench. Un pistol care fusese folosit. V-am spus toate acestea şi ăsta-i adevărul.

Breeze a zis:

— Când l-ai găsit, ai coborât la administrator, un tip numit Passmore, şi l-ai convins să meargă sus cu tine, fără să-i spui că era cineva mort. I-ai dat lui Passmore o carte de vizită falsă şi i-ai vorbit despre bijuterii.

Am dat din cap afirmativ.

— Cu oameni de teapa lui Passmore şi blocuri ca acelea trebuie să fii prudent. Pe mine mă interesa Phillips. Credeam că Passmore ar putea să-mi spună câte ceva despre el, atâta timp cât nu ştia că-i mort. Ar fi fost puţin probabil să-mi spună dacă ar fi ştiut că peste puţin timp or să dea poliţiştii peste el. Asta-i tot.

Breeze a băut puţin din pahar, a tras puţin din havană, apoi a continuat:

— Iată ce aş vrea eu să clarific: tot ceea ce ne-ai spus s-ar putea să fie purul adevăr, dar tot aşa de bine s-ar putea să nu fie. Mă înţelegi ce vreau să spun.

— De pildă? am întrebat eu, sesizând perfect ce voia.

Şi-a lovit uşor genunchiul cu mâna şi m-a privit

imperturbabil. Nu ostil, nici măcar bănuitor. Un om liniştit care-şi făcea datoria.

— De pildă, că eşti angajat într-un caz. Noi nu ştim despre ce e vorba. Phillips se juca de-a detectivul particular. Era prins şi el într-un caz. Dacă nu ne spui, de unde să ştim noi că nu există o legătură între cazul lui şi al tău? Şi dacă lucrurile stau aşa, ne interesează şi pe noi. Am dreptate?

— Acesta e un mod de a privi lucrurile. Dar nu e singurul, şi eu nu le privesc aşa.

— Nu uita că e vorba de o crimă, Marlowe.

— Nu uit. Dar nu uitați nici voi că eu sunt în oraşul ăsta de multă vreme, de mai bine de cincisprezece ani. Am văzut o mulțime de cazuri criminale. Unele au fost rezolvate, unele n-au putut fi, iar altele care puteau fi rezolvate n-au fost. Şi unul sau două sau trei dintre ele au fost rezolvate greşit. Cineva a fost plătit să ia asupra lui vina şi, deşi se ştia adevărul, s-a muşamalizat. Dar să trecem peste asta. Se întâmplă, dar nu des. Să luăm, de pildă, cazul Cassidy. Cred că-ți aminteşti de el, nu?

Breeze s-a uitat la ceas.

— Sunt obosit. Să lăsăm cazul Cassidy. Să rămânem la cazul Phillips.

Am clătinat din cap.

— Vreau să fac o precizare, şi încă una importantă. Gândeşte-te doar la cazul Cassidy. Cassidy era un om foarte bogat, un multimilionar. Avea un băiat mare. Într-o noapte au fost chemați polițişti la el acasă. Tânărul Cassidy zăcea pe podea, plin de sânge pe față, iar în cap avea o gaură de glonte. Secretarul lui zăcea tot pe spate, în camera de baie alăturată, cu capul rezemat de a doua uşă a băii, care ducea spre hol. Între degetele mâinii stângi se găsea o țigară arsă până la capăt, doar un chiştoc, care-i pârlise puțin pielea între degete. Lângă

mâna dreaptă se găsea un pistol. Era împuşcat în cap, nu era rană de contact. Se băuse foarte mult. Trecuseră patru ore de la moartea lor şi doctorul familiei era acolo de trei ore. Eh, şi voi ce-ați făcut în cazul Cassidy?

Breeze a oftat.

— Crimă şi sinucidere în timpul unui chef. Secretarul a luat-o razna şi l-a împuşcat pe tânărul Cassidy. Aşa am citit în ziare. Cam asta ai vrea să spun?

— Aşa ai citit în ziare, dar nu s-a întâmplat aşa. Ba mai mult, ştiai că nu-i aşa. Şi procurorul de district ştia, iar anchetatorilor de pe lângă procurorul de district li s-a luat cazul în câteva ore. N-a fost nicio anchetă. Dar fiecare reporter de crime din oraş şi fiecare polițist de la criminalistică ştia că cel care a tras a fost Cassidy, că el a fost beat criță, că secretarul a încercat să-l potolească şi n-a putut. A încercat să fugă de el, dar n-a fost destul de iute. Rana lui Cassidy era de contact, a secretarului nu... Secretarul era stângaci şi avea o țigară în mâna stângă când a fost împuşcat. De altfel, chiar dacă nu eşti stângaci, nu ții nepăsător țigara în stânga, în timp ce cu dreapta împuşti un om. Asta o pot face gangsterii, dar secretarii oamenilor bogați n-o fac. Şi ce-au făcut familia şi doctorul familiei în timpul celor patru ore până au chemat polițiştii? Au aranjat în aşa fel încât să fie doar o anchetă superficială. Şi de ce nu s-a făcut testarea mâinilor cu nitrat? Pentru că nu voiați adevărul. Cassidy era prea mare. Doar şi ăsta a fost un caz de crimă, nu?

— Indivizii erau amândoi morți, a zis Breeze. Ce mai conta care pe care s-a împuşcat?

— Ai stat vreodată să te gândeşti că secretarul lui Cassidy putea avea o mamă, o soră sau o iubită, sau toate trei? Că şi ele aveau orgoliul lor, că credeau în el şi că-l iubeau pe acest băiat, despre care s-a spus că era un bețiv, un paranoic, deoarece tatăl patronului lui avea

o sută de milioane de dolari?

Breeze a ridicat paharul încet şi a terminat băutura fără grabă. L-a pus apoi jos domol şi l-a răsucit alene pe tăblia de sticlă a mesei de cocteil. Spangler stătea țeapăn, cu ochi strălucitori şi gura întredeschisă, într-o încercare de zâmbet rigid.

Breeze a zis:

— Şi acum să auzim precizarea.

— Până când nu veți fi stăpâni pe propria voastră conştiință, nu puteți fi nici pe a mea. Până când vi se va încredința, oricând şi-n orice condiții, căutarea adevărului şi găsirea lui, indiferent de împrejurări, până atunci am dreptul să-mi ascult propria-mi conştiință şi să-mi apăr clientul cât pot mai bine. Asta până când voi fi sigur că nu le veți face mai mult rău decât bine. Sau până când voi fi târât în fața cuiva care să mă facă să vorbesc.

Breeze a zis:

— Îmi pari un ins care încearcă să-şi împace conştiința.

— Pe naiba! Haideți să mai bem. Şi-apoi, puteți să-mi vorbiți despre fata aceea pe care ați pus-o să mă cheme la telefon.

A zâmbit.

— Era o damă care locuieşte lângă Phillips. A auzit un tip vorbind cu el la uşă, într-o seară. Lucrează ziua ca plasatoare. Aşa că ne-am gândit că n-ar strica să-ți audă vocea. Nu te mai gândi la asta.

— Ce fel de voce era?

— O voce răutăcioasă. Ea zicea că nu i-a plăcut.

— Cred că de asta v-ați gândit la mine.

Am luat cele trei pahare şi am plecat cu ele spre bucătărie.

Capitolul şaisprezece

Când am ajuns, uitasem al cui era fiecare pahar, aşa că le-am spălat pe toate şi le-am şters, apoi, când am început să pregătesc băutura, Spangler a intrat înăuntru şi s-a oprit exact în spatele meu.

— Nu-ți fie teamă, am zis. În seara asta nu folosesc cianură.

— Nu încerca să faci pe şmecherul cu bătrânul, a zis el domol în ceafa mea. Are mai multă experiență decât crezi.

— Drăguț din partea ta.

— Ascultă, aş vrea să citesc ceva despre cazul Cassidy. Pare interesant. Probabil că s-a întâmplat de multă vreme.

— Cu mult timp în urmă. De fapt, nu s-a întâmplat niciodată. Glumeam şi eu.

Am pus paharele pe tavă şi le-am dus înapoi în camera de zi. Pe-al meu l-am dus la masa de şah.

— Altă şmecherie. Colaboratorul tău se furişează în bucătărie şi mă sfătuieşte pe ascuns cum ar trebui să mă port, având în vedere experiența ta, pe care, de altfel, cred că nu o ai. I se potriveşte de minune rolul. Prietenos, deschis şi se-mbujorează uşor.

Spangler s-a aşezat pe marginea scaunului şi a roşit. Breeze l-a privit cu indiferență, fără nicio intenție.

— Ce-ați aflat despre Phillips? am întrebat.

— Da, Phillips, a zis Breeze. Păi, George Anson

Phillips, e un caz înduioşător. Se credea detectiv, dar se pare că nu găsea pe nimeni să fie de aceeaşi părere. Am stat de vorbă cu şeriful din Ventura. Zicea că George era un băiat simpatic, poate puțin prea simpatic ca să fie un polițist bun, chiar dacă avea ceva minte. George făcea ce i se spunea şi o făcea destul de bine, cu condiția să i se spună cu ce picior să pornească, câți paşi să facă, pe ce drum s-o apuce şi alte lucruri mărunte de felul acesta. Dar n-a progresat mult, dacă înțelegi ce vreau să spun. Era tipul de polițist în stare să aresteze un găinar dacă îl vedea furând o găină şi apoi fugind până cădea jos şi, lovindu-se cu capul de un stâlp ori de altceva, îşi pierdea cunoştința. Astfel, lucrurile se puteau complica şi George trebuia să se ducă la birou după instrucțiuni. Ei bine, asta l-a cam plictisit pe şerif după o vreme, aşa că l-a pus pe liber.

Breeze a mai băut din pahar şi şi-a scărpinat bărbia cu unghia degetului, mare cât o lopată.

— După asta a lucrat într-un magazin universal, la Simi, pentru un anume Suteliff. Era un magazin care vindea pe credit şi pentru fiecare client exista un carnet de credit. George a avut necazuri cu carnetele de credit. Uita să noteze marfa vândută, sau nota într-un alt carnet. Unii clienți îl corectau, alții îl lăsau să uite. Aşa că Suteliff s-a gândit că poate George s-ar descurca mai bine în altă parte, şi astfel el a venit în Los Angeles. A dat de ceva bani, nu mulți, dar suficienți să-şi scoată un brevet şi să depună o garanție. Şi-a făcut rost de un birou. Am fost acolo. Era o cameră cu o masă de lucru, pe care o împărțea cu un ins ce pretindea că vinde felicitări de Crăciun. Îl cheamă Marsh. Când George avea un client, Marsh trebuia să plece la plimbare. Marsh zice că nu ştie unde locuia George şi că nu avea niciun client. Adică nu s-a făcut nicio afacere în birou

despre care Marsh să ştie. Dar George a dat un anunț la ziar şi probabil o fi avut apoi un client: Cred că a avut, deoarece cu vreo săptămână în urmă, Marsh a găsit un bilet pe masa lui de lucru, prin care era informat că George pleca din oraş pe câteva zile. De atunci nu mai ştie nimic despre el. Deci George s-a dus pe Count Street, a închiriat un apartament pe numele de Anson şi apoi a fost ucis. Asta-i tot ce ştim până acum despre el. Un caz înduioşător.

S-a uitat la mine cu o privire calmă, lipsită de curiozitate şi şi-a dus paharul la buze.

— Ce-i cu biletul acela?

Breeze a pus paharul jos. A scos din portofel o bucată de hârtie subțire şi a pus-o pe masa de cocteil. Am luat-o şi am citit-o. Scria:

„De ce să vă faceți griji? De ce să aveți îndoieli şi temeri? De ce să fiți roşi de suspiciune? Consultați un detectiv calm, atent, sigur şi discret George Anson Phillips. Glenview 9521."

Am pus-o la loc pe cristalul mesei.

— Nu e mai rău decât multe alte anunțuri de afaceri, a zis Breeze. Se pare că nu urmărea afaceri în domeniul transporturilor.

— Fata de la birou i l-a scris, a zis Spangler. Zicea că de abia se stăpânise să nu râdă, dar George credea că-i grozav. Biroul lui *Chronicle,* de pe bulevardul Hollywood.

— Ați verificat repede.

— Nu ne este greu să obținem informații. Poate doar când e vorba de tine.

— Ce ştiți despre Hench?

— Nimic. El şi cu tipa lui făceau un chef. Beau câte ceva, cântau şi făceau dragoste, apoi ascultau radioul şi

uneori ieşeau în oraş să mănânce, când îşi aminteau de mâncare. Cred c-o ţineau aşa de multe zile. Noi i-am întrerupt. Fata e lovită la ambii ochi. În runda următoare s-ar putea ca Hench să-i frângă gâtul. E plină lumea de haimanale ca Hench şi amica lui.

— Ce-i cu pistolul despre care Hench zicea că nu-i al lui?

— E arma cu care s-a tras. Nu avem încă glontele, dar avem tubul. Era sub cadavrul lui George şi corespunde. Am mai tras câteva focuri şi am făcut o serie de teste balistice.

— Credeţi că l-a pus careva sub perna lui Hench?

— Sigur. De ce să-l împuşte Hench pe Phillips? Nici măcar nu-l cunoştea.

— De unde ştiţi asta?

— Ştiu eu, a zis Breeze, întinzându-şi mâinile. Ascultă-aici, există lucruri pe care le cunoşti pentru că le vezi negru pe alb. Şi sunt altele pe care le ştii pentru că sunt logice şi aşa trebuie să fie. Nu împuşti pe cineva şi apoi faci tărăboi ca să atragi atenţia asupra ta şi ţii pistolul tot timpul sub pernă. Fata a fost cu Hench toată ziua. Dacă Hench împuşca pe cineva, fata ştia ceva. Or, habar n-are. Ar ciripi dacă ar avea: Ce contează Hench pentru ea? Un ins cu care se distrează, nimic mai mult. Ascultă-aici, renunţă la Hench. Tipul care a tras cu pistolul aude radioul tare şi ştie că o să-i acopere împuşcătura. Dar cu toate astea îl loveşte pe Phillips, îl târăşte în baie şi închide uşa înainte de a-l împuşca. Nu e beat. Îşi vede de treabă, atent, lese, închide uşa de la baie, radioul se opreşte, Hench şi fata pleacă să mănânce. Aşa s-a întâmplat.

— De unde ştii că radioul s-a oprit?

— Mi s-a spus, a răspuns Breeze calm. Mai locuiesc şi alţi oameni în azilul acela de noapte. Să acceptăm că

radioul s-a oprit şi ei au plecat. Nu în linişte. Ucigaşul iese din apartament şi uşa lui Hench e deschisă. Aşa trebuie să fi fost, căci altfel nu s-ar fi gândit la uşa lui Hench.

— Oamenii nu-şi lasă uşile deschise îr casele de raport. Mai ales în cartiere ca acesta.

— Beţivii le lasă. Beţivii sunt neglijenţi. Ei nu se pot concentra. Ei se gândesc doar la un singur lucru o dată. Uşa era întredeschisă, poate doar puţin, dar întredeschisă. Ucigaşul a intrat, a pus pistolul sub pernă şi a găsit un altul acolo. L-a luat pe acela, doar ca să-l înfunde pe Hench şi mai rău.

— Puteţi verifica pistolul.

— Pistolul lui Hench? O să-ncercăm, dar el zice că nu-i ştie numărul. Dacă-l găsim, s-ar putea să facem ceva. Mă-ndoiesc. Va trebui să verificăm pistolul pe care-l avem, dar ştiţi cum e cu treburile astea. Faci progrese şi crezi că se limpezeşte totul, ca apoi orice urmă să dispară. Te trezeşti în impas. Mai vrei să afli câte ceva din câte ştim noi, şi ţi-ar putea fi util în cazul tău?

— Încep să obosesc. Nu-mi mai funcţionează bine imaginaţia.

— Adineauri te descurcai de minune, a zis Breeze. În cazul Cassidy.

N-am zis nimic. Mi-am umplut din nou pipa, dar era prea încinsă ca s-o aprind. Am aşezat-o pe marginea mesei, să se răcească.

— Pe legea mea, a rostit Breeze încet, nu ştiu ce să mă fac cu tine. Nu te văd tăinuind în mod deliberat o crimă şi nici nu cred că ştii despre ea doar atât cât pretinzi.

Am tăcut din nou.

Breeze s-a aplecat să sucească chiştocul havanei în scrumieră, ca să-l stingă. A terminat de băut, şi-a pus

pălăria şi s-a ridicat.

— Cât timp mai ai de gând să faci pe tontul?

— Nu ştiu.

— Te-ajut eu. Îți dau timp până mâine la amiază, mai bine de douăsprezece ore. Oricum, până atunci n-o să primesc raportul de la autopsie. Te las să discuți cu clientul tău până atunci şi să te hotărăşti să spui adevărul.

— Şi după aceea?

— După aceea o să-l văd pe detectivul-şef şi-o să-i spun că detectivul particular Philip Marlowe ascunde informații de care am nevoie în cercetarea unei crime, sau că sunt destul de sigur că le ascunde. Ce zici? Îmi închipui c-o să te aresteze imediat.

— Nu zău. Ați căutat în masa de lucru a lui Phillips?

— Sigur. Un tânăr foarte ordonat. Nimic altceva, în afară de un fel de jurnal intim. Şi nici în ăsta nimic, doar cum a mers la plajă sau cum a dus o fată la cinema şi ea nu s-a prins prea tare. Sau cum şedea în birou şi nu venea niciun client. O dată s-a necăjit din cauza rufelor şi a scris o pagină întreagă. De cele mai multe ori nu scria decât trei sau patru rânduri. Doar despre un singur lucru. Totul cu litere de tipar.

— Cu litere de tipar? am întrebat.

— Da, litere de tipar scrise cu cerneală. Nu cu majuscule de şablon, aşa cum se obişnuieşte când vrei să nu fii identificat. Litere frumoase, ferme, mici, de parcă tipul putea scrie în felul ăsta tot atât de repede şi uşor ca şi altfel.

— Pe cartea de vizită nu scrisese aşa, am zis. Breeze s-a gândit o clipă. Apoi a dat din cap.

— Adevărat. Poate că aşa a fost. Nu se găsea niciun nume în jurnal. Poate folosirea literelor de tipar era doar un joc cu care se amuza.

— Ca şi jurnalul stenografiat al lui Pepys?

— Asta ce-a mai fost?

— Un jurnal stenografiat zilnic de un bărbat, cu mult timp în urmă, după o metodă personală.

Breeze l-a privit pe Spangler, care se ridicase în faţa scaunului, bând ultimii stropi din pahar.

— Mai bine am lua-o din loc, a zis Breeze. Individul ăsta începe să se aprindă pentru un alt caz Cassidy.

Spangler şi-a pus paharul jos şi amândoi s-au îndreptat spre uşă. Breeze şi-a târşâit un picior şi m-a privit dintr-o parte, cu mâna pe clanţa uşii.

— Cunoşti vreo blondă înaltă?

— Ar trebui să mă gândesc. Sper că da. Cât de înaltă?

— Înaltă doar. Nu ştiu cât de înaltă e asta. Ştiu doar că e înaltă pentru un tip care e şi el înalt. Un macaronar, pe nume Palermo, e proprietarul casei aceleia de pe Court Street. Am fost la sala mortuară să-l vedem. E şi proprietarul sălii. Zice că a văzut o blondă înaltă ieşind din bloc pe la ora trei şi jumătate. Administratorul Passmore nu-şi aminteşte să mai fi văzut o blondă atât de înaltă. Macaronarul zice că era frumoasă. Întrucâtva dau crezare spuselor lui, deoarece mi te-a descris bine şi pe tine. Pe blonda asta înaltă n-a văzut-o intrând, ci doar ieşind. Purta pantaloni marinăreşti, o haină sport şi turban. Părul blond deschis, iar de sub turban se vedea părul bogat.

— N-am nicio idee, am zis. Dar tocmai mi-am amintit altceva. Am scris numărul maşinii lui Phillips. Pe dosul unui plic. Asta probabil o să vă ajute să-i găsiţi fosta adresă. Mă duc să-l aduc.

Au aşteptat la uşă până m-am dus în dormitor să-l iau din haină. I-am dat lui Breeze plicul. A citit ce era pe el, apoi l-a băgat în portofel.

— Tocmai ţi-ai amintit, da?

— Chiar aşa.

— Bine, bine, a zis el. Bine, bine.

Amândoi s-au îndepărtat pe coridor spre lift, clătinând din cap.

Am închis uşa şi m-am întors la băutura pe care n-o prea gustasem. Se trezise. Am dus-o la bucătărie şi am mai turnat peste ea din sticlă. Am rămas acolo, cu paharul în mână, privind pe fereastră la eucalipţii care-şi legănau vârfurile mlădioase pe cerul albăstrui-întunecat. Vântul părea să se fi stârnit din nou.

Izbea în fereastră de la nord, iar pe zidul clădirii se auzea un zgomot ca şi cum un cablu se lovea de tencuială.

Am gustat din băutură şi mi-a părut rău că irosisem whisky proaspăt. Am turnat-o în chiuvetă, mi-am luat un pahar curat şi am băut apă rece de la gheaţă.

Douăsprezece ore ca să rezolv o situaţie pe care nici măcar nu începusem s-o înţeleg. Să fac asta, sau să divulg tainele clientei mele şi să-i las pe poliţişti să se ocupe de ea şi de întreaga ei familie? Angajaţi-l pe Marlowe şi vă treziţi cu legea în casă. De ce să vă faceţi griji? De ce să aveţi îndoieli şi temeri? De ce să fiţi roşi de suspiciune? Consultaţi un detectiv zbanghiu, fluşturatic, cu picioarele strâmbe şi distrat. Philip Marlowe. Glenview 7537. Vizitaţi-mă şi veţi cunoaşte pe cei mai buni poliţişti din oraş. De ce să vă pierdeţi speranţa? De ce să fiţi singuri? Chemaţi-l pe Marlowe, şi aşteptaţi să vină duba poliţiei.

Nici asta nu m-a ajutat. M-am dus înapoi în camera de zi şi mi-am aprins pipa care se răcise pe marginea mesei de şah. Am tras încet fumu! în piept, dar mai avea încă miros de cauciuc încins. Am pus-o la loc şi am rămas în mijlocul camerei, trăgându-mi buza de jos şi

lăsând-o apoi să se izbească de dinți.

A sunat telefonul. L-am ridicat şi am mormăit în el.

— Marlowe?

Era o voce şoptită. O şoaptă pătrunzătoare şi gravă, pe care o mai auzisem.

— Da, am zis. Oricine ai fi, vorbeşte tare şi răspicat. Pe cine am mai supărat acum?

— Probabil că eşti un tip isteț, s-a auzit din nou şoapta. N-ai vrea să-ți faci un bine?

— Cât de mare?

— Să zicem de vreo cinci sute.

— Asta-i formidabil. Ce trebuie să fac?

— Să nu te vâri unde nu-ți fierbe oala, a zis vocea. Vreau să vorbim despre asta.

— Unde, când şi cu cine?

— Clubul Idle Valley. Morny. Oricând vii aici.

— Dumneata cine eşti?

Un chicot nedesluşit s-a auzit pe fir.

— Întreabă doar la poartă de Eddie Prue.

Telefonul s-a închis. Am pus receptorul în furcă. Era aproape ora unsprezece şi jumătate când mi-am scos maşina din garaj şi am pornit spre trecătoarea Cahuenga.

Capitolul şaptesprezece

Cam la vreo treizeci de kilometri la nord de trecătoare, începea o şosea largă care o lua spre coline. De o parte şi de alta se întindeau spaţii verzi. După numai cinci cvartale nu mai exista nicio clădire. Şoseaua continua cu un drum asfaltat, care şerpuia printre coline. Aceasta era Idle Valley.

Pe prima colină, se găsea o clădire albă, scundă, cu acoperiş de ţiglă. Avea o poartă acoperită şi o firmă luminată de reflectoare pe care scria: Idle Valley, post de control. Porţile erau deschise până în marginea drumului, iar în mijlocul lor se înălţa un indicator de culoare albă, pe care scria: STOP, cu litere reflectorizante. Un alt reflector lumina drumul în faţa indicatorului.

M-am oprit. Un bărbat în uniformă, cu o stea şi cu pistol la cingătoare, într-un toc din piele împletită, s-a uitat la maşina mea, apoi la un avizier de pe un stâlp.

S-a apropiat de maşină.

— Bună seara. Maşina dumneavoastră nu figurează pe listă. Acesta e un drum particular. Sunteţi în vizită?

— Merg la club.

— La care?

— Clubul Idle Valley.

— Optzeci şi şapte, şaptezeci şi şapte. Noi aşa îl numim aici. Vă referiţi la localul domnului Morny?

— Exact.

— Nu sunteți membru, presupun?

— Nu.

— Trebuie să iau informații de la cineva care este membru sau locuiește în vale. Știți, aici totul e proprietate particulară.

— Oaspeți nepoftiți n-aveți pe-aici?

A zâmbit.

— Nu se întâmplă așa ceva.

— Mă numesc Philip Marlowe. Îl caut pe Eddie Prue.

— Prue?

— E secretarul domnului Morny. Sau cam așa ceva.

— O clipă, vă rog.

S-a dus la ușa clădirii și a vorbit cu cineva. Înăuntru, un bărbat în uniformă a sunat centrala interioară. O mașină a claxonat în spatele meu. Prin ușa deschisă a postului de control se auzea țăcănitul mașinii de scris. Bărbatul care vorbise cu mine s-a uitat la mașina care claxona și i-a făcut semn să treacă. S-a strecurat pe lângă mine și a dispărut în întuneric. Era o limuzină decapotabilă, verde și lungă, deschisă, cu trei tipe grozave pe locurile din față, toate fumând, cu sprâncene arcuite și date naibii. Mașina a luat o curbă în mare viteză și a dispărut.

Bărbatul în uniformă s-a întors și a pus o mână pe portiera mașinii.

— E-n regulă, domnule Marlowe. Treceți pe la paznicul de la club, vă rog. Un kilometru și jumătate înainte, pe partea dreaptă. E o parcare luminată, cu numărul optzeci și șapte, șaptezeci și șapte pe zid. Treceți pe la paznicul de acolo, vă rog.

— De ce-aș face-o?

Era foarte calm, foarte politicos și foarte ferm.

— Trebuie să știm exact unde mergeți. Sunt foarte multe de apărat în Idle Valley.

— Şi dacă n-aş trece pe la el?

— Vă arde de glumă? Vocea i-a devenit aspră.

— Nu. Voiam doar să ştiu.

— Câteva patrule ar pleca imediat după dumneavoastră.

— Şi câţi sunteţi în patrulă?

— Nu pot să vă spun... Deci, cam un kilometru şi jumătate înainte, la dreapta, domnule Marlowe.

M-am uitat la pistolul legat la şold şi la insigna specială prinsă pe cămaşă.

— Şi se zice că asta-i democraţie, am spus.

A privit în spatele meu, a scuipat în pământ şi apoi a pus o mână pe portiera maşinii.

— Poate mai sunt şi alţii din ăştia, a zis el. Am cunoscut un tip care era membru al clubului „John Reed” din Boyle Heights.

— Un tovarăş, am zis eu.

— Necazul e că revoluţiile nu ajung în mâinile cui ar trebui.

— Aşa-i.

— Pe de altă parte, ar putea oare alţii să fie mai răi decât şleahta asta de şarlatani care locuiesc aici?

— Poate cândva o să locuieşti şi dumneata aici, am zis.

A scuipat din nou.

— N-aş locui aici nici dacă mi-ar plăti cincizeci de mii pe an şi m-ar lăsa să dorm în pijama de mătase, cu şirag de perle roz la gât.

— Nu ţi-aş face o asemenea ofertă, am zis.

— Făceţi-mi-o oricând. Ziua sau noaptea. Făceţi-mi oferta şi-o să vedeţi ce iese.

— Bine, acum plec şi trec şi pe la paznicul de la club.

— Spuneţi-i să se ducă unde a dus mutul iapa. Spuneţi-i c-am zis eu aşa.

— O să-i spun.

O maşină s-a apropiat din spate şi a claxonat. O limuzină neagră, mare cât jumătate de bloc, m-a suflat de pe şosea cu claxonul şi a trecut pe lângă mine, făcând un zgomot asemănător frunzelor uscate care cad.

Vântul se potolise şi lumina lunii din vale era aşa de clară, încât umbrele păreau decupate cu cuțitul.

După curbă, se întindea în fața mea întreaga vale. O mie de case albe, construite pe coline, zece mii de ferestre luminate, iar stelele atârnau deasupra lor politicos, fără a se apropia prea mult, din cauza patrulei.

Zidul clădirii clubului care dădea spre drum era alb, fără nicio uşă de intrare şi nicio fereastră la parter. Numărul era mic, dar luminos, în neon de culoare violetă. 8777. Nimic altceva. Pe o latură, sub şirul de lămpi cu lumina dirijată în jos, erau aliniate maşini parcate în spații delimitate cu alb pe asfaltul negru, neted. Personalul de serviciu în uniforme curate şi bățoase se mişca printre lumini.

Drumul continua până la o terasă de beton de culoare închisă, cu acoperiş de sticlă şi crom şi lumini foarte palide. M-am dat jos, şi am primit un fel de tichet cu numărul maşinii pe el. L-am dus la un mic birou unde şedea un bărbat în uniformă şi l-am depus în fața lui.

— Philip Marlowe. Oaspete.

— Vă mulțumesc, domnule Marlowe.

A notat numele şi numărul, mi-a restituit tichetul şi a dat un telefon.

Un negru în uniformă de pază din pânză albă, la două rânduri, cu epoleți aurii şi chipiu cu o bandă lată aurie, mi-a deschis uşa.

Holul arăta nemaipomenit. O bogăție de lumini strălucitoare, decor, costume şi sunet de prima calitate. Actori de mâna întâi, intrigă cu totul originală. În lumina

frumoasă, domoală, indirectă, peretele părea că urcă la nesfârşit şi se pierde printre stelele gingaşe şi lascive care licăreau aievea. Covorul era atât de gros, că de abia puteai umbla pe el fără cizme de cauciuc. În spate o scară arcuită, cu trepte largi acoperite cu covor. La intrarea în sala de mese, chelnerul-şef, dolofan, cu un lampas de cinci centimetri la pantaloni, stătea relaxat, sub braț cu un teanc de meniuri scrise cu litere aurite. Avea o fizionomie care putea trece de la zâmbetul afectat, politicos, la furie reținută – fără să i se mişte nici măcar un singur muşchi al feței.

Intrarea la bar se afla în stânga. Era întuneric şi linişte, iar un barman se mişca întocmai ca o molie în strălucirea slabă a paharelor şi sticlelor. O blondă tânără şi frumoasă, într-o rochie ce părea apă de mare presărată cu pulbere de aur, a ieşit de la toaletă, aranjându-şi buzele şi fredonând. Zâmbea, clătinându-şi capul de aur în ritmul rumbei care răzbătea până aici. Un bărbat scund şi gras, cu fața stacojie şi ochii strălucitori, o aştepta cu un şal alb pe braț. Şi-a înfipt degetele butucănoase în brațul ei gol şi s-a uitat chiorâş la ea.

O fată de la garderobă, în pijama chinezească de culoarea florii de piersic, a venit să-mi ia pălăria şi şi-a manifestat dezaprobarea față de hainele mele. Avea ochii ca păcatele neştiute.

O fată care vindea țigări cobora scara. Purta în păr o pană de egretă. Îmbrăcămintea era atât de sumară că s-ar fi putut ascunde în spatele unei scobituri. Unul din picioarele ei lungi şi frumoase era argintiu, celălalt auriu. Aveau expresia total dispreţuitoare a unei tipe care-şi fixează întâlnirile la telefonul interurban.

Am intrat în bar şi m-am lăsat pe un scaun de piele, capitonat cu puf. Clinchetul paharelor era cristalin,

luminile luceau domol, voci tainice şopteau cuvinte de dragoste, discutau afaceri sau despre orice altceva ce se poate vorbi în şoaptă într-un asemenea local.

Un bărbat înalt şi frumos, într-un costum gri, cu o linie superbă, s-a ridicat brusc de la o măsuță de lângă perete. S-a dus la bar şi a început să-l ocărască pe unul din barmani. L-a ocărât vreme îndelungată cu o voce puternică şi limpede, spunându-i cuvinte grele pe care nu le rostesc de obicei bărbații înalți şi frumoşi în costume gri bine croite. Toată lumea tăcea şi se uita la el. Vocea lui pătrundea prin melodia rumbei ca o lopată prin zăpadă.

Barmanul stătea neclintit, uitându-se la el. Avea păr cârlionțat, o piele albă, caldă şi ochi depărtați, atenți. Nu s-a mişcat şi nici n-a spus nimic. Bărbatul înalt a ieşit din bar plin de aroganță. Toată lumea l-a urmărit, în afară de barman. Palid, barmanul a venit încet pe lângă bar spre mine, privind undeva departe, fără nicio expresie. Apoi s-a întors către mine şi a zis:

— Ce doriți, domnule?

— Vreau să vorbesc cu un tip care se numeşte Eddie Prue.

— Chiar aşa?

— Lucrează aici.

— Cu ce se ocupă?

Vocea îi era uniformă şi dură.

— După câte ştiu, e umbra patronului. Dacă pricepi ce vreau să spun.

— Oh, Eddie Prue.

Şi-a muşcat buzele în timp ce lustruia cu o cârpă tejgheaua, descriind cercuri mici, strânse.

— Cum vă numiți?

— Marlowe.

— Marlowe. Beți ceva în timp ce aşteptați?

— Un martini sec ar merge.
— Un martini sec. Foarte, foarte sec.
— Perfect.
— Îl mănânci cu linguriţa sau cu cuţitul şi furculiţa?
— Taie-l felii, am zis. O să-l ciugulesc.
— În drum spre şcoală. Să-ţi pun şi măslina într-o pungă?
— Aruncă-mi-o în nas. Dacă în felul ăsta o să te simţi ceva mai bine.
— Mulţumesc, domnule. Un martini sec.
S-a îndepărtat trei paşi, apoi s-a întors şi s-a aplecat peste bar.
— Am potrivit greşit o băutură. Asta îmi spunea domnul adineauri.
— L-am auzit.
— Îmi vorbea aşa cum îţi vorbesc domnii despre astfel de lucruri. Cum le place ştabilor să-ţi atragă atenţia asupra micilor erori pe care le faci. L-ai auzit şi dumneata.
— Da, am zis, gândindu-mă cât o s-o mai ţină aşa.
— S-a făcut auzit... Şi atunci eu m-am luat de dumneata.
— Mi-am dat seama, am zis.
A ridicat un deget şi l-a privit îngândurat.
— Chiar aşa, a zis. Deşi îmi eşti cu desăvârşire necunoscut.
— Probabil din cauza ochilor mei mari şi căprui. Şi a privirii mele blânde.
— Mulţumesc, amice, a zis el şi s-a îndepărtat încet.
L-am văzut vorbind la telefonul din capătul tejghelii, apoi agitând un shaker. Când s-a întors cu băutura, se simţea din nou bine.

Capitolul optsprezece

Am dus băutura la o măsuță lângă perete, m-am aşezat jos şi am aprins o țigară. Au trecut cinci minute. Fără să bag de seamă că ritmul muzicii care răzbătea prin vacarm se schimbase. Cânta o fată. Avea o voce de contralto profundă, pe care-ți făcea plăcere s-o asculți. Cânta „Ochi negri" şi orchestra din spatele ei părea că doarme.

Când a terminat, s-a auzit un ropot puternic de aplauze şi câteva fluierături.

Un bărbat de la masa vecină i-a zis prietenei lui:

— Au adus-o din nou pe Linda Conquest să cânte cu orchestra. Am auzit că se măritase cu un individ bogat din Passadena, dar n-a mers.

— Drăguță voce, a zis fata. Asta, dacă-ți plac bocitoarele.

Am dat să mă ridic, dar o umbră s-a întins peste masa mea; un bărbat stătea în picioare alături.

Un bărbat cât o prăjină, cu fața răvăşită, care-şi pierduse ochiul drept şi avea privirea fixă a orbului. Era atât de înalt, că trebuia să se aplece ca să-şi pună mâna pe spătarul scaunului. Stătea în fața mea şi mă cântărea din priviri, fără să scoată o vorbă. Eu îmi sorbeam băutura şi ascultam vocea de contralto care cânta un alt cântec. Probabil că, prea obosiți, tot încercând să țină pasul cu vremea acolo unde lucrau, clienților le plăcea muzica asta siropoasă.

— Eu sunt Prue, a zis bărbatul cu şoapta lui pătrunzătoare.

— Aşa bănuiesc şi eu. Dumneata doreşti să vorbeşti cu mine, eu vreau să vorbesc cu dumneata şi vreau să vorbesc şi cu fata care a cântat adineauri.

— Hai să mergem.

În capătul din fund al barului era o uşă încuiată. Prue a descuiat-o şi a ținut-o ca să trec, apoi am urcat în stânga nişte scări acoperite cu un covor. Am dat într-un coridor lung şi drept cu mai multe uşi închise. La capătul lui se vedea o stea strălucitoare, printr-o plasă de sârmă prinsă într-un cadru. Prue a bătut la o uşă alăturată, a deschis-o şi s-a dat la o parte ca să trec.

Era un birou confortabil, nu prea mare. Lângă glasvand se găsea un colțar tapisat, zidit în perete. Un bărbat în smoching alb stătea în picioare cu spatele spre cameră şi privea afară. Avea părul cărunt. În cameră se vedea un seif mare, în crom, câteva clasoare, un glob mare pe un suport, un mic bar zidit în perete şi obişnuita masă de lucru a directorului, lată şi masivă, cât şi obişnuitul scaun capitonat cu piele, cu spătarul înalt.

M-am uitat la ornamentele de pe masa de lucru. Toate standard şi toate de aramă. O lampă de aramă, suporturi pentru tocuri şi creioane, o scrumieră de sticlă şi aramă cu un elefant de aramă pe margine, un cuțit de deschis scrisori de aramă, un termos de aramă pe o tavă de aramă, un suport de sugativă din aramă. Într-o vază de aramă se găsea o ramură de sângele-voinicului de culoarea aramei.

Peste tot numai aramă.

Bărbatul de la fereastră s-a întors. Părea de vreo cincizeci de ani. Avea păr bogat, moale şi cărunt ca cenuşa. Fața îi era mare şi frumoasă, cu nimic

neobişnuit, în afară de o mică cicatrice zbârcită pe obrazul stâng, care dădea oarecum impresia unei gropițe adânci. Mi-am amintit gropița. Uitasem de om. Mi-am adus aminte că-l văzusem în filme cu ani în urmă, cel puțin zece ani. Nu mi-am amintit filmele sau despre ce era vorba sau ce rol avusese, dar mi-am amintit fața oacheşă, mare şi frumoasă, precum şi cicatricea zbârcită. Pe atunci avea părul negru.

S-a apropiat de masa de lucru, s-a aşezat jos şi a luat cuțitul de scrisori cu vârful căruia a început să-şi înțepe vârful degetului mare. M-a privit impasibil şi a zis:

— Dumneata eşti Marlowe?

Am dat din cap afirmativ.

— Ia loc.

M-am aşezat. Eddie Prue şedea pe un scaun rezemat de perete, cu picioarele din față ale scaunului ridicate de pe podea.

— Nu-mi plac curioşii, a zis Morny.

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi plac pentru foarte multe motive. Nu-mi plac nicicând şi nici într-un fel. Nu-mi plac când îmi supără prietenii. Nu-mi plac când dau buzna peste soția mea.

N-am zis nimic.

— Nu-mi plac când îmi iau şoferul la întrebări şi devin grosolani cu oaspeții mei.

N-am scos o vorbă.

— Pe scurt, a zis el, pur şi simplu nu-mi plac.

— Încep să pricep ce vrei să spui.

S-a înroşit, iar ochii i-au scăpărat.

— Pe de altă parte, s-ar putea să-mi fi util chiar acum. Ai avea de câştigat dacă lucrezi pentru mine. N-ar fi rea ideea. Ai avea de câştigat dacă nu ți-ai băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

— Ce-aş avea de câştigat?

— O viață lungă şi multă sănătate.

— Parcă am mai auzit placa asta pe undeva. Nu-mi amintesc a cui era.

A pus cuțitul pe masă şi a scos din sertar o sticlă. A turnat într-un pahar, a băut, a astupat sticla şi a pus-o la loc.

— În meseria mea, a zis el, tipii duri se vând cam cu zece cenți duzina. Iar aşa-zişii tipi duri vin cam douăsprezece duzini la cinci cenți. Vezi-ți de treaba dumitale, eu o să-mi văd de a mea, şi n-o să avem niciun necaz.

Şi-a aprins țigara. Îi tremura puțin mâna.

M-am uitat la bărbatul înalt care stătea rezemat de perete, ca un pierde-vară într-o prăvălie de la țară. Şedea nemişcat, cu brațele lungi atârnând, cu fața cenuşie şi ridată, fără nicio expresie.

— Cineva a pomenit de nişte bani. Pentru ce? Rostul amenințării îl cunosc. Încerci să te convingi că mă poți speria.

— Vorbeşte cu mine aşa, şi-o să te trezeşti cu nişte nasturi de plumb pe vestă.

— Chiar aşa! Sărmanul Marlowe cu nasturi de plumb pe vestă.

Eddie Prue a scos un sunet sec din gât, care semăna cu un chicot.

— Iar cât priveşte sfatul de a-mi vedea de treburile mele şi nu de ale dumitale, am zis, s-ar putea ca treburile mele şi ale dumitale să se cam întâlnească. Şi nu din vina mea.

— Cum adică? Asta n-ar fi bine.

Şi-a ridicat repede privirea şi imediat şi-a coborât-o din nou.

— Păi, de pildă, durul dumitale de aici mi-a telefonat, încercând să mă bage în sperieți. Mi-a telefonat apoi

seara mai târziu şi mi-a vorbit de cinci sutare. Zicea că nu mi-ar strica dacă aş veni aici să vorbesc cu dumneata. Şi, de pildă, acelaşi dur, sau cineva care seamănă leit cu el – ceea ce e puțin probabil – a urmărit un coleg de breaslă care, întâmplător, a fost împuşcat azi după-amiază pe Court Street, în Bunker Hill.

Morny şi-a îndepărtat țigara şi i-a privit capătul printre gene. Fiecare mişcare, fiecare gest, exact cum scrie la carte.

— Cine a fost împuşcat?

— Un bărbat pe nume Phillips, un tinerel blond. Nu l-ai simpatiza. Era curios.

I l-am descris pe Phillips.

— N-am auzit niciodată de el.

— Şi încă ceva. De pildă, o blondă înaltă care nu locuieşte acolo a fost văzută ieşind din clădire exact după ce a fost omorât.

— Ce blondă înaltă?

Vocea i se schimbase puțin. Trăda nelinişte.

— Nu ştiu. A fost văzută, iar bărbatul care a văzut-o ar putea-o identifica, dacă ar revedea-o. Desigur, nu e neapărată nevoie să aibă vreo legătură cu Phillips.

— Bărbatul ăsta, Phillips, era detectiv?

Am dat din cap afirmativ.

— Ți-am spus-o de două ori.

— De ce a fost omorât şi cum?

— A fost lovit în cap şi apoi împuşcat, în apartamentul lui. Noi nu ştim pentru ce a fost omorât. Dacă am şti, am şti probabil şi cine l-a omorât. Cam asta pare a fi situația.

— Cine e „noi”?

— Poliția şi cu mine. Eu l-am găsit mort. Aşa că a trebuit să rămân pe-aproape.

Prue a lăsat picioarele din față ale scaunului jos pe

covor, foarte încet, şi m-a privit. Ochiul sănătos avea o expresie indolentă care îmi displăcea.

— Ce le-ai spus poliţiştilor? a întrebat Morny.

— Foarte puţin. Deduc din aluziile dumitale că ştii că o caut pe Linda Conquest. Doamna Leslie Murdock. Am găsit-o. Cântă aici. Nu ştiu de ce ar fi trebuit să fie un secret. Mi se pare că soţia dumitale sau domnul Vannier mi-ar fi putut-o spune. Dar nu mi-au spus.

— Soţia mea n-ar spune unuia ca dumneata nici cât negru sub unghie.

— Are desigur motivele ei. Oricum, asta n-are mare importanţă acum. În realitate, nici faptul de a o vedea pe domnişoara Conquest nu mai este foarte important. Totuşi, aş vrea să vorbesc puţin cu ea. Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Să presupunem că am.

— Cred că totuşi aş vrea să vorbesc cu ea. Am scos o ţigară din buzunar şi am sucit-o între degete. Am admirat sprâncenele stufoase şi încă negre ale lui Morny. Aveau o linie frumoasă şi o arcuire elegantă.

Prue a chicotit. Morny s-a întors spre mine, păstrându-şi aceeaşi fizionomie.

— Te-am întrebat ce le-ai spus poliţiştilor.

— Le-am spus cât am putut mai puţin. Tipul ăsta, Phillips, m-a rugat să mă duc să-l văd. Dădea de înţeles că avea un caz care nu-i plăcea şi că avea nevoie de ajutor. Când am ajuns acolo, era mort. Atât am spus poliţiei. N-au crezut că le-am spus toată povestea. Probabil nici nu e toată. Trebuie să o întregesc până mâine la prânz. Şi asta şi încerc.

— Ţi-ai pierdut vremea venind aici.

— Aveam impresia că am fost invitat să vin.

— N-ai decât să te duci la dracu când vrei. Sau poţi să-mi faci un mic serviciu... pentru cinci sute de dolari.

Oricum ar fi, nu ne băga pe Eddie şi pe mine în eventualele dumitale discuții cu poliția.

— Care-i natura serviciului?

— Azi-dimineață ai fost la mine acasă. Ar fi trebuit să-ți faci o idee.

— Nu mă ocup cu probleme de divorț.

S-a făcut alb la față.

— Îmi iubesc soția. Suntem căsătoriți doar de opt luni. Nu vreau niciun divorț. E o fată minunată şi descurcăreață, în general. Dar cred că acum mizează pe un număr greşit.

— În ce sens greşit?

— Nu ştiu. Asta vreau să aflu.

— Să mă lămuresc. Vrei să mă angajezi la o treabă, sau vrei să renunț la o treabă de care mă ocup deja?

Prue a chicotit din nou dinspre perete.

Morny şi-a mai turnat puțin coniac şi l-a dat repede pe gât. Culoarea feței i-a revenit. Nu mi-a răspuns.

— Şi să mai clarific un lucru. Nu-ți pasă cum se distrează nevasta dumitale, dar nu vrei să se distreze cu unul care se numeşte Vannier. Aşa-i?

— Am încredere în inima ei, a zis fără grabă. Dar n-am încredere în judecata ei. Ia-o aşa.

— Şi vrei ca eu să găsesc ceva care să i se pună în spinare acestui Vannier?

— Vreau să aflu ce pune la cale.

— Oh! Pune ceva la cale?

— Cred că da. Habar n-am ce.

— Crezi... sau vrei să crezi?

M-a fixat o clipă cu sânge rece. A tras sertarul din mijloc al mesei de lucru, a băgat mâna înăuntru şi mi-a aruncat o hârtie împăturită. Am luat-o şi am despăturit-o. Era o copie în indigo a unei facturi. *Cal-Western, Societate furnizoare de materiale dentare,*

şi o adresă. Nota de plată era pentru 30 de livre de cristobolit Kerr, 15,75 dolari, şi 25 de livre de albaston White, 7,75 dolari, plus impozitul. Fusese emisă pe numele H. R. Teager, Will Call, şi ştampilată „Achitat” cu o ştampilă de cauciuc. În colț purta semnătura: L. G. Vannier.

Am pus-o pe masa de lucru.

— I-a căzut din buzunar într-o seară când a fost aici. Acum vreo zece zile. Eddie şi-a pus piciorul pe ea. Vannier n-a observat că-i căzuse.

M-am uitat la Prue, apoi la Morny, apoi la degetul meu mare.

— Ar trebui să aibă vreo importanță pentru mine?

— Te credeam un detectiv deştept. Mi-am închipuit că-ți poți da seama.

Am privit din nou hârtia, am împăturit-o şi am vârât-o în buzunar.

— Presupun că nu mi-ai da-o dacă n-ar avea importanță.

Morny s-a dus la seiful în crom de lângă perete şi l-a deschis. S-a reîntors cu cinci bancnote noi, ținându-le în evantai între degete, ca la pocher. Le-a aranjat margine lângă margine şi le-a aruncat pe masă în fața mea.

— Iată-ți cele cinci sutare. Fă-l pe Vannier să dispară din viața soției mele, şi mai primeşti aceeaşi sumă. Nu-mi pasă cum procedezi şi nici nu vreau să ştiu. Fă-o doar.

Am atins bancnotele noi şi proaspete cu un deget lacom. Le-am împins apoi la o parte.

— Mă poți plăti când... şi dacă... îmi îndeplinesc obligațiile. Deocamdată, mă mulțumesc cu o întrevedere cu domnişoara Conquest.

Morny n-a atins banii. A ridicat sticla pătrată şi a mai turnat. De data asta mi-a turnat şi mie şi mi-a împins

paharul pe masă.

— Iar în ce priveşte asasinarea lui Phillips, am zis eu, Eddie îl cam urmărea pe Phillips. Vrei să-mi spui de ce?

— Nu.

— Necazul într-o asemenea situaţie e că informaţiile ar putea veni de la altcineva. Când o crimă ajunge în ziare, nu ştii la ce te poţi aştepta. Şi dacă o să se întâmple aşa, o să mă învinuieşti pe mine.

M-a privit atent.

— Nu cred. Când ai intrat am fost puţin dur, dar te descurci destul de bine. O să risc.

— Mulţumesc. Vrei să-mi spui de ce l-ai pus pe Eddie să-mi telefoneze şi să mă sperie?

A privit în jos şi a bătut uşor cu degetele în masă.

— Linda e o veche prietenă de-a mea. Tânărul Murdock a fost s-o vadă azi după-masă. I-a spus că lucrezi pentru bătrâna doamnă Murdock, iar Linda mi-a spus mie. Nu ştiam despre ce problemă e vorba. Spui că nu te ocupi cu chestiuni de divorţ, aşa că bătrâna doamnă s-ar putea să nu te fi angajat ca să rezolvi o asemenea treabă.

La ultimele cuvinte şi-a ridicat ochii şi m-a privit fix.

L-am privit şi eu la fel şi-am aşteptat.

— Cred că sunt un om care ţine la prieteni. Şi nu vreau ca ei să fie necăjiţi de detectivi.

— Murdock îţi datorează nişte bani, nu-i aşa? Şi-a încruntat sprâncenele.

— Nu discut asemenea lucruri.

Şi-a terminat băutura, a înclinat uşor capul şi s-a ridicat.

— Am s-o trimit pe Linda sus să stea de vorbă cu dumneata. Ia-ţi banii.

S-a dus la uşă şi a ieşit. Eddie Prue şi-a descolăcit lungu-i trup, s-a ridicat şi mi-a zâmbit vag, fără nicio

semnificație, apoi a plecat după Morny.

Am aprins o altă țigară şi m-am uitat din nou la nota de plată a societății furnizoare de materiale dentare. Mi-a trecut ceva confuz prin minte. M-am dus la fereastră şi am privit valea. O maşină urca şerpuind pe colină, spre o casă mare cu un turn pe jumătate din pereți de sticlă, luminat pe dinăuntru. Farurile maşinii au trecut pe deasupra turnului şi s-au îndreptat spre un garaj. Luminile s-au stins. Valea părea şi mai întunecoasă.

Era linişte şi destul de răcoare. Orchestra parcă se afla undeva sub picioarele mele. Se auzea ca prin vată. Nu puteam distinge melodia.

Linda Conquest a intrat pe uşa deschisă din spatele meu, a închis-o şi s-a oprit, privindu-mă cu o lumină rece în ochi.

Capitolul nouăsprezece

Semăna şi nu prea cu fotografia. Avea o gură mare şi nepăsătoare, nas mic, ochi mari, nepăsători, părul negru, despărțit la mijloc de o cărare albă. Purta peste rochie un pardesiu alb, cu gulerul răsfrânt. Îşi ținea mâinile în buzunarele pardesiului, iar în gură avea o țigară.

Părea mai în vârstă, ochii îi erau mai aspri, iar buzele parcă uitaseră să mai zâmbească. Când cânta zâmbea, zâmbetul acela artificial, de scenă. Dar când nu zâmbea, buzele erau subțiri, strânse şi triste.

S-a apropiat de masă şi a privit în jos; parcă număra ornamentele de aramă. A văzut sticla pătrată, l-a scos dopul, şi-a turnat băutură şi a dat-o pe gât cu o uşoară smucitură a mâinii.

— Dumneata eşti bărbatul care se numeşte Marlowe? a întrebat uitându-se la mine.

S-a rezemat cu şoldurile de masă, încrucişându-şi picioarele.

I-am răspuns că eu sunt bărbatul care se numeşte Marlowe.

— În general, a zis ea, sunt foarte sigură că n-o să-mi placi nici cât negru sub unghie. Aşa că spune ce vrei şi şterge-o.

— Ceea ce-mi place în acest local e că totul decurge după tipic, am zis. Paznicul de la poartă, fastul de la intrare, fetele de la garderobă, evreul gras, onctuos şi

libidinos, cu balerina înaltă ce-şi poartă plictiseala cu demnitate. Directorul bine îmbrăcat, beat şi înfiorător de prost crescut, care îl înjură pe barman. Tipul tăcut cu pistolul. Proprietarul barului de noapte, cu părul moale, cărunt şi maniere scoase parcă din filmele englezeşti; şi acum dumneata – cântăreața înaltă, brunetă, cu surâs neglijent, voce răguşită şi limbaj dur.

— Chiar aşa? a zis ea, apoi şi-a aranjat țigara între buze şi a tras încet din ea. Şi ce să mai zicem de şmecherul care face glume răsuflate şi-l are pe vino-ncoace când zâmbeşte?

— Şi-n definitiv, ce-mi dă dreptul să-ți vorbesc? am spus.

— Că bine zici. Ce-ți dă dreptul?

— Îl vrea înapoi. Repede. Altfel o să dai de dracu.

— Credeam... a început ea să zică, dar s-a oprit nepăsătoare.

Am urmărit cum şi-a suprimat brusc o urmă de interes de pe față, prefăcându-se că e ocupată cu țigara.

— Ce vrea înapoi, domnule Marlowe?

— Dublonul Brasher.

S-a uitat la mine şi a dat din cap, amintindu-şi – lăsându-mă să văd că-şi aminteşte.

— Oh, dublonul Brasher.

— Pariez c-ai uitat cu totul de el, am zis.

— Ba nu. L-am văzut de câteva ori. Ai zis că-l vrea înapoi. Adică îşi închipuie că l-am luat eu?

— Da. Chiar aşa.

— E o bătrână mincinoasă şi ticăloasă.

— Când cineva crede ceva, nu înseamnă neapărat că minte. Dar uneori se poate înşela. N-are dreptate?

— De ce i-aş fi luat moneda aia veche şi stupidă?

— Păi, valorează o grămadă de bani. Ea crede că s-ar putea să ai nevoie de bani. Înțeleg că nu era prea

generoasă.

A râs, un râs cochet, batjocoritor.

— Nu. Doamna Elizabeth Bright Murdock nu poate fi socotită foarte generoasă.

— Ai luat-o poate doar de ciudă, am zis, plin de speranță.

— Poate că ar trebui să te plesnesc peste mutră.

Şi-a stins țigara în vaza de aramă a lui Morny, a fărâmat absentă chiştocul strivit, cu vârful cuțitului de scrisori, şi l-a aruncat în coşul de hârtii.

— Trecând de la asta la chestiuni probabil mai importante, am zis, vrei să divorțezi de el?

— Pentru douăzeci şi cinci de mii de dolari, da, a răspuns, fără să mă privească. Aş fi bucuroasă să divorțez.

— Nu-l iubeşti pe individ, nu-i aşa?

— Îmi sfâşii inima, Marlowe.

— El te iubeşte. În definitiv, te-ai măritat cu el. M-a privit calm.

— Să nu crezi, domnule, că n-am plătit pentru greşeala asta.

Şi-a mai aprins o țigară.

— O fată trebuie să trăiască şi ea. Şi nu e totdeauna aşa de uşor cum pare. Poate să greşească, poate să se mărite cu un om nepotrivit, să intre într-o familie nepotrivită, umblând după ceva ce nu există. Siguranță sau mai ştiu eu ce.

— Şi fără pic de dragoste, am zis eu.

— Nu vreau să fiu prea cinică, Marlowe. Ai fi însă surprins dacă ai afla câte fete se mărită doar pentru a-şi găsi un cămin.

— Dumneata ai avut un cămin şi ai renunțat la el.

— S-a dovedit a fi prea scump. Escroaca aia bătrână şi îndobitocită de vin a făcut târgul greu de suportat.

Cum ți se pare ca clientă?

— Am avut altele şi mai rele.

Şi-a luat un fir de tutun de pe buze.

— Ai observat ce-i face fetei ăleia?

— Merle? Am observat că o terorizează.

— Asta nu-i tot. O pune să croiască păpuşi. Fata a suferit un şoc, şi bruta asta bătrână profită de urmările şocului, ca s-o domine. De față cu lumea urlă la ea, dar între patru ochi e în stare să-i mângâie părul şi să-i şuşotească la ureche, iar fata tremură ori se înfioară.

— N-am sesizat toate astea:

— Fata e amorezată de Leslie, dar el nu ştie. Din punct de vedere afectiv, nu are mai mult de zece ani. O să se întâmple ceva ciudat în familia asta, într-una din zilele astea. Mă bucur că n-o să fiu acolo.

— Eşti o fată isteață, Linda. Dură şi înțeleaptă. Cred că atunci când te-ai măritat cu el, îți închipuiai că o să pui mâna pe avere...

Şi-a strâmbat gura.

— Am crezut că va merge cel puțin o vacanță. N-a fost nici măcar atât. E o femeie vicleană şi fără milă, Marlowe. Niciodată nu ştii ce vrea. Una zice şi alta face. Pune la cale ceva. Ai grijă.

— Ar omorî doi oameni?

A râs.

— Nu glumesc. Au fost omorâți doi oameni, şi cel puțin unul dintre ei nu e străin de monedele rare.

— Nu-nțeleg, a zis cu o privire goală. Ucişi, vrei să zici?

Am dat afirmativ din cap.

— I-ai spus toate astea lui Morny?

— Despre unul dintre ei.

— Polițiştilor le-ai spus?

— Tot despre unul dintre ei.

Şi-a plimbat privirea pe faţa mea. Ne-am uitat fix unul la celălalt. Părea cam palidă, sau numai obosită. Am avut impresia că se făcuse mai palidă decât înainte.

— Născociri de-ale dumitale, a zis printre dinţi.

Am zâmbit şi am dat din cap. Păru să se relaxeze.

— Cum rămâne cu dublonul Brasher? Nu l-ai luat dumneata. Foarte bine. Dar cu divorţul cum stăm?

— Asta nu te priveşte pe dumneata.

— De acord. Ei, bine, mulţumiri pentru că ai stat de vorbă cu mine. Cunoşti un individ pe nume Vannier?

— Da, şi trasaturile i-au încremenit. Nu prea bine. E un prieten de-al lui Lois.

— Un foarte bun prieten.

— Într-una din zilele astea i s-ar putea face o înmormântare modestă şi liniştită.

— Au şi fost făcute aluzii în acest sens, am zis, în legătură cu tipul. E ceva cu tipul ăsta. De fiecare dată când i se pomeneşte numele, oamenii înţepenesc.

S-a uitat la mine fără să scoată o vorbă. Aveam impresia că-i umblă prin cap o idee pe care, chiar dacă era aşa, şi-a păstrat-o pentru sine. A zis domol:

— Fără doar şi poate, Morny o să-l omoare, dacă n-o lasă în pace pe Lois.

— Nu mai spune. Lois pică foarte uşor – oricine îşi poate da seama.

— Alex probabil că e singurul care nu-şi dă seama.

— Vannier n-are nimic de-a face cu cazul meu, în orice caz. Şi n-are nicio legătură cu familia Murdock.

Un colţ al buzei i s-a ridicat şi a zis:

— Nu? Să-ţi spun ceva. Şi nu prea văd de ce o fac. Sunt doar un copil grozav cu suflet mare. Vannier o cunoaşte pe Elizabeth Bright Murdock, şi încă bine. N-a venit în casă decât o singură dată cât am fost eu acolo, dar a telefonat de nenumărate ori. Am prins şi eu câteva

telefoane. Totdeauna o cerea pe Merle.

— Ei, asta-i ciudat. Pe Merle, zici?

S-a aplecat să strivească țigara şi din nou a fărâmat chiştocul şi l-a aruncat în coşul de hârtii.

— Sunt foarte obosită, a zis deodată. Te rog, lasă-mă.
Am rămas o clipă uitându-mă la ea şi mirându-mă. Apoi am zis:

— Noapte bună şi mulțumesc. Noroc.

Am ieşit lăsând-o acolo cu mâinile în buzunarele pardesiului alb, cu capul aplecat şi cu ochii privind la duşumea.

Era ora două când am ajuns la Hollywood. Am băgat maşina în garaj şi am urcat în apartamentul meu. Vântul se domolise complet dar aerul mai era încă uscat şi rarefiat ca în deşert. În apartament aerul era închis, iar trabucul lui Breeze îl viciase şi mai mult. Am deschis ferestrele şi-am aerisit camera în timp ce mă dezbrăcăm şi-mi goleam buzunarele costumului.

Printre alte lucruri, a apărut şi nota de plată de la societatea furnizoare de materiale dentare. Era nota adresată lui H.R. Teager, pentru treizeci de livre de christobolit şi douăzeci şi cinci de livre de albaston.

Am tras cartea de telefon pe biroul din camera de zi şi l-am căutat pe Teager. Apoi, în haosul din memorie, s-a făcut lumină.

Adresa lui era 422 West Ninth Street. Adresa de la Belfont Building era 422 West Ninth Street.

Numele H.R. Teager îl văzusem pe o uşă de la etajul şase în Belfont Building, când mă furişam pe scările din dos din biroul lui Elisha Morningstar.

Dar chiar şi detectivii trebuie să doarmă, iar Marlowe avea nevoie de mult mai mult somn decât toți detectivii din lume. M-am culcat.

Capitolul douăzeci

În Passadena era tot atât de cald ca şi cu o zi în urmă. Trainica şi masiva casă de cărămidă roşie de pe Dresden Avenue părea la fel de plăcută, iar micul negru pictat, care aştepta pe postamentul de beton, părea la fel de trist. Acelaşi fluture aterizase pe aceeaşi tufă de hortensia – sau semăna cu el – aceeaşi mireasmă apăsătoare de vară domina dimineaţa, şi aceeaşi mutră acră între două vârste, cu voce aspră, a deschis când am sunat.

M-a condus pe aceleaşi coridoare spre aceeaşi cameră neluminată de soare. Doamna Elizabeth Bright Murdock şedea pe acelaşi şezlong de trestie. Când am intrat în cameră, îşi turna o băutură dintr-o sticlă de Porto asemănătoare cu cea de data trecută, dar probabil că era strănepoata aceleia.

Servitoarea a închis uşa, eu m-am aşezat jos şi mi-am pus pălăria pe duşumea, întocmai ca data trecută. Doamna Murdock s-a uitat la mine cu aceeaşi privire aspră şi calmă şi a zis:

— Cum e?

— Lucrurile merg prost. Poliţiştii sunt pe urmele mele.

A părut la fel de tulburată ca spinarea nemişcată a unei bovine.

— Te credeam mai competent. N-am luat-o în seamă.

— Când am plecat de-aici ieri dimineaţă, m-a urmărit

un bărbat într-o limuzină. Nu ştiu ce făcea aici sau cum a ajuns aici. Bănuiesc că m-a urmărit până aici, deşi mă cam îndoiesc. Am scăpat de el, dar a apărut din nou în holul din fața biroului meu. M-a urmărit iarăşi, aşa că l-am somat să-mi explice de ce. Mi-a spus că ştie cine sunt şi că are nevoie de ajutor. M-a invitat să merg în apartamentul lui de pe Bunker Hill şi să stau de vorbă cu el. M-am dus, după ce-l văzusem pe domnul Morningstar, şi l-am găsit mort, împuşcat, zăcând pe duşumeaua băii.

Doamna Murdock a sorbit puțin din vin. Probabil că i-a tremurat puțin mâna, dar lumina din cameră era prea slabă ca să fiu sigur. Şi-a dres glasul:

— Zi-i înainte.

— Se numeşte George Anson Phillips. Un băiat înalt, blond, cam prostuț. Pretindea că e detectiv particular.

— N-am auzit de el, a zis doamna Murdock cu voce glacială. După câte ştiu, nu l-am văzut niciodată şi nici nu ştiu nimic despre el. Ți-ai închipuit că l-am angajat ca să te urmărească?

— Nu ştiam ce să cred. Mi-a propus să colaborăm şi mi-a lăsat impresia că lucra pentru un membru al familiei dumneavoastră. N-a apucat să spună prea multe.

— Nu. Poți fi foarte sigur de asta.

Vocea de bariton era dură ca o stâncă.

— Bănuiesc că nu ştiți despre familia dumneavoastră atât de multe lucruri cât credeți, doamnă Murdock.

— Ştiu că l-ai interogat pe fiul meu – contrar ordinelor mele, a zis ea cu răceală.

— Nu l-am interogat eu. El m-a interogat pe mine. Sau a încercat.

— O să vorbim despre asta mai târziu, a replicat ea cu asprime. Ce-i cu bărbatul ăsta pe care l-ai găsit

împuşcat? Ai necazuri cu poliția din cauza lui?

— Fireşte. Vor să afle de ce m-a urmărit, în ce problemă lucram, de ce a stat de vorbă cu mine, de ce m-a invitat în apartamentul lui şi de ce m-am dus. Dar asta nu-i decât jumătate din poveste.

Şi-a terminat vinul şi şi-a mai turnat un pahar.

— Cum stați cu astmul?

— Rău. Continuă-ți povestea.

— L-am văzut pe Morningstar. De fapt, v-am şi spus la telefon. Pretindea că nu are dublonul Brasher, dar a recunoscut că îi fusese oferit şi zicea că poate face rost de el, aşa cum v-am spus. Apoi mi-ați spus că v-a fost restituit. Cam asta e tot.

Am aşteptat, crezând că o să-mi spună vreo poveste despre cum îi fusese restituită moneda, dar pur şi simplu m-a privit posomorâtă peste paharul de vin.

— Aşa că, întrucât am făcut un fel de aranjament cu domnul Morningstar să-i plătesc o mie de dolari pentru monedă...

— N-aveai niciun drept să-l faci, a zbierat ea.

Am înclinat din cap în semn că eram de acord cu ea.

— Poate încercam să-l păcălesc. Şi ştiu că mă păcăleam şi pe mine însumi. Oricum, după cele ce mi-ați spus la telefon, am încercat să iau legătura cu el şi să-i spun că înțelegerea nu mai era valabilă. Dar nu figurează în cartea de telefon decât la birou, aşa că m-am dus acolo. Era foarte târziu. Omul de la lift zicea că este încă sus. L-am găsit mort, zăcând cu fața în sus pe duşumea. Mort dintr-o lovitură dată în cap şi, după câte s-ar părea, din cauza şocului provocat. Bătrânii mor uşor. S-ar putea ca lovitura să nu fi fost dată cu intenția de a-l omorî. Am telefonat la spitalul de urgență, dar nu mi-am dat numele.

— A fost deştept din partea dumitale.

— Zău? A fost delicat din partea mea, dar nu cred că deştept. Doamnă Murdock, eu vreau să fiu amabil. Sper că mă înțelegeți. Dar s-au întâmplat două crime în câteva ore şi ambele cadavre au fost găsite de mine. Şi ambele victime sunt legate – într-un fel – de dublonul Brasher.

— Nu înțeleg. Şi ăstălalt, mai tânăr?

— Da. Nu v-am spus la telefon? Credeam că v-am spus.

Mi-am încruntat sprâncenele, încercând să-mi amintesc. Ştiam că-i spusesem.

— E posibil, a zis, calm. Nu eram foarte atentă la ce-mi spuneai. Înțelegi, dublonul fusese restituit. Şi păreai cam beat.

— Nu eram beat. Oi fi fost puţin tulburat, dar nicidecum beat. Priviți toate astea cu mult calm.

— Ce-ai vrea să fac?

Am respirat adânc.

— Sunt amestecat într-un fel în afacerea cu prima crimă, deoarece am găsit cadavrul şi am anunțat poliția. Curând s-ar putea să fiu amestecat şi în cealaltă, deoarece şi de data asta am găsit cadavrul dar n-am anunțat. Ceea ce e mult mai grav pentru mine. Asta fiind situația, trebuie să dezvălui numele clientului meu până astăzi la amiază.

— Sunt sigură că n-o să faci aşa ceva. Ar fi abuz de încredere, a zis ea, mult prea calm pentru gustul meu.

— Lăsați naibii vinul ăla în pace şi faceți un efort să-nțelegeți situația, m-am răstit la ea.

A părut vag surprinsă şi şi-a împins paharul la o parte – cam vreo zece centimetri.

— Băiatul ăsta, Phillips, avea brevet de detectiv particular. Cum s-a întâmplat de l-am găsit mort? Pentru că m-a urmărit, am stat cu el de vorbă şi m-a

invitat să merg cu el în apartament. Când am ajuns acolo, era mort. Poliția ştie toate astea. S-ar putea chiar să le creadă. Dar nu crede că legătura dintre Phillips şi mine este absolut o coincidență. Crede că există o legătură mai adâncă între Phillips şi mine şi vrea neapărat să ştie ce fac, pentru cine lucrez. E clar?

— O să găseşti dumneata o soluție. Mă aştept ca asta să mă coste nişte bani în plus, fireşte.

Am avut impresia că mă strânge cineva de nas. Mi-am simțit gura uscată. Simțeam nevoia de aer. Am respirat adânc încă o dată şi am plonjat din nou în mormanul de osânză de pe şezlongul de trestie din fața mea, ce părea la fel de impasibil ca preşedintele unei bănci când refuză un împrumut.

— Eu lucrez pentru dumneavoastră, acum, săptămâna asta, astăzi. Săptămâna viitoare voi lucra pentru altcineva – sper. Şi săptămâna cealaltă iarăşi pentru altcineva. Ca să fac asta, trebuie să fiu în relații destul de bune cu poliția. Nu e nevoie ca cei de la poliție să mă iubească, dar trebuie să fie destul de siguri că nu-i trag pe sfoară. Să presupunem că Phillips nu ştia nimic despre dublonul Brasher. Să presupunem chiar că ştia despre el, dar că moartea lui n-are nimic de-a face cu asta. Eu trebuie să le spun totuşi ce ştiu despre Phillips, iar ei trebuie să interogheze pe toți cei de care au nevoie. Puteți să înțelegeți asta?

— Legea nu-ți dă dreptul să protejezi un client? s-a răstit ea. Dacă nu-ți dă acest drept, la ce bun să angajezi un detectiv?

M-am ridicat, am dat un ocol scaunului şi m-am aşezat din nou. M-am aplecat în față, mi-am apucat genunchii şi i-am strâns până mi s-au albit încheieturile degetelor.

— Legea, oricare ar fi ea, nu stă în picioare decât

printr-o înțelegere, doamnă Murdock. Ca multe alte lucruri. Chiar dacă aş avea dreptul legal să tac – să refuz să vorbesc – şi aş ieşi basma curată, o dată, asta ar însemna sfârşitul carierei mele. Mi-aş lega o tinichea de coadă. Iar ei, într-un fel sau altul, mi-ar plăti-o. Eu privesc cu seriozitate cazul dumneavoastră, doamnă Murdock, dar nu într-atât încât să-mi pun singur gâtul pe tăietor şi apoi să sângerez în poala dumneavoastră.

S-a întins după pahar şi l-a golit.

— Se pare că ai făcut o treabă grozavă. N-ai găsit-o nici pe noră-mea, nici dublonul Brasher. În schimb ai găsit doi inşi morți, cu care n-am nici în clin, nici în mânecă, şi ai aranjat lucrurile aşa de frumos, că trebuie să povestesc poliției toate afacerile mele particulare şi confidențiale, ca să te protejez pe dumneata de propria-ți incompetență. Asta-i ceea ce-nțeleg. Dacă greşesc, te rog corectează-mă.

Şi-a mai turnat vin şi l-a dat pe gât atât de repede, c-a apucat-o un acces de tuse. Cu mâna tremurândă a pus paharul înapoi pe masă, vărsând vinul. S-a zbătut în scaun, cu fața congestionată.

Am sărit în picioare, m-am apropiat de ea şi i-am dat în spate o lovitură care ar fi zguduit şi primăria oraşului.

A scos un geamăt lung, înăbuşit, a inspirat chinuită şi a încetat să mai tuşească. Am apăsat pe o clapă a dictafonului şi, când cineva a răspuns tare şi metalic prin discul de metal, am zis:

— Aduceți doamnei Murdock un pahar cu apă, repede.

Apoi am dat drumul la clapă. M-am aşezat din nou jos şi am urmărit-o cum îşi revine. Când respirația i-a devenit normală, am zis:

— Nu sunteți tare. Credeți doar că sunteți. Ați trăit prea mult cu oameni care se tem de dumneavoastră. O

să vedeți cum o să fie când o să-ntâlniți oamenii legii. Sunt profesionişti. Dumneavoastră nu sunteți decât o amatoare răsfățată.

S-a deschis uşa şi a intrat servitoarea cu o cană cu apă de la gheață şi un pahar. Le-a pus pe masă şi a ieşit. I-am turnat doamnei Murdock un pahar cu apă şi i l-am pus în mână.

— Trebuie sorbită, nu băută. N-o să vă placă gustul apei, dar n-o să vă facă rău.

A sorbit, apoi a băut jumătate din pahar. A pus paharul jos şi şi-a şters buzele.

— Când te gândeşti, a zis ea iritată, că dintre atâția detectivi pe care i-aş fi putut folosi, a trebuit să nimeresc unul care mă terorizează în propria mea casă.

— Nici asta nu rezolvă nimic. Nu dispunem de prea mult timp. Care va fi varianta noastră pentru poliție?

— Pentru mine poliția nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Şi dacă o să le divulgi numele meu, o să consider asta drept un abuz de încredere absolut dezgustător.

Ajunsesem iar de unde pornisem.

— Crima schimbă totul, doamnă Murdock. Nu puteți tăcea când e vorba de crimă. Va trebui să spunem poliției pentru ce m-ați angajat. N-or să publice în ziar, ştiți doar. Asta, fireşte, dacă or să ne creadă. În mod sigur n-or să creadă că m-ați angajat să fac cercetări referitoare la Elisha Morningstar, doar pentru c-a telefonat şi a vrut să cumpere dublonul. E posibil să nu afle că n-ați fi putut vinde moneda chiar dacă ați fi vrut, pentru că s-ar putea să nu le treacă aşa ceva prin cap. Dar n-or să creadă c-ați angajat un detectiv particular doar ca să facă cercetări în legătură cu un eventual cumpărător. De ce-ați fi făcut-o?

— Asta mă priveşte pe mine, nu?

— Nu. Nu puteți să-i înşelați pe polițişti în felul

acesta. Trebuie să-i convingeți că spuneți adevărul şi că n-aveți nimic de ascuns. Atâta timp cât or să creadă că ascundeți. Ceva, n-or să se potolească. Oferiți-le o explicație rezonabilă şi plauzibilă, şi-or să vă lase-n pace bucuroşi. Iar cea mai rezonabilă şi mai plauzibilă explicație e totdeauna adevărul. Aveți vreun motiv să nu-l spuneți?

— Toate motivele. Dar se pare că n-are nicio importanță. Trebuie oare să le spui că o bănuiam pe noră-mea c-ar fi furat moneda şi că n-am avut dreptate?

— Ar fi mai bine.

— Şi că moneda mi-a fost restituită şi în ce fel?

— Ar fi mai bine.

— Asta m-ar umili enorm.

Am ridicat din umeri.

— Eşti o brută lipsită de inimă. Eşti o reptilă cu sânge rece. Îmi displaci. Regret profund că te-am cunoscut.

— Reciproc.

A întins un deget gros spre o clapă şi a urlat în dictafon.

— Merle, roagă-l pe fiul meu să vină imediat aici şi cred că poți veni şi tu cu el.

A dat drumul la clapă, şi-a strâns degetele late laolaltă şi şi-a lăsat mâinile să cadă greoi în poală. Ochii posomorâți i s-au ridicat în tavan. Vocea îi era liniştită şi tristă când a zis:

— Fiul meu a luat moneda, domnule Marlowe. Fiul meu. Propriul meu fiu.

N-am zis nimic. Ne uitam fix unul la celălalt. Peste câteva minute au intrat cei doi. Cu o voce răstită le-a spus să ia loc.

Capitolul douăzeci şi unu

Leslie Murdock purta un costum verzui. Părul părea umed, de parcă tocmai atunci făcuse un duş. Şedea adus de spate şi privea la pantofii din piele de căprioară din picioare, învârtindu-şi un inel pe deget. Nu mai avea ţigaretul lung şi negru, şi fără el părea oarecum stingher. Chiar şi mustaţa părea puţin mai pleoştită decât atunci când fusese în biroul meu.

Merle Davis arăta la fel ca în ziua de dinainte – probabil arăta totdeauna aşa. Părul blond arămiu era la fel de bine întins, ochelarii cu ramă de sidef păreau la fel de mari şi de goi, ochii din spatele lor la fel de inexpresivi. Purta chiar aceeaşi rochie de in cu mâneci scurte. Nicio podoabă, nici măcar cercei.

Încercam sentimentul ciudat de a retrăi ceva ce se mai petrecuse.

Doamna Murdock a sorbit din vin şi a zis încet:

— Şi-acum, fiule, povesteşte-i domnului Marlowe despre dublon. Cred că e necesar.

Murdock m-a privit calm, apoi şi-a lăsat iar ochii în jos. Gura i s-a strâmbat. Când a vorbit, vocea îi era voalată, monotonă şi obosită, ca a unuia care mărturiseşte după o epuizantă luptă de conştiinţă.

— După cum ţi-am spus şi ieri în biroul dumitale, îi datorez lui Morny mulţi bani. Douăsprezece mii de dolari. Deşi ulterior am negat, e adevărat. Da, îi datorez. Nu voiam ca mama să ştie. El mă presa destul de serios

să-i plătesc. Oarecum, îmi dădeam seama că va trebui să-i spun mamei, în cele din urmă, dar amânam mereu. Eu am luat dublonul, şterpelindu-i cheile într-o după-amiază când dormea, iar Merle era plecată. L-am dat lui Morny, şi el a fost de acord să-l păstreze ca gaj, deoarece i-am explicat că n-ar putea obţine douăsprezece mii de dolari pentru el dacă nu-i poate prezenta istoricul şi nu poate dovedi că îl posedă în mod legal.

A tăcut şi m-a privit să vadă cum reacţionez. Doamna Murdock mă fixa cu insistenţă. Tânăra îl privea pe Murdock cu buzele întredeschise şi cu o expresie de suferinţă pe faţă.

Murdock a continuat:

— Morny mi-a dat o chitanţă, cum că era de acord să păstreze moneda drept garanţie şi să n-o preschimbe fără o notificare. Cam aşa ceva. Nu pretind că ştiu cât de legal era. Când omul acela, Morningstar, a telefonat şi a întrebat de monedă, am bănuit imediat că Morny încerca să o vândă, sau cel puţin se gândea să o vândă şi voia să-i fie evaluată de un specialist. Am fost tare speriat.

S-a uitat la mine cu o privire ca atunci când eşti tare speriat. După aceea şi-a scos batista şi şi-a şters fruntea. A rămas cu batista în mână.

— Când Merle mi-a spus că mama a angajat un detectiv... Merle n-ar fi trebuit să-mi spună, dar mama a promis că n-o va certa pentru asta.

Am privit-o pe maică-sa. Neînduplecata veterană şi-a încleştat fălcile, furioasă. Tânăra îl fixa încă şi nu părea foarte îngrijorată la gândul că va fi mustrată. El a continuat:

— Atunci am fost sigur că mama a observat lipsa dublonului şi te-a angajat pentru asta. Nu credeam cu

adevărat că te-a angajat să o găseşti pe Linda. Ştiam tot timpul unde e Linda. Am venit la biroul dumitale să văd ce pot afla. N-am aflat foarte multe. Ieri după-amiază m-am dus să-l văd pe Morny şi când i-am spus că nici măcar mama nu poate vinde moneda, fără a viola prevederile testamentului lui Jasper Murdock, şi că în mod sigur ea va pune poliţia pe urmeie lui după ce îi voi spune unde e moneda, a lăsat-o mai moale. S-a ridicat şi s-a dus la seif, de unde a scos moneda şi mi-a dat-o fără o vorbă. I-am restituit chitanţa, pe care a rupt-o. Am adus moneda acasă şi i-am povestit mamei totul.

S-a oprit şi şi-a şters din nou faţa. În liniştea care a urmat, l-am întrebat:

— Morny te-a ameninţat?

A clătinat din cap.

— A zis că vrea banii, că are nevoie şi m-a sfătuit să fac rost de ei. Dar nu m-a ameninţat. S-a purtat civilizat.

— Unde s-a întâmplat asta?

— La clubul Idle Valley, în biroul lui particular.

— Eddie Prue era acolo?

Tânăra şi-a dezlipit ochii de pe faţa lui şi s-a uitat la mine. Doamna Murdock a întrebat cu o voce groasă:

— Cine e Eddie Prue?

— Garda personală a lui Morny, am răspuns. Nu mi-am irosit ieri chiar tot timpul, doamnă Murdock.

I-am privit fiul, aşteptând.

— Nu, nu l-am văzut, a zis. Bineînţeles, îl ştiu din vedere. E de ajuns să-l vezi o dată şi nu-l mai uiţi. Dar nu era acolo.

— Asta-i tot? am întrebat.

A privit-o pe maică-sa.

— Nu-i de ajuns? a întrebat ea, cu asprime.

— Poate. Unde e moneda acum?

— Unde vrei să fie? s-a răstit ea.

Era cât pe aci să-i spun, ca s-o văd cum reacționează. Am reuşit însă să mă stăpânesc.

— Cu asta, se pare că s-a terminat, am zis eu.

Doamna Murdock a rostit, abătută:

— Sărută-ți mama, fiule, şi şterge-o.

S-a ridicat supus, s-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe frunte. Ea l-a bătut uşor pe mână, iar el a ieşit din cameră cu capul plecat şi a închis uşa încet. I-am zis lui Merle:

— Cred că ar fi bine să-l pui să-ți dicteze tot ce-a spus aici şi apoi să semneze.

Merle a tresărit. Bătrâna a mârâit:

— Bineînțeles că n-o să facă aşa ceva. Întoarce-te la treaba ta, Merle. Am vrut să auzi asta. Dar dacă vreodată te mai prind abuzând de încrederea mea, ştii ce ți se întâmplă.

Tânăra s-a ridicat şi a zâmbit cu ochi strălucitori.

— Oh, da, doamnă Murdock, n-o să se mai întâmple niciodată. Puteți avea încredere în mine.

— Sper, a bombănit bătrâna zmeoaică. Ieşi.

Merle a ieşit uşor.

Două lacrimi mari s-au adunat în ochii doamnei Murdock şi, încet, şi-au făcut drum în jos pe pielea de elefant a obrajilor. După ce au ajuns la colțurile nasului cărnos, i s-au prelins pe buze. Şi-a luat în grabă batista, le-a şters, iar apoi şi-a şters ochii. A pus batista la o parte, s-a întins după vin şi-a zis calmă:

— Țin foarte mult la fiul meu, domnule Marlowe. Foarte mult. Toate astea mă mâhnesc profund. Crezi că va trebui să spună poliției toată istoria?

— Sper că nu. O să-i vină foarte greu să-i facă s-o creadă.

A deschis gura. Dinții au sclipit în lumina slabă. Şi-a închis buzele şi le-a strâns tare, privindu-mă

amenințător, cu capul plecat.

— Ce vrei să spui cu asta? s-a răstit ea.

— Exact ceea ce am spus. Povestea nu pare adevărată. Pare prea simplă, sună fals. A inventat-o singur, ori ați gândit-o dumneavoastră şi apoi l-ați pus s-o învețe pe dinafară?

— Domnule Marlowe, a zis ea cu o voce necruțătoare, te joci cu focul.

Am dat din mână.

— N-o facem cu toții? Foarte bine, să presupunem că-i adevărat. Morny însă o să nege şi o să ne trezim de unde am pornit. Morny va trebui să nege, pentru că altfel o să fie implicat în două crime.

— Ce este atât de greu de crezut în povestea asta, ca să nu fie adevărat? a urlat ea.

— Ce sens ar avea ca Morny, un om cu relații, protecție şi oarecare influență, să se implice în două crime mărunte, ca să evite implicarea în ceva cu totul neînsemnat, cum ar fi de pildă vânzarea unui gaj! După mine n-ar avea niciun sens.

A privit fix, fără să scoată o vorbă. I-am zâmbit, deoarece era prima oară când avea să-i placă ceva spus de mine.

— V-am găsit nora, doamnă Marlowe. E oarecum ciudat că fiul dumneavoastră, pe care se pare că-l țineți complet sub autoritatea dumneavoastră, nu v-a spus unde e.

— Nu l-am întrebat, a răspuns, cu o voce neobişnuit de liniştită pentru ea.

— S-a reîntors de unde a pornit. Cântă cu orchestra de la clubul Idle Valley. Am stat cu ea de vorbă. Într-un fel, e o fată destul de dârză. Nu vă are prea mult la inimă. Nu mi se pare imposibil ca ea să fi luat moneda, oarecum din răutate. Şi nu mi se pare imposibil ca Leslie

să ştie sau să fi aflat, şi că a născocit basmul ca s-o apere pe ea. El zice c-o iubeşte foarte mult.

A zâmbit. Nu era un zâmbet frumos. Nu i se potrivea câtuşi de puţin. Dar era un zâmbet.

— Da, a zis ea blând. Da, bietul Leslie. Ar face-o. Şi în acest caz – s-a oprit şi zâmbetul i-a devenit aproape încântător – în acest caz, scumpa mea noră poate fi implicată în crimă.

Am urmărit-o cam un sfert de minut cum savura ideea.

— Dumneavoastră aţi fi încântată.

A dat din cap, zâmbind încă, prinzând ideea care-i plăcea, înainte de a sesiza duritatea vocii mele. Apoi faţa i s-a înăsprit şi buzele i s-au contractat. A zis printre dinţi:

— Nu-mi place tonul dumitale. Nu-mi place deloc.

— Nu vă învinovăţesc. Nici mie nu-mi place. Nu-mi place nimic. Nu-mi place casa asta, nici dumneavoastră, nici aerul apăsător din casa asta. Nici faţa goală de orice expresie a tinerei, nici tâmpitul de fiu pe care-l aveţi. Nici acest caz, nici adevărul care nu mi-e spus, nici minciunile care mi se-ndrugă despre el şi...

Atunci a început să urle. Urlete cumplite, faţă urâtă şi furioasă. Ochi care se mişcau furioşi şi plini de ură.

— Ieşi afară! Ieşi imediat din casa asta! Să nu mai rămâi o clipă! Afară!

M-am ridicat, mi-am luat pălăria de pe duşumea şi am zis:

— Plec bucuros.

Am privit-o chiorâş, m-am îndreptat spre uşă, am deschis-o şi am ieşit. Am închis-o încet, ţinând clanţa cu o mână ţeapănă, şi lăsând-o la loc uşor. Nici eu nu ştiam de ce.

Capitolul douăzeci şi doi

Am auzit paşi grăbiţi în urma mea şi pe cineva strigându-mi numele, dar mi-am continuat drumul până în mijlocul camerei de zi, unde m-am oprit şi m-am întors. Am lăsat-o să mă ajungă din urmă, gâfâind, cu ochii gata-gata să-i sară din cap. Părul lucitor, blond-arămiu, strălucea ciudat în lumina ce intra prin ferestrele înalte.

— Domnule Marlowe! Vă rog! Vă rog nu plecaţi. Are nevoie de dumneavoastră. Cu adevărat.

— Al naibii să fiu. Ţi-ai pus ruj pe buze în dimineaţa asta. Arăţi grozav.

M-a apucat de mânecă.

— Vă rog!

— S-o ia naiba, am zis. Spune-i să se arunce-n lac. Şi lui Marlowe poate să-i sară muştarul. Spune-i să se-arunce în două lacuri, dacă unul nu-i ajunge. Nu-i o soluţie prea inteligentă, dar rezolvă repede.

Am privit la mâna de pe mâneca mea şi-am mângâiat-o. Şi-a tras-o cu repeziciune, iar ochii îi păreau speriaţi.

— Vă rog, domnule Marlowe. Are necazuri. Are nevoie de dumneavoastră.

— Şi eu am necazuri, am bombănit. Curg belelele în urma mea. De ce plângi?

— Oh, eu ţin la ea cu-adevărat. Ştiu că e aspră şi violentă, dar are o inimă de aur.

— Ducă-se dracului cu inimă cu tot. Nu cred să ajung în relații atât de intime cu ea, încât asta să aibă vreo importanță. E o mincinoasă bătrână cu fața buhăită. M-am saturat de ea. Cred c-a intrat serios în bucluc, dar eu nu dezgrop morții. Lucrurile trebuie să-mi fie spuse.

— Oh, sunt sigură că dacă ați avea răbdare...

Mi-am pus brațui pe după umerii ei. Fără să-mi dau seama. A sărit cam la un metru de mine, iar ochii îi trădau panica. Ne-am privit unul pe celălalt. Ni se auzea doar respirația. Eu cu gura întredeschisă, aşa cum o țin în mod obişnuit, ea cu buzele strânse şi cu nările mici şi palide tremurând. Sub fardul pus cu stângăcie, i se vedea paloarea feței.

— Ascultă, am zis eu încet, ți s-a întâmplat ceva când erai mică?

A dat din cap foarte repede.

— Te-a speriat vreun bărbat sau s-a întâmplat ceva asemănător?

A dat iarăşi din cap. Şi-a apucat buza de jos între dințişorii albi.

— De-atunci eşti aşa?

Era albă la față.

— Ascultă, n-o să-ți fac nimic care să te sperie. Niciodată.

Ochii i s-au înecat în lacrimi.

— Dacă te-am atins, a fost ca şi cum aş atinge un scaun ori o uşă. A fost fără nicio intenție. Ai înțeles?

— Da.

În cele din urmă scosese un cuvânt. Panica mai stăruia încă în adâncul ochilor ei, în spatele lacrimilor.

— Acum m-am liniştit, am zis. Sunt cu inima împăcată. Nu ai de ce să-ți faci griji în ce mă priveşte. Cât despre Leslie, ştii că el are alte gânduri. Şi nici pentru el nu trebuie să-ți faci griji Aşa-i?

— Oh, da. Da, într-adevăr.

Leslie era extraordinar. Pentru ea. Pentru mine nu însemna nimic.

— Şi acum, bătrâna asta care duhneşte a butoi. E aspră şi dură. Cred că poate mânca ziduri şi scuipa cărămizi. Zbiară la dumneata, dar în esență se poartă frumos, aşa-i?

— Da, aşa e, domnule Marlowe. Tocmai încercam să vă spun.

— Desigur. De ce nu încerci să uiți? El mai e pe-aici? Cel care te-a supărat?

Şi-a dus mâna la gură şi a început să-şi roadă degetul mare, privindu-mă pe deasupra lui de parcă s-ar fi uitat de pe un balcon.

— E mort. A căzut de la o... fereastră. Am oprit-o cu mâna dreaptă.

— Oh, tipul acela. Am auzit de el. Nu te mai gândi la asta. Ori nu poți?

— Nu, a zis ea clătinând din cap, dincolo de mână. Nu pot. Se pare că nu pot uita deloc. Doamna Murdock mereu îmi spune să uit. Ea discută cu mine, de cele mai multe ori făcându-mă să uit. Dar pur şi simplu nu pot.

— Ar fi mult mai bine, am mârâit eu, dacă şi-ar ține gura aia mare. Ea nu te lasă să uiți.

Păru surprinsă şi oarecum jignită din cauza asta.

— Oh, dar asta nu-i tot. Eu eram secretara lui. Ea era soția lui. El a fost primul ei soț. Fireşte, nici ea nu uită. Cum ar putea să uite?

Mi-am scărpinat urechea. Era un fel de a mă eschiva. De pe fața ei lipsită de orice expresie nu puteam înțelege dacă îşi dădea seama cu adevărat de prezența mea. Eram o voce care venea de undeva, dar oarecum impersonală. Ca o voce ce venea din propria ei ființă.

Atunci am avut una din acele presimțiri ciudate, pe

care cel mai adesea nu te poți bizui.

— Ascultă, există vreo persoană cunoscută care produce asupra dumitale un asemenea efect? Cineva anume?

S-a uitat peste tot în cameră. M-am uitat şi eu cu ea. Nu era nimeni sub vreun scaun sau de după vreo uşă sau fereastră care să ne spioneze.

— De ce trebuie să vă spun? a şoptit ea.

— Nu trebuie. Faci cum crezi.

— Îmi promiteți că n-o să spuneți nimănui... nimănui din întreaga lume, nici măcar doamnei Murdock?

— Ea ar fi ultima. Promit.

Şi-a deschis gura şi a zâmbit cu încredere, apoi brusc s-a schimbat. Vocea i-a amuțit. A scos un fel de orăcăit. Dinții îi clănțăneau.

Am vrut s-o strâng cu putere, dar m-am temut s-o ating. Stăteam amândoi în picioare. Nu se petrecea nimic. Stăteam. Eram neputincios şi inutil.

Atunci s-a răsucit în loc şi a fugit. I-am auzit paşii în hol. Am auzit o uşă închizându-se.

Am urmat-o în hol şi-am ajuns la uşă. Suspina în spatele uşii. M-am oprit şi i-am ascultat suspinele. Nu puteam face nimic. Mă întrebam dacă cineva ar fi putut face ceva. M-am reîntors la veranda închisă cu geam, am bătut la uşă, am deschis-o şi mi-am vârât capul înăuntru. Doamna Murdock şedea aşa cum o lăsasem. Nu părea să se fi mişcat câtuşi de puțin.

— Cine o sperie într-un asemenea hal pe fata asta? am întrebat-o.

— Ieşi afară din casa mea, a zis ea printre buzele groase.

Nu m-am mişcat. Atunci a râs de mine cu o voce răguşită.

— Te crezi un bărbat deştept, domnule Marlowe?

— N-aş putea spune că fac un asemenea păcat.

— Să presupunem că ai încerca să descoperi singur.

— Pe cheltuiala dumneavoastră?

A dat din umerii masivi.

— Posibil. Depinde. Cine ştie?

— N-aţi cumpărat nimic, am zis eu. Va trebui totuşi să stau de vorbă cu cei de la poliţie.

— N-am cumpărat nimic şi nici n-am plătit pentru nimic. Decât pentru restituirea monezii. Mă mulţumesc cu asta pentru banii pe care ţi i-am dat. Acum pleacă. Mă plictiseşti. Îngrozitor.

Am închis uşa şi m-am întors înapoi. După uşă niciun suspin. Linişte deplină. Mi-am continuat drumul.

Am ieşit din casă. M-am oprit şi-am urmărit cum soarele pârjolea iarba. Undeva, în spate, s-a auzit o maşină pornind şi o Mercury gri a apărut pe drumul de acces de lângă casă. O conducea domnul Leslie Murdock. Când m-a văzut, a oprit.

S-a dat jos din maşină şi a venit repede spre mine. Era îmbrăcat frumos: gabardină crem, haine noi, pantaloni de sport, pantofi negru cu alb, cu vârfurile negre, cămaşă crem, fără cravată. Pe nas avea ochelari verzi de soare.

S-a oprit aproape de mine şi cu o voce joasă şi timidă a zis:

— Am impresia că mă crezi un mare ticălos.

— Din cauza poveştii pe care mi-ai spus-o despre dublon?

— Da.

— Asta n-a afectat câtuşi de puţin felul meu de a gândi despre dumneata.

— Atunci...

— De fapt, ce vrei de la mine?

A dat din umerii rotunjiţi, într-un gest dezaprobator.

Mustăcioara şaten-roşcată, caraghioasă, a strălucit în soare.

— Cred că-mi place să fiu simpatizat, a zis el.

— Scuză-mă, domnule Murdock. Îmi place că-i eşti devotat soției dumitale. Dacă despre asta este vorba.

— Oh! Ai crezut că nu spun adevărul? Adică, ai crezut că spunem toate astea doar ca s-o apăr pe ea?

— Posibil.

— Înțeleg.

Şi-a vârât o țigară în țigaretul lung şi negru, pe care şi l-a scos din spatele batistei de la piept.

— Păi, aş putea crede că nu mă simpatizezi.

În dosul lentilelor verzi, i se vedeau ochii mişcându-i-se ca doi peşti într-un bazin adânc.

— E un subiect stupid, am zis. Şi fără importanță. Pentru amândoi.

A aprins țigara şi a tras în piept fumul.

— Înțeleg, a zis. Scuză-mă că am fost destul de nepriceput ca să-l aduc în discuție.

S-a răsucit pe călcâie, s-a întors la maşină şi s-a urcat în ea. M-am uitat după el până s-a îndepărtat şi de-abia atunci m-am urnit din loc. M-am dus la micul negru pictat şi, înainte de a pleca, l-am mângâiat pe cap de câteva ori, zicându-i: „Fiule, numai tu nu eşti trăsnit în casa asta”.

Capitolul douăzeci şi trei

Uifuzorul de perete de la poliţie a mormăit şi o voce a zis: „1,2,3,4. Probă de microfon”. Un ţăcănit, şi s-a oprit.

Detectivul-locotenent Jesse Breeze şi-a întins braţele în sus, a căscat şi a zis:

— Ai întârziat câteva ore, nu-i aşa?

— Da, am răspuns eu. Dar ţi-am lăsat un mesaj că o să întârzii. A trebuit să merg la dentist.

— Ia loc.

Într-un colţ al camerei se afla o măsuţă de lucru pe care domnea dezordinea. Breeze şedea în spatele ei. În stânga lui se găsea o fereastră înaltă, fără perdele, iar pe perete, în dreapta, cam la înălţimea ochilor, un calendar mare. Fiecare zi trecută era însemnată cu grijă, printr-o cruce făcută cu creionul negru, moale, aşa că Breeze ştia totdeauna exact ce zi este, doar aruncând o privire la calendar.

Spangler şedea într-o parte, la o măsuţă de lucru mult mai îngrijită, pe care se găsea o sugativă verde, un set de tocuri din onix, un mic calendar de alamă şi o cochilie de melc marin, plină de cenuşă, chibrituri şi chiştoace de ţigări.

Spangler arunca tocuri de scris într-o pernă de catifea, rezemată de perete, ca un mexican aruncător de cuţite la ţintă. Nu reuşea. Tocurile refuzau să se înfigă. Camera avea mirosul acela specific, pătrunzător, străin fiinţelor omeneşti, despre care nu poţi spune că e urât,

dar nici plăcut, şi pe care îl au totdeauna asemenea camere. Daţi unei secţii de poliţie o clădire nou-nouţă, şi în trei luni toate încăperile or să miroasă aşa. Probabil e ceva simbolic în acest miros.

Un reporter criminalist din New York scria cândva că, atunci când păşeşti pragul poliţiei, intri într-o lume aflată dincolo de lege.

M-am aşezat jos. Breeze a scos din buzunar o havană învelită în celofan şi ritualul a început. I-am urmărit fiecare mişcare. Totul se repeta cu exactitate. A tras fumul în piept, a stins chibritul, scuturându-l, l-a pus uşurel în scrumiera de sticlă neagră şi a zis:

— Hei, Spangler.

Spangler şi-a întors capul. Breeze şi-a întors capul. Şi-au zâmbit. Breeze a arătat cu ţigara spre mine.

— Uită-te la el cum transpiră.

Spangler a trebuit să-şi mişte picioarele pentru a se întoarce destul de bine, ca să mă vadă cum transpir. Nu ştiam dacă transpir.

— Sunteţi deştepţi nevoie mare, am zis. Cum naiba reuşiţi?

— Lasă glumele, a zis Breeze. Ai avut o dimineaţă încărcată?

— Aşa şi-aşa.

Zâmbea încă. Şi Spangler zâmbea. Lui Breeze nu-i plăcea să înghită orice. În cele din urmă şi-a dres glasul. Faţa lui mare şi pistruiată a devenit gravă. Şi-a întors capul, aşa încât sa mă poată vedea fără să se uite la mine. Şi, cu o voce vagă şi goală, a zis:

— Hench a mărturisit.

Spangler s-a întors ca să mă privească. S-a aplecat înainte pe marginea scaunului şi buzele i s-au întredeschis într-un zâmbet extatic, aproape indecent.

— Cu ce l-aţi convins – cu un târnăcop?

— Nu.

Tăceau amândoi şi mă priveau fix.

— Cu un macaronar, a zis Breeze.

— Un ce?

— Te bucuri?

— Îmi spui, sau ai de gând să stai acolo, mulţumit şi înfumurat, privindu-mă cât sunt de bucuros?

— Nouă ne place să privim un om fericit. Nu prea avem ocazia.

Mi-am pus o ţigară în gură şi am mişcat-o în sus şi în jos.

— Am folosit un macaronar împotriva lui. Un macaronar pe nume Palermo.

— Oh!... Ştiţi ceva?

— Ce? a întrebat Breeze.

— Tocmai mă gândeam cum sună o conversaţie cu nişte poliţişti.

— Ce?

— Ei cred că fiecare vorbă este o poantă.

— Şi orice arestare o arestare justificată, continuă Breeze, calm. Ascultă, vrei într-adevăr să afli, sau te ţii de glume?

Vreau să aflu.

— Iată cum a fost. Hench era beat. Beat turtă, nu glumă. Aşa o ţinea de câteva săptămâni. Fără mâncare şi fără somn. Doar băutură. Ajunsese la stadiul în care alcoolul nu te mai îmbată, te ţine treaz. Era ultima lui legătură cu lumea reală. Când un ins ajunge în halul ăsta şi-l privezi de băutură, fără să-i dai în schimb nimic care să-l potolească, e un om pierdut.

N-am zis nimic. Spangler mai avea încă aceeaşi privire răutăcioasă. Breeze şi-a lovit uşor trabucul cu mâna, dar n-a căzut scrum, apoi l-a pus în gură şi a continuat:

— E un psihopat, dar noi n-avem nevoie de aşa ceva în povestea asta. Să fie limpede. Avem nevoie de un ins fără fişă medicală la psihiatrie.

— Credeam că sunteţi siguri că Hench e nevinovat.

Breeze a dat din cap nehotărât.

— Asta a fost noaptea trecută. Sau poate glumeam. Oricum, în timpul nopţii, hodoronc-tronc, Hench o ia razna. L-au dus la infirmeria închisorii şi l-au îndopat cu narcotice. Doctorul închisorii. Asta rămâne între noi. Niciun narcotic pe fişă. Pricepi?

— Mult prea limpede, am răspuns eu.

— Da.

Observaţia mea i-a trezit o uşoară suspiciune, dar era prea prins de expunerea lui, ca să-i acorde vreo atenţie.

— În dimineaţa asta se simte bine. Drogul acţionează încă, insul e palid, dar liniştit. Am fost să-l vedem. „Cum te simţi, băieţaş? Ai nevoie de ceva? Chiar nimic? Te-ajutăm cu plăcere. Eşti tratat bine?” Ştii, Marlowe, cum merg lucrurile.

— Ştiu cum merg lucrurile.

Spangler şi-a lins buzele într-un mod dezgustător.

— Aşa că, după o vreme, îşi deschide pliscul suficient ca să zică: „Palermo”. Palermo e numele macaronarului de vizavi, proprietarul serviciului de pompe funebre şi al blocului cu apartamente de închiriat. Îţi aminteşti de el? Sigur că îţi aminteşti. El e acela care a pomenit de o blondă înaltă. Fleacuri. Macaronarii ăştia n-au decât blonde în cap. În serii de câte douăsprezece. Dar Palermo ăsta e un tip important. Ne-am interesat în cartier. Taie şi spânzură. Un tip de care nu te poţi lega. Şi nici n-am de gând să mă leg de el. Îi zic lui Hench: „Vrei să spui că Palermo ţi-e prieten?” El zice: „Aduceţi-l pe Palermo”. Aşa că ne întoarcem şi-i telefonăm lui Palermo, care zice că vine imediat. Perfect. Vine foarte

curând. Îi zicem cam aşa: „Hench vrea să vă vadă, domnule Palermo. Nu ştiu de ce”. „E un băiat necăjit, zice Palermo. Un băiat simpatic. Presupun că e bine. Vrea să mă vadă. Perfect. O să-l văd. O să-l văd însă singur. Fără vreun poliţist”. Eu zic: „Foarte bine, domnule Palermo”, şi ne ducem la infirmeria închisorii, unde Palermo stă de vorbă cu Hench, fără să-i asculte cineva. După un timp Palermo iese şi zice: „E-n regulă, şefule. Va mărturisi. Poate voi plăti un avocat. Mi-e simpatic bietul băiat”. Cam aşa s-au petrecut lucrurile. Şi a plecat.

N-am zis nimic. S-a făcut o pauză. Difuzorul de pe perete a anunţat un buletin. Breeze şi-a ridicat capul, a ascultat cam zece, douăsprezece cuvinte şi apoi nu l-a mai luat în seamă.

— Aşadar, ne ducem la Hench cu o stenografă şi omul vorbeşte. Phillips s-a dat la drăguţa lui Hench. Asta s-a petrecut alaltăieri, în hol. Hench l-a văzut din cameră, însă înainte de a putea ieşi în hol, Phillips intrase în apartamentul lui. Hench s-a înfuriat şi a lovit-o pe fată peste ochi. Dar nu s-a mulţumit cu atât. A început să clocească ceva în mintea lui, aşa cum fac beţivii. Ce-şi zice el: „Tipul ăla nu trebuie să se dea la iubita mea. O să-l fac să nu mă uite câte zile o avea”. Aşa că nu-l scapă din ochi pe Phillips. Ieri după-amiază îl vede când intră în apartament. Îi spune fetei să meargă la plimbare, ea nu vrea, iar el o loveşte peste celălalt ochi. Fata pleacă la plimbare. Hench ciocăneşte la uşa lui Phillips. Phillips îi deschide, şi Hench e puţin surprins că i-a deschis. Eu i-am spus lui Hench că Phillips te aştepta pe dumneata. În orice caz, uşa se deschide, Hench intră şi-i spune lui Phillips ce simte şi ce are de gând să facă. Phillips se sperie şi scoate un pistol. Hench îl loveşte cu toată puterea. Phillips se prăbuşeşte, dar Hench nu se

mulțumește numai cu atât. Lovește un ins cu toată puterea și el cade. Și cu ce te-ai ales? N-ai nicio satisfacție, nu te-ai răzbunat. Hench ridică pistolul de pe podea. E beat turtă și nemulțumit. Phillips îl apucă de gleznă. Hench nu-și dă seama de ce a făcut tot ce a urmat. Totu-i confuz în mintea lui. Îl târăște pe Phillips în baie și-i face de petrecanie cu propria-i armă. Ce zici? Îți place figura?

— Grozav, am zis. Și ce-a realizat cu asta?

— Păi, știi cum sunt bețivii. Oricum, îi face de petrecanie. Cu pistolul lui Phillips, înțelegi. Dar nu poate aranja o sinucidere. Nu-i oferă nicio satisfacție. Așa că ia pistolul lui Phillips și și-l pune sub pernă, iar de-al lui se descotorosește. Nu vrea să spună cum. Probabil l-a pasat unui tip dat dracului din cartier. După asta, găsește fata și mănâncă împreună.

— Grozavă idee, am zis, să pună pistolul sub pernă. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva.

Breeze s-a lăsat pe spate în scaun și privește în tavan. Spangler, personaj de bază în această comedie, s-a răsucit pe scaun, a luat câteva tocuri și a aruncat unul în pernă.

— Și-acum, să judecăm lucrurile, a zis Breeze. La ce a dus această ispravă? Iată cum a procedat. Deși beat, a fost isteț. Găsește pistolul și-l arată înainte ca Phillips să fi fost găsit mort. Așa că, mai întâi ni se servește ideea că sub perna lui Hench se găsește pistolul cu care a fost ucis un om – în orice caz se trăsese cu el – iar abia după aia găsim cadavrul Am crezut cele spuse de Hench. Păreau logice, dar cum să crezi că ar exista un om atât de naiv încât să facă ce a făcut Hench? N-ar avea niciun sens. Și-așa am ajuns să credem că altcineva a pus pistolul sub perna lui Hench, iar de-al lui Hench s-a descotorosit. Și dacă presupunem că Hench s-a

descotorosit de arma crimei şi nu de a lui, ar fi avut mai multe şanse să iasă basma curată. Aşa stând lucrurile, am fost îndreptăţiţi să-l suspectăm. Dar nu în mod deosebit. Felul în care a aranjat lucrurile ne-a făcut să credem că e un beţiv inofensiv, care a ieşit, a lăsat uşa deschisă şi cineva i-a pus un pistol sub pernă.

Aştepta, cu gura întredeschisă. Mâna puternică şi pistruiată ţinea trabucul ridicat în dreptul gurii, iar în ochii albaştri, spălăciţi, i se citea o mulţumire tainică.

— Păi, am zis eu, dacă oricum are de gând să mărturisească, toate astea nu prezintă nicio importanţă. Îşi va recunoaşte vina?

— Desigur. Aşa cred. Presupun că Palermo l-ar putea scăpa cu o acuzaţie de crimă fără premeditare, însă nu sunt sigur, fireşte.

— De ce l-ar scăpa Palermo?

— Pentru că-l simpatizează. Şi Palermo e un tip de care nu ne putem lega.

— Înţeleg.

M-am ridicat. Spangler m-a privit pieziş, cu ochi strălucitori.

— Cu fata cum rămâne? am întrebat.

— Nu vrea să scoată o vorbă. E şireată. Nu-i putem face nimic. Totul a fost bine lucrat. Nu te poţi plânge, nu? Îţi place, nu-ţi place, asta-i treaba. Ce zici?

— Fata e o blondă înaltă, am zis. Nu chiar o prospătură, dar oricum o blondă înaltă. E drept că-i numai una. Dar poate că Palermo se mulţumeşte şi cu atât.

— Fir-ar să fie, la asta nu m-am gândit, a zis Breeze.

De fapt se gândise, dar renunţase la idee.

— Nu prezintă interes, Marlowe. N-are clasă.

— Când e dichisită şi trează, nu ştii niciodată ce poate ieşi din ea. Clasa se dezvoltă repede în alcool! Mai vrei

ceva de la mine?

— Cred că nu.

Şi-a îndreptat trabucul spre ochiul meu.

— Nu că n-aş vrea să-ți cunosc versiunea, dar cred că aşa cum stau lucrurile, n-am dreptul să insist.

— Frumos din partea dumitale, Breeze. Şi dintr-a dumitale, Spangler. Vă doresc numai bine în viață.

M-au urmărit amândoi cu gurile uşor căscate, până am ieşit. Am coborât până în holul mare de marmură, apoi m-am dus să-mi iau maşina de la parcare.

Capitolul douăzeci şi patru

Domnul Pietro Palermo şedea într-o cameră care, cu excepţia unei mese de scris cu capac-rulou de mahon, a unui triptic sacru cu marginile aurite şi a unui crucifix mare de abanos şi fildeş, arăta exact ca un salon victorian. O sofa în formă de potcoavă şi scaune de mahon sculptat, protejate cu şerveţele de dantelă. Pe căminul de marmură gri-verde, un ceas de bronz aurit. În colţ, o pendulă mare ticăia leneş. Pe o masă ovală cu tăblia de marmură şi picioare curbate, elegante, sub o cupolă de sticlă, se găseau câteva flori de ceară. Covorul era gros şi plin de flori graţioase. Se mai găsea un scrin plin de mărunţişuri: ceşcuţe de porţelan fin, figurine de cristal şi porţelan; fleacuri de fildeş şi lemn de trandafir negru, farfurioare pictate, un set american de solniţe vechi în formă de lebede şi alte lucruri asemănătoare.

La ferestre atârnau perdele lungi de dantelă, dar cum camera dădea spre miazăzi, era plină de lumină. Vizavi se vedeau ferestrele apartamentului în care fusese ucis George Anson Phillips. Strada era însorită şi liniştită.

Italianul, înalt, cu pielea smeadă, cu cap frumos şi păr cărunt, a citit cartea mea de vizită şi a zis:

— Peste douăsprezece minute am treabă. Ce doriţi, domnule Marlowe?

— Eu sunt persoana care a găsit ieri cadavrul de vizavi. Era un prieten de-al meu.

Ochii negri şi reci m-au examinat calmi.

— Lui Luke nu i-ați spus asta.
— Luke?
— E administratorul imobilului.
— Nu vorbesc prea multe cu oameni necunoscuți, domnule Palermo.
— Asta-i bine. Cu mine vorbiți, hm?
— Dumneavoastră sunteți un om de vază, un om important. Cu dumneavoastră pot vorbi. M-ați văzut ieri. M-ați descris poliției foarte precis; aşa mi-au spus.
— Da. Eu văd multe, a zis fără emoție.
— Ieri ați văzut o femeie înaltă şi blondă ieşind de-acolo.
M-a studiat.
— Nu ieri. Asta a fost acum două-trei zile. Polițiştilor le-am spus că ieri.
Şi-a pocnit degetele lungi şi negricioase.
— Curcanii, ptiu!
— Ați văzut ieri vreun străin pe aici, domnule Palermo?
— Există o intrare în spate. Mai e o scară la etajul al doilea, a spus el şi şi-a privit ceasul de la mână.
— Deci nimic, am zis. Azi-dimineață l-ați văzut pe Hench.
Şi-a ridicat ochii şi i-a plimbat alene peste fața mea.
— Curcanii v-au spus, hm?
— Mi-au spus că l-ați convins pe Hench să mărturisească. Ziceau că e prietenul dumneavoastră. Bineînțeles, nu ştiau cât de bun prieten.
— A mărturisit Hench, zici?
A zâmbit, un zâmbet neaşteptat, admirabil.
— Dar nu Hench a comis crima, am zis eu.
— Nu?
— Nu.
— Asta-i foarte interesant. Continuați, domnule

Marlowe.

— Mărturisirea e o aiureală. L-ați convins s-o facă din anumite motive.

S-a ridicat în picioare, s-a dus la ușă și a strigat:

— Tony!

S-a așezat din nou. Un macaronar scund, cu chipul dur, a intrat în cameră. S-a uitat la mine și s-a așezat lângă perete, pe un scaun cu spătarul drept.

— Tony, omul ăsta este domnul Marlowe. Ia-i cartea de vizită.

Tony a venit s-o ia și s-a așezat jos, cu ea în mână.

— Uită-te foarte bine la omul ăsta, Tony. O să-l ții minte, hm?

Tony a zis:

— Lăsați pe mine, domnule Palermo.

— V-a fost prieten, hm? Prieten bun, hm? a întrebat Palermo.

— Da.

— Asta-i rău. Asta-i rău. O să vă spun ceva. Prietenul e prieten. V-o spun eu. Dar să nu suflați o vorbă nimănui. Nici măcar vreunui curcan afurisit?

— Nu.

— Asta-i. O promisiune, domnule Marlowe. Nu trebuie s-o uitați. N-o să uitați?

— N-o să uit.

— Tony n-o să vă uite. Pricepeți?

— V-am dat cuvântul meu. Ceea ce-mi spuneți rămâne între noi.

— Foarte bine. Perfect. Eu mă trag dintr-o familie numeroasă. Multe surori și mulți frați. Un frate rău. La fel de rău ca Tony.

Tony a zâmbit.

— Perfect, fratele ăsta trăiește foarte liniștit. Peste drum. O să trebuiască să se mute. Mișună curcanii

pe-aici. Pun prea multe întrebări. Asta nu-i bine. Nu-i bine nici pentru afaceri, nici pentru fratele ăsta rău. Pricepeţi?

— Da, am zis. Pricep.

— Perfect. Hench ăsta nu-i un om bun, dar e sărman, beţiv şi n-are nicio slujbă. Nu plăteşte chirie, dar eu câştig o groază de bani. Aşa că eu zic: „Ascultă, Hench. Mărturiseşte. Eşti un om bolnav. Eşti bolnav de vreo două-trei săptămâni. Mergi la tribunal. Am eu avocat pentru tine. Dai dracului declaraţia. Zici c-ai fost beat. Afurisiţii de curcani nu ştiu ce să facă. Judecătorul îţi dă drumul. Vii la mine şi eu îţi port de grijă. De acord". Aşa că Hench a fost de acord şi mărturiseşte. Asta-i tot.

Eu am zis:

— Şi după două sau trei săptămâni fratele cel rău e departe de-aici, i s-a pierdut urma, iar curcanii or să claseze probabil cazul Phillips ca nerezolvat. Aşa e?

— Da.

A zâmbit din nou. Un zâmbet splendid, cald, ca sărutul morţii.

— Asta rezolvă problema lui Hench, domnule Palermo. Dar nu mă ajută în legătură cu prietenul meu.

A clătinat din cap şi s-a uitat din nou la ceas. M-am ridicat. S-a ridicat şi Tony. N-avea de gând să facă nimic, dar e mai bine să fii în picioare. Te mişti mai repede.

— Necazul, am zis eu, e că voi, ăştia, faceţi mister din nimica toată. Nu puteţi face un pas fără parolă. Dacă m-aş duce la sediul poliţiei şi le-aş spune băieţilor ce mi-aţi povestit, mi-ar râde în faţă. Aş râde şi eu cu ei.

— Tony nu prea râde, a zis Palermo.

— Lumea-i plină de oameni care nu râd, domnule Palermo. Ar trebui să ştiţi. Pe mulţi i-aţi aranjat.

— Asta-i treaba mea, a zis el, dând din umeri furios.

— O să-mi ţin promisiunea, am zis. Dar dacă aveţi

cumva îndoieli, nu încercați să vă jucați cu mine. În cartierul meu sunt un om destul de apreciat şi, dacă joaca s-ar termina prost pentru Tony, cheltuielile de înmormântare ar fi suportate de firma dumneavoastră. Şi n-ați câştiga nimic.

Palermo a râs.

— Asta-i bună, a zis el. Tony, o înmormântare suportată de firmă. În regulă.

S-a ridicat şi mi-a întins mâna, o mână frumoasă, puternică şi caldă.

Capitolul douăzeci şi cinci

În holul lui Belfont Building, în singurul lift luminat, pe bucata de pânză de sac împăturită, şedea nemişcată aceeaşi relicvă cu ochi apoşi, şomând. Am intrat în lift şi am zis: „Şase”

Liftul a început să urce clătinându-se şi bălăbănindu-se. S-a oprit la şase şi am ieşit. Bătrânul s-a aplecat în afară ca să scuipe şi a zis încet:

— Ce se pune la cale?

M-am întors dintr-o dată, ca un manechin pe un podium rotativ. L-am privit fix.

— Astăzi aveţi costum gri, a zis el.

— Da, aşa e. Am.

— E frumos. Îmi place şi cel albastru pe care-l purtaţi ieri.

— Continuă. Spune tot.

— Aţi urcat la opt. De două ori. A doua oară era târziu. V-aţi întors la şase. Nu peste mult timp au dat buzna băieţii în albastru.

— Mai e vreunul sus acum?

A clătinat din cap. Faţa-i era lipsită de orice expresie.

— Nu le-am spus nimic. Acum e prea târziu să mai pomenesc ceva. M-ar mânca de viu.

— De ce?

— De ce nu le-am spus? Ducă-se naibii. Aţi vorbit cu mine civilizat. Ai naibii de puţini oameni vorbesc aşa. Fir-ar să fie, ştiu că n-aveţi niciun amestec în crima

aceea.

— N-am fost corect cu dumneata. Deloc.

Am scos o carte de vizită şi i-am dat-o. El a luat din buzunar nişte ochelari cu ramă de metal, i-a agăţat pe nas şi a ţinut cartea de vizită cam la vreo treizeci de centimetri distanţă de ei. A citit-o încet, mişcându-şi buzele, apoi m-a privit pe deasupra ochelarilor şi mi-a întins-o înapoi.

— Mai bine păstraţi-o dumneavoastră. S-ar putea s-o pierd din neatenţie. Cred că duceţi o viaţă foarte interesantă.

— Da şi nu. Cum te cheamă?

— Grandy. Ziceţi-mi doar „Bunicule”. Cine l-a omorât?

— Nu ştiu. N-ai observat pe nimeni urcând acolo sau coborând... cineva care nu locuieşte în clădire sau care să ţi se pară necunoscut?

— Nu prea sunt atent. Pe dumneavoastră v-am remarcat întâmplător.

O blondă înaltă, de pildă, ori un bărbat înalt şi subţirel, cu perciuni, cam de vreo treizeci şi cinci de ani?

— Nu.

— Toţi oamenii coboară sau urcă cu liftul dumitale?

A dat din cap.

— Doar dacă nu folosesc scările de incendiu. Ies pe coridor prin uşa cu zăvor. Ar trebui să intre pe-aici, dar sunt scări în spatele liftului, până la etajul doi. De acolo pot ajunge la scările de incendiu. Nimic mai uşor.

Am dat din cap.

— Domnule Grandy, ţi-ar fi de folos o bancnotă de cinci dolari... nu ca mită, ci în semn de stimă de la un prieten sincer?

— Mi-ar fi, fiule, şi încă cum. Aş avea atâtea de făcut cu ea, că perciunii lui Abraham Lincoln s-ar umezi.

I-am dat una. M-am uitat la ea înainte să i-o întind. Într-adevăr, îl avea pe Lincoln pe ea.

A împăturit-o şi şi-a vârât-o adânc în buzunar.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, a zis. Sper că nu credeți c-am urmărit aşa ceva.

Am clătinat din cap şi am pornit pe coridor, citind din nou diferitele nume. Dr. E.J. Blaskowitz, Medic chiropractician Dalton şi Rees, Birou de copiat acte. L. Pridview, Expert contabil. Patru uşi fără nume. Societatea Mailing Moss. Încă două uşi fără nume. H.R. Teager, Laboratoare dentare. Cam în aceeaşi poziție cu biroul lui Morningstar, două etaje mai sus, dar camerele erau dispuse diferit. Teager avea doar o uşă, iar între ea şi uşa vecină peretele era mai lat.

Clanța nu s-a răsucit. Am ciocănit. Niciun răspuns. Am bătut mai tare. Acelaşi rezultat. M-am întors la lift. Mai era încă la etajul şase. „Bunicul” Grandy mă privea venind, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

— Ştiți ceva despre H.R. Teager? l-am întrebat.

S-a gândit.

— Voinic, destul de bătrân, haine neîngrijite, unghii murdare ca ale mele. Dacă stau să mă gândesc, nu l-am văzut astăzi.

— Crezi că administratorul mi-ar da voie să intru în biroul lui şi să mă uit?

— Administratorul e un om sucit. Nu v-aş sfătui s-o faceți.

Şi-a întors capul foarte încet şi a privit în sus. Deasupra capului atârna o cheie, pe o verigă mare de metal. Un şperaclu. Grandy şi-a lăsat capul în jos, s-a ridicat de pe taburet şi a zis:

— Trebuie să merg la closet chiar acum.

A plecat. După ce uşa s-a închis în urma lui, am luat cheia şi m-am întors la biroul lui H.R. Teager. L-am

descuiat şi am intrat.

Un antreu fără ferestre, mobilat cu economie. Două scaune, lampadar dintr-un demisol al vreunui magazin de borax, o masă de lemn vopsită, cu câteva reviste cu poze pe ea. Uşa s-a închis în urma mea şi s-a făcut întuneric. Prin geamul de sticlă zgrunţuroasă venea doar puţină lumină. Am aprins lampa şi m-am apropiat de uşa pe care scria: H.R. Teager – Privat. Nu era încuiată.

Biroul era pătrat, cu două ferestre orientate spre răsărit, fără perdele şi cu pervazurile pline de praf. Un scaun turnant şi două scaune cu spătar drepte, amândouă de lemn grosolan, vopsit, fără ornamente. Mai era şi o masă de lucru aproape pătrată. Pe ea nu se găsea decât o sugativă veche, un set ieftin de tocuri şi o scrumieră de sticlă, rotundă, cu scrum de trabuc în ea. Sertarele mesei de lucru conţineau câteva hârtii prăfuite, clame, elastice, creioane uzate, tocuri, peniţe ruginite, sugative folosite, patru timbre a doi cenţi, neanulate, câteva scrisori cu antet tipărit, plicuri şi câteva imprimate de bonuri.

Coşul de hârtii din sârmă era plin. Am pierdut aproape zece minute ca să mă uit destul de atent prin el. Când am terminat, ştiam ceva de care eram deja aproape sigur: că H.R. Teager conducea o mică afacere de tehnician dentar, făcând muncă de laborator pentru un număr de dentişti din cartierele neprospere ale oraşului – tipul de dentişti cu cabinete mizere la etajul întâi deasupra unor magazine fără lift; dentişti lipsiţi atât de pricepere, cât şi de aparatură necesară pentru a face singuri munca de laborator, oameni care preferă să apeleze la alţii ca şi ei, decât la laboratoarele mari, competente şi cu experienţă, dar care nu le-ar acorda niciun credit.

Am găsit totuşi ceva. Adresa de acasă a lui Teager, pe o notă de plată a gazelor. Locuia pe strada Toberman, la numărul 1354 B.

Mi-am îndreptat spatele, am pus la loc tot ce era în coş şi m-am dus la uşa de lemn pe care scria „Laborator”. Avea încuietoare Yale şi şperaclul nu se potrivea. Asta era tot. Am stins lumina şi am plecat.

Liftul era din nou la parter. Am sunat după el. Când a ajuns sus, m-am fofilat pe după „Bunicul” Grandy, ca să agăţ cheia deasupra capului său. Veriga a zăngănit când s-a lovit de lift. Bătrânul a zâmbit.

— S-a dus, am zis eu. Cred c-a plecat aseară şi a luat cu el o groază de lucruri. Nu mai e nimic pe masa de lucru.

„Bunicul” Grandy a dat din cap.

— A cărat două valize. Oricum, nu l-am băgat în seamă. Cei mai mulţi cară câte o valiză. Mi-am închipuit că-şi predă lucrările.

— Ce lucrări? am întrebat, în timp ce liftul huruia – doar ca să zic ceva.

— Dinţi care nu se potrivesc. Pentru nenorociţi ca mine.

— Nu prea bagi lumea în seamă, am zis, în timp ce uşile se deschideau în hol. Nu remarci culoarea ochilor unuia la douăzeci de paşi. Nu observi prea multe.

A zâmbit.

— Ce-a făcut?

— Mă duc la el acasă, ca să aflu. Cred că şi-a luat tălpăşiţa.

— Aş vrea să fiu în locul lui, a zis „Bunicul” Grandy. Chiar dacă a ajuns numai până la San Francisco, şi acolo l-au arestat, tot aş vrea să fiu în locul lui.

Capitolul douăzeci şi şase

Strada Tomerman. O stradă largă, plină de praf, la intersecția cu Pico. Numărul 1354 B era un apartament la etaj, spre sud, într-o clădire vopsită în galben cu alb. Intrarea era pe verandă, lângă o alta cu numărul 1352 B. Intrările la apartamentele de la parter erau în colțuri, una în fața celeilalte. Am sunat mult, chiar şi după ce m-am convins că n-o să-mi răspundă nimeni. Într-un asemenea cartier există totdeauna câte cineva care te iscodeşte prin geam. Bineînțeles, uşa de la 1354 A s-a deschis. O femeie măruntică şi cu ochii negri s-a uitat la mine. Părul negru, spălat şi ondulat, era un morman încâlcit de ace de păr.

— O căutați pe doamna Teager? m-a întrebat cu voce stridentă.

— Pe domnul sau pe doamna.

— Au plecat aseară în concediu. Au încărcat bagajele şi au plecat târziu. M-au rugat pe mine să aranjez cu lăptarul şi vânzătorul de ziare, să le întrerupă abonamentul. N-au prea avut timp. Totul a fost pe neaşteptate.

— Mulțumesc. Ce fel de maşină au?

În camera din spatele femeii, un dialog care-ți sfâşia inima, dintr-un serial de dragoste, m-a izbit în față, aidoma unui prosop de bucătărie ud. Femeia cu ochii ageri a zis:

— Sunteți un prieten de-al familiei?

Vocea-i trăda o suspiciune egală cu cabotinismul din glasul interpreților de la radio.

— N-are importanță, am zis cu o voce aspră. Tot ce vreau sunt banii noştri. Există multe căi de-a afla ce maşină au.

Femeia şi-a ridicat capul, ascultând.

— Asta-i Beula May, mi-a zis, cea cu un zâmbet trist. Nu vrea să meargă la dans cu doctorul Myers. Mă temeam eu c-aşa o să fie.

— Ducă-se naibii, am zis şi m-am întors la maşină, şi am plecat acasă, la Hollywood.

Biroul era gol. Am descuiat cealaltă cameră, am deschis ferestrele şi m-am aşezat.

O altă zi se apropia de sfârşit. Aerul era îmbâcsit şi apăsător. Pe bulevard se auzea uruitul năucitor al circulației. Şi Marlowe, în birou, sortează corespondența zilei sorbind dintr-o băutură. Patru avize; două note de plată; o vedere frumos colorată de la un hotel din Santa Rosa, unde stătusem patru zile anul trecut, pe când lucram la un caz; o scrisoare lungă, bătută prost la maşină, de la un bărbat pe nume Peabody, din Sausalito, care încerca într-un mod vag şi puțin confuz să mă convingă că scrisul de mână al unei persoane suspectate, dacă ar fi supus unei examinări sistem Peabody, ar dezvălui, folosind clasificarea lui Freud şi Jung, trăsăturile afective ale individului.

Înăuntru se găsea un plic timbrat, cu adresă. După ce l-am deschis şi am aruncat scrisoarea şi plicul, mi-a venit în minte imaginea unui bătrân patetic, cu păr lung, pălărie neagră de fetru şi papion negru, legănându-se într-un balansoar, pe o verandă şubredă, în fața unei ferestre cu litere gravate pe ea şi cu miros de ciolan pe varză strecurându-se printr-o uşă alăturată.

Am oftat, am luat plicul din coşul de gunoi, am scris

numele şi adresa pe unul nou, am împăturit o bancnotă de un dolar într-o coală de hârtie şi am scris pe ea: „Aceasta este categoric ultima contribuție”. Am semnat, am lipit plicul, am pus un timbru pe el şi mi-am mai turnat un pahar de băutură.

Mi-am umplut pipa, am aprins-o şi am început să fumez. N-a venit nimeni, n-a telefonat nimeni, nu s-a întâmplat nimic. Nimănui nu-i păsa dacă am murit sau am plecat la El Paso.

Treptat, uruitul circulației s-a potolit. Cerul şi-a pierdut strălucirea. Departe, spre apus, era roşu. Peste acoperişuri, la un bloc vecin, se vedea arzând o lampă de neon. Ventilatorul din magazinul de cafea se învârtea monoton. Un camion încărcat a dat înapoi şi s-a înscris în circulație, uruind.

În cele din urmă a sunat telefonul. Am răspuns.

— Domnul Marlowe? a întrebat vocea. Domnul Shaw la telefon. De la blocul Bristol.

— Da, domnule Shaw. Ce mai faceți?

— Foarte bine, mulțumesc, domnule Marlowe. Sper că şi dumneavoastră sunteți bine. E aici o tânără care vrea să fie lăsată să intre în apartamentul dumneavoastră. Nu ştiu de ce.

— Nici eu, domnule Shaw. N-am comandat aşa ceva. V-a spus cum o cheamă?

— Oh, da. Desigur. O cheamă Davis. Domnişoara Merle Davis. Este... cum să zic?... în pragul isteriei.

— Lăsați-o să intre, am zis eu repede. În zece minute sunt acolo. E secretara unui client. E o chestiune de afaceri serioasă.

— Întocmai. Oh, da. Să... ăă... rămân cu ea?

— Cum credeți, am zis şi am închis. Trecând pe lângă uşa deschisă a băii, am văzut în oglindă o față foarte agitată.

Capitolul douăzeci şi şapte

După ce-am răsucit cheia în uşă şi-am deschis-o, l-am văzut pe Shaw ridicându-se de pe canapea. Era un bărbat înalt, cu ochelari. Avea capul chel şi ţuguiat, cu urechile pleoştite. Pe faţă i se întipărise un zâmbet amabil de idioţenie politicoasă.

Fata şedea în fotoliul meu de la masa de şah. Nu făcea nimic, şedea pur şi simplu.

— Ah, iată-vă, domnule Marlowe, a ciripit Shaw. Da. Întocmai. Domnişoara Davis *şi* cu mine am avut o conversaţie foarte interesantă. Îi spuneam că, la origine, eu sunt din Anglia. Dânsa nu mi-a spus de unde este.

Zicând acestea, s-a apropiat de uşă.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Shaw, am zis.

— Cu plăcere, a ciripit. Cu plăcere. Acum plec. Cina mea poate...

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Apreciez gestul.

A dat din cap şi a plecat.

Strălucirea nefirească a zâmbetului părea să zăbovească în aer şi după ce uşa s-a închis, ca zâmbetul pisicii din Cheshire.

— Hello, am zis.

— Hello, a răspuns ea.

Vocea îi era foarte calmă şi foarte serioasă. Purta un taior maro de in. Pe cap avea o pălărie de pai cu borurile

largi şi calota joasă, cu panglică de catifea maro, asortată cu culoarea pantofilor şi cu garnitura de piele a poşetei de pânză. Pălăria era aşezată cu destulă îndrăzneală, pentru ea. Ochelarii îi lipseau.

În afară de faţă, arăta foarte bine. În primul rând ochii îi erau de-a dreptul anormali. Albi în jurul irisului, cu privirea oarecum fixă. Când i se mişcau ochii, auzeai parcă ceva scârţâind. Gura era strânsă la colţuri. Partea de mijloc a buzei superioare se ridica mereu de pe dinţi în sus, de parcă era trasă cu aţă. Se ridica nefiresc de mult. Partea inferioară a feţei se contracta într-un spasm, după care gura se închidea strâns. Apoi totul se repeta. Avea ceva şi la gât. Capul se lăsa încet spre stânga, cam vreo patruzeci şi cinci de grade, apoi se oprea. Gâtul i se contracta şi capul îi aluneca pe spate.

Aceste două mişcări, împreună cu imobilitatea trupului, cu mâinile încleştate în poală şi cu privirea fixă erau de ajuns ca să îţi dea de gândit.

Între masa de lucru pe care se găsea o cutie de tutun şi scaunul ei, era masa de şah, împreună cu cutia pentru piese. Mi-am scos pipa din buzunar şi m-am dus s-o umplu din cutia de tutun. În felul acesta am ajuns în faţa ei, la masa de şah. Poşeta era pe marginea mesei, în faţa ei, într-o parte. Când m-am apropiat, a tresărit puţin, dar după aceea s-a liniştit. A încercat chiar să zâmbească.

Am umplut pipa şi-am aprins-o cu un chibrit. După ce l-am stins, l-am mai ţinut în mână.

— Nu porţi ochelari, am zis.

A început să vorbească. Vocea-i era liniştită, reţinută.

— Oh, îi port doar prin casă şi când citesc. Sunt în poşetă.

— Acum eşti în casă. Ar trebui să-i porţi.

Am întins mâna întâmplător după poşetă. Nu s-a

clintit. Nu mi-a urmărit mâinile. Ochii-i erau pe fața mea. M-am întors puțin într-o parte când am deschis poşeta. Am scos tocul ochelarilor şi l-am pus pe masă.

— Pune-i.

— Oh, da, o să-i pun. Dar cred că va trebui să-mi scot pălăria.

— Da, scoate-o!

Şi-a scos pălăria şi a pus-o pe genunchi.

Apoi şi-a amintit de ochelari, dar a uitat de pălărie. În timp ce s-a întins după ochelari, pălăria a căzut pe duşumea. Şi-a pus ochelarii. Asta a înfrumusețat-o, sau cel puțin aşa mi s-a părut. În timpul acesta i-am scos pistolul din poşetă şi l-am strecurat în buzunarul meu de la şold. Nu cred că a observat. Era la fel cu Coltul automat 25, cu mânerul din lemn de nuc, pe care-l văzusem în sertarul din dreapta de sus al biroului ei, cu o zi înainte. M-am apropiat de canapea şi m-am aşezat.

— Ei, şi-acum ce facem? Ți-e foame?

— Am fost acasă la domnul Vannier, a zis ea.

— Da?

— Locuieşte în Sherman Oaks. La capătul lui Escamillo Drive. Chiar la capăt.

— Probabil că da, am zis la-ntâmplare şi-am încercat să fac un rotocol de fum, dar n-am reuşit. Un nerv mi se zbătea-n obraz şi asta nu-mi plăcea.

— Da, a urmat ea, cu vocea reținută, cu buza superioară mişcându-i-se în sus şi-n jos, şi clătinându-şi întruna bărbia. E multă linişte acolo. Domnul Vannier stă acolo de trei ani. Înainte a stat pe colinele Hollywood-ului, pe strada Diamond. Stătea acolo cu un alt bărbat, zicea domnul Vannier dar nu s-au înțeles prea bine.

— Am impresia c-aş putea-o înțelege şi pe asta, am zis. De cât timp îl cunoşti pe domnul Vannier?

— De opt ani. Nu-l cunosc foarte bine. Trebuia să-i duc din când în când... un colet. Ținea să i-l duc personal.

Am mai încercat să fac un rotocol de fum. Zadarnic.

— Bineînțeles, nu mi-a plăcut prea mult niciodată, Îmi era teamă că va... îi era teamă că...

— Dar n-a încercat.

Pentru prima dată, fața ei a căpătat o expresie umană, naturală, de surpriză.

— Nu. N-a încercat. Adică n-a încercat cu-adevărat. Dar avea pijamaua pe el.

Se relaxa omul, am zis eu. Stătea toată după-amiaza în pijama. Ce să-i faci, unii sunt plini de noroc, nu-i aşa?

— Cred că ştia ceva, a zis ea cu seriozitate în glas. Ceva care-i face pe oameni să-i plătească bani. Cu mine doamna Murdock a fost extraordinar de bună, nu-i aşa?

— Desigur. Astăzi cât îi duceai lui Vannier?

— Doar cinci sute de dolari. Doamna Murdock zicea că atâta-i tot ce poate pune la o parte, şi într-adevăr nu poate mai mult. Zicea că trebuie să se termine odată, că nu se mai poate aşa. Domnul Vennier promitea mereu c-o să se termine, dar erau numai vorbe.

— Aşa procedează ei.

— Nu mai era decât un lucru de făcut. Ştiu asta de ani de zile. Vina a fost toată a mea şi doamna Murdock a fost foarte bună cu mine. Altceva mai rău nu mi se mai putea întâmpla. Nu-i aşa?

Mi-am ridicat mâna şi mi-am frecat tare obrazul, ca să-mi liniştesc nervul ce-mi zvâcnea. A uitat că nu-i răspunsesem şi a continuat:

— Aşa c-am făcut-o. Stătea acolo în pijama, cu un pahar lângă el. Rânjea la mine. Nici măcar nu s-a ridicat ca să-mi dea drumul înăuntru. Dar era o cheie în uşa din față. O lăsase cineva acolo. Era... era... şi vocea i s-a

oprit în gât.

— Era o cheie în uşa din faţă, am zis. Aşa c-ai reuşit să intri.

— Da.

A dat din cap, cât pe ce să zâmbească din nou.

— Şi restul n-a fost mare lucru. Nici măcar nu-mi amintesc să fi auzit bubuitura. Dar cred că s-a auzit, şi încă tare.

— Aşa cred şi eu, am zis.

— M-am apropiat de el, ca să nu dau greş.

— Şi domnul Vannier ce-a făcut?

— N-a făcut absolut nimic. Doar rânjea la mine. Atâta tot. N-am vrut să mă întorc la doamna Murdock şi să-i mai fac necazuri. Nici lui Leslie.

Când a pronunţat numele lui Leslie, glasul i-a scăzut şi un uşor fior i-a străbătut trupul.

— Aşa c-am venit aici. Pentru că n-ai răspuns la sonerie, l-am căutat pe administrator şi l-am rugat să mă lase înăuntru ca să te aştept. Eram sigură că vei şti ce trebuie făcut.

— Pe ce obiecte din casă ai pus mâna când ai fost acolo? Îţi aminteşti cumva? Vreau să spun, în afară de uşa de la intrare. Ai intrat şi-ai ieşit din casă, fără să atingi vreun obiect?

A început să se gândească şi faţa i s-a liniştit. Oh, îmi amintesc un lucru. Am stins lumina, înainte de a pleca. Era o lampă. Una din lămpile acelea care luminează în sus, cu becuri mari. Pe aceea am stins-o.

Am dat din cap şi i-am zâmbit. Marlowe, un zâmbet, optimist.

— La ce oră s-a întâmplat... cam de cât timp?

— Oh, chiar înainte de-a veni aici. Am venit cu maşina. Am luat maşina doamnei Murdock. Aceea despre care-ai întrebat ieri. Am uitat să-ţi spun că nu

şi-a luat-o când a plecat. Sau ți-am spus? Da, îmi amintesc acum că ți-am spus.

— Ia să vedem. O jumătate de oră ca s-ajungi până aici. Aici eşti de aproape o oră. Asta ar însemna c-ai plecat de la Vannier cam pe la cinci şi jumătate. Şi-ai stins lumina.

— Exact!

A dat iarăşi din cap, de-a dreptul încântată, încântată că şi-a amintit.

— Am stins lumina.

— Vrei să bei ceva?

— Oh, nu.

A scuturat din cap cu multă hotărâre.

— Nu beau nimic.

— Te-ar deranja dacă eu aş bea?

— Bineînțeles că nu. De ce m-ar deranja? M-am ridicat şi-am studiat-o din priviri. Buza i se ridica încă şi capul i se mai rotea, dar nu prea mult. Parcă se conducea după un ritm care scădea treptat.

Nu ştiam cât de departe să împing lucrurile. Era posibil să se simtă cu atât mai bine cu cât vorbea mai mult. Nimeni nu ştie prea bine cât durează efectele unui şoc.

— De unde eşti?

— Păi… stau la doamna Murdock, în Pasadena.

— Vreau să zic, casa părintească. Unde-ți sunt părinții.

— Părinții mei locuiesc în Wichita. Dar nu merg acolo niciodată. Le scriu uneori, dar nu i-am văzut de ani de zile.

— Cu ce se ocupă tata?

— Are o clinică pentru câini şi pisici. E medic veterinar. Sper ca ei să nu afle. N-au aflat nici data trecută. Doamna Murdock n-a spus nimănui.

— S-ar putea să nu afle. Mă duc să-mi aduc băutura.

Am ieşit din cameră prin spatele scaunului ei şi m-am dus la bucătărie. Mi-am pregătit o băutură tare şi-am dat-o pe gât dintr-o înghiţitură. Am scos pistolaşul de la şold şi-am văzut că siguranţa era pusă. Am mirosit ţeava şi am tras afară magazia. Un cartuş se găsea pe ţeava. Era un tip de pistol care nu se descarcă atunci când magazia este scoasă. L-am ţinut în aşa fel încât să mă pot uita în obturator. Cartuşul era de alt calibru şi stătea strâmb. Parcă era calibru 32. Cartuşele din magazie erau bune, calibru 25. Am pus totul la loc şi m-am reîntors în camera de zi.

N-auzisem niciun zgomot. Alunecase, probabil, în faţa scaunului peste frumoasa ei pălărie. Era rece ca gheaţa.

Am întins-o, i-am scos ochelarii şi m-am uitat să văd dacă nu-şi înghiţise limba. I-am vârât batista mea împăturită în colţul gurii, ca să nu-şi muşte limba când o să-şi revină. M-am dus la telefon şi l-am sunat pe Carl Moss.

— Philip Marlowe, doctore. Mai ai pacienţi, sau ai terminat?

— Nu mai am. Plec acum. Ai vreun necaz?

— Sunt acasă, âm răspuns. În blocul Bristol, apartamentul 408, dacă nu mai ţii minte. Am o fată aici care a leşinat. Nu mi-e teamă de leşin, mi-e teamă să n-o ia razna când îşi revine.

— Nu-i da nicio băutură. Pornesc chiar acum spre dumneata.

Am închis telefonul şi am îngenunchiat lângă ea. Am început să-i frecţionez tâmplele. Şi-a deschis ochii. Buzele au început să i se ridice. I-am tras batista din gură. Şi-a ridicat ochii spre mine şi a zis:

— Am fost la domnul Vannier acasă. Locuieşte în Sherman Oaks. Eu...

— Vrei să te ridici şi să te aşezi pe canapea? Mă cunoşti... Marlowe, marele netot care pune întrebări anapoda.

— Hello, a zis.

Am ridicat-o. S-a lăsat peste mine ţeapănă, dar n-a scos o vorbă. Am întins-o pe canapea, i-am tras fusta peste picioare, i-am pus o pernă sub cap şi i-am ridicat pălăria de pe podea. Era ca o plătică. M-am străduit s-o îndrept, apoi am pus-o pe masa de lucru. În timpul acesta mă urmărea din ochi.

— Ai chemat poliţia? a întrebat domol.

— Nu încă. Am fost prea ocupat.

Părea surprinsă. Nu eram sigur, dar probabil se şi lovise.

Am deschis poşeta şi m-am întors cu spatele spre ea, ca să strecor pistolul înăuntru. M-am uitat să văd ce mai avea în ea. Tot soiul de fleacuri: două batiste, un ruj, o pudrieră de argint şi email roşu, pacheţele de tifon, un portmoneu cu mărunţiş şi câţiva dolari în bancnote. Nicio ţigară, niciun chibrit, niciun bilet de teatru.

Am deschis fermoarul buzunarului. Acolo-şi ţinea permisul de conducere şi un pachet de bancnote, zece de câte cincizeci. Le-am frunzărit. Niciuna nu era nouă. În elasticul cu care erau legate, era vârâtă o hârtie împăturită. Am scos-o, am desfăcut-o şi am citit-o. Era dactilografiată cu grijă şi datată azi. Era o chitanţă obişnuită, prin care, dacă ar fi fost semnată, se recunoştea primirea a cinci sute de dolari. „Plată în cont”.

Probabil că nu va fi niciodată semnată. Am strecurat banii şi chitanţa în buzunarul meu. Am închis poşeta şi m-am uitat spre canapea. Fata privea în tavan; trăsăturile îi tresăreau din nou, ca mai înainte. M-am dus în dormitor şi am luat o pătură, ca s-o învelesc.

După asta am intrat în bucătărie să mai beau ceva.

Capitolul douăzeci şi opt

Doctorul Carl Moss era un evreu mătăhălos cu mustaţă à la Hitler, ochi bulbucaţi şi calmi ca o mare liniştită. Şi-a pus pălăria şi servieta pe un scaun şi s-a apropiat de fata de pe canapea. A privit-o enigmatic.

— Sunt doctorul Moss. Cum te simţi?

— Nu sunteţi de la poliţie?

S-a aplecat spre ea şi i-a luat pulsul, urmărindu-i respiraţia.

— Unde te doare, domnişoară...

— Davis, am zis eu. Domnişoara Merle Davis.

— Domnişoară Davis.

— Nu mă doare nimic, a răspuns ea cu ochii aţintiţi asupra mea. Nici... măcar nu ştiu de ce stau întinsă aici. Credeam că sunteţi de la poliţie. Ştiţi, am omorât un om.

— Ei, ăsta-i un impuls omenesc normal. Eu am omorât cu zecile, a zis doctorul fără să zâmbească.

Ea şi-a ridicat buza şi a-ntors capul după el.

— Să ştii că nu trebuie să faci asta, a zis el cu blândeţe. Simţi ici şi colo un spasm al nervilor şi, în loc să-l neglijezi, îl bagi în seamă, făcând din asta o dramă. Ai putea să-l stăpâneşti dacă ai vrea.

— Aş putea? a şoptit ea.

— Dacă vrei. Nu e necesar. Mie mi-e indiferent. Nu te doare nimic, zici?

— Nu, şi a clătinat din cap.

Doctorul a bătut-o uşor pe umăr şi s-a dus la

bucătărie. M-am dus după el. S-a rezemat de chiuvetă şi m-a fixat cu răceală.

— Care-i povestea?

— E secretara unei cliente. O doamnă Murdock din Pasadena. Clienta e oarecum o bestie. Acum vreo opt ani, un bărbat i-a făcut curte lui Merle. Nu ştiu cât de insistent. Apoi... nu cred că imediat... dar cam în perioada aceea omul a căzut pe fereastră, sau a sărit. De-atunci ea nu suportă să fie atinsă de niciun bărbat... nici măcar întâmplător.

— Aha!

Ochii bulbucați ai doctorului continuau să mă fixeze.

— Crede că el a sărit pe fereastră din cauza ei?

— Nu ştiu. Doamna Murdock este văduva bărbatului. S-a recăsătorit, iar cel de-al doilea soț a murit şi el. Merle stă la ea. Bătrâna o tratează aşa cum îşi tratează un părinte aspru copilul neascultător.

— Înțeleg. Complex regresiv.

— Asta ce mai e?

— Şoc emoțional şi încercarea subconştientului de a se refugia în copilărie. Dacă doamna Murdock o ceartă mult, dar nu prea mult, tendința se accentuează. Are loc un proces specific copilăriei, de identificare a sentimentului de subordonare cu nevoia de ocrotire.

— E nevoie să intrăm în toate amănuntele astea? am mârâit eu.

Mi-a zâmbit calm.

— Ascultă, amice. Fata e în mod evident nevrotică. Starea asta e parțial provocată, parțial deliberată. Vreau să spun că, în realitate, se complace în această situație. Oricum, nu ăsta e lucrul cel mai important acum. Zicea c-a omorât un om?

— Un bărbat pe nume Vannier, care locuieşte în Sherman Oaks. Se pare că e vorba de-un şantaj. Merle

trebuia să-i ducă banii din când în când. Se temea de el. L-am văzut şi eu. Un tip nesuferit. S-a dus la el azi după-amiază şi zice că împuşcat.

— De ce?

— Zice că nu i-a plăcut cum se uita la ea.

— Cu ce l-a împuşcat?

— Are un pistol în poşetă. Nu mă întreba de ce. Nu ştiu. Dar dacă l-a împuşcat ea, n-a făcut-o cu pistolul ăsta. Pistolul are pe ţeava un cartuş de alt calibru, blocat acolo, care n-are cum lua foc. De fapt, nici nu s-a tras cu pistolul ăsta.

— Prea complicat pentru mine. Sunt doar doctor. Ce vrei să fac cu ea?

— Mai zicea, am urmat eu ignorând întrebarea lui, că lampa era aprinsă, deşi era cam ora cinci şi jumătate şi o după-amiază de vară frumoasă. Tipul era în pijama. În broasca uşii de la intrare se găsea o cheie. El nu s-a ridicat să-i dea drumul înăuntru. Stătea jos şi rânjea la ea.

— Oh, a zis doctorul, clătinând din cap.

Şi-a împins o ţigară între buzele groase şi a aprins-o.

— Dacă te-aştepţi să-ţi spun că ea doar îşi închipuie că l-a împuşcat, n-aş putea s-o fac. Din descrierea dumitale, deduc că omul fusese împuşcat. Aşa-i?

— Frate dragă, n-am fost acolo. Dar în privinţa asta, cel puţin totul pare destul de limpede.

— Dacă ea crede că l-a-mpuşcat şi nu joacă teatru – şi, Doamne, ce teatru joacă indivizii ăştia! – e un indiciu că ideea exista de mult în mintea ei. Zici că avea pistol. Deci ideea exista în mintea ei. Are probabil un complex de culpabilitate. Vrea să fie pedepsită, ca să ispăşească vreo crimă reală ori imaginară. Te mai întreb încă o dată, ce vrei să fac cu ea? Nu e bolnavă, nu e smintită.

— N-o să se mai întoarcă la Pasadena.

— Oh.

M-a privit curios.

— Are familie?

— În Wichita. Taică-său e medic veterinar. O să-i telefonez, dar ea trebuie să rămână aici peste noapte.

— Nu ştiu ce să zic. Are destulă încredere în dumneata ca să petreacă noaptea în apartamentul dumitale?

— A venit aici de bună voie, şi nu într-o vizită. Cred că are încredere în mine.

A ridicat din umeri, trecându-şi degetele prin firele aspre ale mustăţii negre.

— Păi, o să-i dau nişte nembutal şi o culcăm. Iar dumneata te poţi plimba prin casă, luptându-te cu conştiinţa.

— Eu o să plec. Mă duc acolo să văd ce s-a întâmplat. Şi ea nu poate să rămână singură aici. Şi niciun bărbat, fie el chiar doctor, n-o s-o bage în pat. Cheamă o infirmieră. Eu o să dorm în altă parte.

— Philip Marlowe, eşti un gentleman demodat. Perfect. Voi rămâne aici până vine infirmiera.

S-a întors în camera de zi şi a telefonat la oficiul de plasare a infirmierelor. După aceea a telefonat soţiei lui. În timp ce telefona, Merle s-a ridicat în capul oaselor pe canapea şi şi-a împreunat mâinile în poală, afectată.

— Nu-nţeleg de ce era lampa aprinsă, a zis deodată. Nu era deloc întuneric în casă.

— Care-i prenumele tău? am întrebat-o.

— Doctor Wilbur Davis. De ce?

— N-ai vrea ceva de mâncare?

Carl Moss mi-a zis de lângă telefon:

— Mâine o să-i prindă bine. Dar acum s-ar putea să se repete criza.

A terminat convorbirea, a închis telefonul şi s-a dus

să-şi ia servieta. S-a reîntors cu două capsule galbene în mână pe nişte vată. A adus un pahar de apă, i-a întins capsulele şi i-a zis:

— Înghite-le.

— Nu. Sunt bolnavă, nu-i aşa? a întrebat ea, uitându-se la doctor.

— Înghite-le, fetiţo. Înghite-le.

Le-a luat şi le-a băgat în gură, apoi a apucat paharul cu apă şi a băut.

Eu mi-am pus pălăria şi am plecat. Coborând cu liftul, mi-am amintit că nu văzusem cheile de la maşină în poşeta ei, aşa că am coborât în hol şi am ieşit în bulevardul Bristol. Nu mi-a fost greu să găsesc maşina. Era parcată strâmb, la vreo şaizeci de centimetri de bordură. Era o Mercury gri decapotabilă, cu numărul 2X1111. Mi-am amintit că era numărul maşinii Lindei Murdock.

Un port-chei de piele atârna în contact. Am intrat în maşină şi am pornit motorul. Rezervorul de benzină era aproape plin. Am luat-o din loc. Era o maşinuţă drăguţă şi nerăbdătoare. Prin Cahuenga Pass parcă zbura.

Capitolul douăzeci şi nouă

Escamillo Drive urca şi cobora de-a lungul a patru cvartale. Era o şosea foarte îngustă, cam cinci case la fiecare cvartal, şi urca printr-un loc sălbatic, pe o colină cafenie pe care în acest anotimp nu creştea nimic altceva decât salvie şi manzanita. La ultimul şi cel de-al cincilea cvartal, Escamillo Drive făcea o curbă la stânga, ajungea până la poalele colinei şi aici dispărea. În acest ultim cvartal se găseau trei case, două la colțuri şi una în fundătură. Aceasta era a lui Vannier. La lumina farului se vedea cheia în uşă.

Era un bungalov de tip englezesc, cu acoperiş înalt, cu ferestrele de la fațadă cu grilaj, un garaj într-o parte şi o rulotă parcată lângă garaj. Lumina lunii se aşternea domol peste gazon. Un stejar uriaş acoperea veranda din față. În casă nu se vedea nicio lumină, cel puțin de la intrare.

Dată fiind poziția casei, o lumină în camera de zi în timpul zilei nu părea cu totul nefirească. Era o casă întunecoasă, cu excepția dimineții. Pentru un cuib de îndrăgostiți era ideală, ca reşedință a unui şantajist nu mi se părea potrivită. Moartea neaşteptată te poate ajunge oriunde, dar Vannier îi crease condiții favorabile.

Am intrat pe drumul de acces, am mers cu spatele ca să ies din fundătură şi apoi am luat-o spre colț, unde am parcat maşina. M-am întors pe jos, pe şosea, pentru că nu exista trotuar. Uşa din față era făcută din scânduri de stejar, tăiate oblic acolo unde se îmbinau, şi prinse în

fier. În loc de mâner rotund, era o clanţă obişnuită. Cheia apartamentului se vedea în broască. Am sunat. S-a auzit sunetul îndepărtat al unui clopoţel răsunând noaptea într-o casă goală. Am ocolit stejarul şi-am îndreptat lanterna aprinsă între canaturile uşii de la garaj. Maşina era acolo. Am ocolit casa. O curticică fără flori, împrejmuită cu un zid jos de piatră. Încă trei stejari, o masă şi două scaune de metal sub unul din stejari. În spate, un crematoriu pentru gunoi. Am luminat în rulotă înainte de-a mă întoarce la intrare. Nu părea să fie cineva înăuntru. Uşa era încuiată.

Am descuiat uşa de la intrare, lăsând cheia în broască. Aici n-aveam de gând să fac o treabă de găgăuţă. Orice-ar fi fost. Voiam să fiu sigur. Am pipăit cu mâna pe peretele de lângă uşă după întrerupător. Am găsit unul şi l-am răsucit. De jur-împrejurul camerei s-au aprins perechi-perechi de aplice, cu lumină slabă, pe suporturi încastrate în perete, dezvăluind lampa cea mare de care-mi vorbise Merle, precum şi alte lucruri. Am aprins lampa şi am stins aplicele de pe pereţi. Lampa avea un bec mare, răsturnat într-un vas de sticlă gingaşă. Se puteau obţine trei intensităţi de lumină. Am învârtit întrerupătorul până le-am avut pe toate.

Era o cameră mare, cu o uşă în fund. În faţă, în dreapta, se găsea o arcadă, şi dincolo de ea o mică sufragerie. Draperiile de la arcadă erau pe jumătate trase, draperii grele de brocart verde-deschis, destul de uzate. Şemineul era la mijloc, pe peretele din stânga. De o parte şi de alta, cât şi pe peretele din faţa lui, se găseau rafturi cu cărţi: două canapele în colţuri, un scaun maro, unul roz, unul maro şi auriu cu ţesătură jacquard şi un scăunel pentru picioare.

De sub pantalonul de la pijamaua galbenă apăreau gleznele dezgolite şi picioarele în papuci de marochin

verde-închis, sprijinite pe scăunel. Încet, cu atenție, mi-am ridicat ochii de la picioare în sus. Un halat de mătase imprimată, verde-închis, legat cu un cordon cu ciucuri. Prin halatul deschis la piept se vedea o monogramă pe buzunarul pijamalei. În buzunar, o batistă albă. Gâtul era galben, fața întoarsă într-o parte, îndreptată spre oglinda de pe perete. M-am apropiat şi am privit în oglindă. Într-adevăr părea să rânjească.

Mâna stângă zăcea între genunchi şi marginea scaunului, dreapta-i atârna peste scaun. Vârfurile degetelor îi atingeau covorul şi mânerul unui revolver cam de calibru 32, un pistol cu butoi, aproape fără țeava. Partea dreaptă a feței se rezema de spătarul scaunului. Umărul drept era maro-închis din cauza sângelui. Se mai vedea sânge şi pe mânecă. Şi pe scaun. Pe scaun era chiar foarte mult.

Capul, mă gândeam, nu-şi putuse lua poziția aceea de la sine. Vreunui suflet sensibil nu-i plăcuse probabil partea dreaptă a capului.

Mi-am ridicat piciorul şi am împins uşor scăunelul câțiva centimetri într-o parte. Tocurile papucilor s-au mişcat în silă pe suprafața de jacquard. Omul era țeapăn ca lemnul. M-am aplecat şi i-am atins glezna. Mai rece ca gheața.

Pe o masă, lângă cotul drept, un pahar umplut pe jumătate cu băutură trezită, o scrumieră plină de chiştoace şi scrum. Trei chiştoace aveau ruj de buze pe ele. Ruj roşu deschis, folosit de obicei de blonde.

Lângă un alt scaun mai era o scrumieră, în care se găseau chibrituri, foarte mult scrum, dar niciun chiştoc.

În aerul din cameră, un parfum destul de puternic se luptase cu mirosul morții şi fusese învins. Deşi înfrânt persista încă.

Am început să umblu prin restul casei, aprinzând şi

stingând lumini. Două dormitoare, unul cu mobilă din lemn de pin, celălalt din lemn de arțar roşu. Cel mobilat cu lemn de pin părea să fie pentru oaspeți. O baie drăguță, pardosită cu plăci de ceramică de culoare cafenie şi purpurie, cu un spațiu pentru duş şi uşă de sticle. Bucătăria era mică. În chiuvetă se găseau multe sticle. O groază de sticle, de pahare şi de urme de degete; o groază de dovezi. Sau poate că nu, după cum va arăta cazul.

M-am întors în camera de zi şi m-am oprit în mijlocul ei. Am respirat profund, întrebându-mă la cât îmi va fi evaluată pielea când voi anunța şi acest caz. Să anunț acest caz şi să raportez că tot eu sunt tipul care l-a găsit pe Morningstar şi a dat bir cu fugiții. Prețul va fi mic, foarte mic. Marlowe trei crime, împotmolit în morți până la gât. Şi absolut nimic rezonabil, logic, favorabil mie. Dar nu ăsta era lucrul cel mai rău. În clipa în care voi da totul în vileag, voi înceta să mai fiu un detectiv liber. Nu o să mai fac ceea ce fac şi nu o să mai descopăr ceea ce descopăr.

Carl Moss ar putea fi dispus să o protejeze pe Merle cu mantia lui Esculap, până la un punct. Sau ar putea crede că cel mai mare bine pe care i l-ar putea face ar fi să-i scoată din cap ceea ce o chinuie.

M-am reîntors la scaunul cu țesătură jacquard, am strâns din dinți şi am apucat capul lui Vannier de păr, ca să-l trag de pe spătarul scaunului. Cartuşul intrase pe la tâmplă. Poziția putea sugera sinucidere. Dar oameni ca Louis Vannier nu se sinucid. Un şantajist, chiar unul speriat, are un sentiment al puterii la care ține.

Am lăsat capul să cadă unde voia şi m-am aplecat ca să-mi şterg mâna pe covor. Când m-am aplecat, am văzut colțul unei rame de tablou sub raftul de jos al

mesei, lângă cotul lui Vannier. M-am apropiat şi m-am întins după el cu o batistă.

Sticla era crăpată de-a curmezişul. Căzuse de pe perete. Am văzut cuiul. Îmi puteam imagina cum se-ntâmplase. Cineva stătea în picioare în dreapta lui Vannier, aplecat chiar peste el, o persoană pe care o cunoştea şi de care nu se temea, şi pe neaşteptate scosese pistolul şi-l împuşcase în tâmpla dreaptă. Şi atunci, speriat de sânge sau de reculul împuşcăturii, ucigaşul sărise înapoi spre perete şi doborâse tabloul. Tabloul căzuse pe un colț şi sărise sub masă. Ucigaşul fusese fie prea prevăzător ca să-l atingă, fie prea speriat.

M-am uitat la el. Era un tablou mic, deloc interesant. Un individ într-o jachetă strânsă pe corp, cu dantelă la mâneci, pantaloni strâmți şi o pălărie de catifea, rotundă umflată, cu pană, aplecându-se mult în afara unei ferestre, se pare strigând pe cineva de la parter. Parterul nu se vedea în tablou. Era o reproducere în culori lipsită de valoare.

M-am uitat prin casă. Mai erau şi alte tablouri. Câteva acuarele destul de drăguțe şi câteva gravuri foarte demodate. Vreo şase în total. Probabil tipului îi plăcea pictura. Ei şi? Un bărbat aplecându-se în afară la o fereastră de sus. Cu mult timp în urmă.

L-am privit pe Vannier. Nu-mi era de niciun folos. Un bărbat aplecându-se în afară la o fereastră de sus, cu mult timp în urmă.

Mi-a trecut prin cap o idee. La început atât de vagă, încât era să-mi scape. M-a atins ca un fulg. Ca mângâierile unui fulg de zăpadă. O fereastră de sus, un om aplecându-se în afară... cu mult timp în urmă.

Ideea a izbit în plin. Era aşa de fierbinte încât sfârâia. Aplecându-se în afară, la o fereastră de sus, cu mult timp în urmă, acum opt ani... un bărbat aplecându-se

prea mult... un bărbat căzând... murind. Un bărbat care se numea Horace Bright.

— Domnule Vannier, am zis eu cu o uşoară admiraţie, ţi-ai jucat bine rolul.

Am întors tabloul. Pe spate erau notate date şi sume de bani. Date de mai bine de opt ani, sume în cea mai mare parte de cinci sute de dolari, câteva de şapte sute cincizeci de dolari, două de o mie. Suma totală în cifre era de unsprezece mii de dolari. Ultima sumă n-o primise. Era mort când i se adusese. Pentru opt ani, nu erau grozav de mulţi bani. Clientul domnului Vannier se tocmise serios.

Cartonul din spatele tabloului era fixat în ramă cu ace de oţel pentru patefon. Două căzuseră. Am desfăcut cartonul şi, fără să vreau, l-am rupt puţin. Între el şi tablou se găsea un plic alb. Sigilat, nescris. L-am deschis. Conţinea două fotografii pătrate şi un negativ. Fotografiile erau identice. Arătau un bărbat aplecându-se mult în afara unei ferestre, cu mâinile spijinindu-se pe marginea ferestrei cu gura deschisă, ţipând. În spatele lui se vedea faţa unei femei.

Era un bărbat subţirel, cu părul negru. Faţa lui, ca şi a femeii din spate, nu era prea clară. El se apleca în afara ferestrei şi ţipa sau striga.

Ţineam fotografia în mână şi mă uitam la ea. Părea să nu aibă nicio semnificaţie. Şi totuşi, trebuia să aibă. N-aş fi putut spune de ce. Mă uitam întruna la ea. Şi imediat mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Un lucru foarte mic, dar vital. Poziţia mâinilor pe colţul zidului, tăiat ca să se facă loc pervazului. Mâinile nu se ţineau de nimic, nu atingeau nimic. Ceea ce se vedea pe muchia cărămizilor era doar faţa interioară a încheieturilor mâinilor. Mâinile erau în aer.

Bărbatul nu se apleca. Nu. Cădea.

Le-am pus pe toate înapoi în plic, am împăturit cartonul şi le-am băgat pe toate în buzunar. Am ascuns rama, sticla şi tabloul în dulapul pentru rufe, sub un prosop.

Totul durase cam mult. O maşină s-a oprit în faţa casei. Cineva venea pe alee.

M-am ascuns în spatele draperiilor de la arcadă.

Capitolul treizeci

Uşa de la intrare s-a deschis şi apoi s-a închis încet.

Linişte. O linişte care plutea în aer, ca respirația unui om pe vreme geroasă, apoi un urlet profund, transformat într-un vaiet de disperare.

Apoi vocea severă şi furioasă a unui bărbat zicând:

— Nici prea rău, nici prea bine. Mai încearcă.

Vocea femeii a zis:

— Dumnezeule, e Louis! E mort!

Vocea bărbatului a continuat:

— Poate n-am dreptate, dar eu cred totuşi că treaba nu e curată.

— Dumnezeule! E mort, Alex. Fă ceva... pentru numele lui Dumnezeu... te rog, fă ceva.

— Da, a răspuns vocea dură a lui Alex Morny. Ar trebui. Ar trebui să te aduc în aceeaşi situație. Cum e el plin de sânge. Să te omor şi pe tine, să fii rece ca el. Eşti şi aşa putredă. Suntem căsătoriți numai de opt luni, şi mă înşeli cu o marfă ieftină ca asta. Dumnezeule, Doamne! Cum de mi-a trecut prin minte să-mi leg viața de o stricată ca tine?

Ultimele cuvinte aproape că le-a urlat. Femeia a mai scos un vaiet.

— Termină cu scâncetele, a zis Morny cu asprime. Pentru ce crezi că te-am adus aici? Nu păcăleşti pe nimeni. Eşti supravegheată de săptămâni de zile. Noaptea trecută ai fost aici. Eu am fost astăzi aici. Am

văzut tot ce era de văzut. Rujul tău pe țigări, paharul din care ai băut. Mi te închipui şezând pe brațul scaunului său, mângâindu-i părul unsuros, apoi vârând în el un glonte pe când mai torcea ca un pisoi. De ce?

— Oh, Alex... scumpule... nu spune asemenea lucruri îngrozitoare.

— Ca într-o melodramă, a zis Morny. Exact ca la cinema. Treci peste partea asta cu suferința, iubito. Trebuie să ştiu cum să aranjez afacerea. De ce naiba crezi că sunt aici? Nu-mi mai pasă de tine. Nu, iubito, nu, îngerul meu blond şi scump şi criminal. Îmi pasă de mine, de suferința mea şi de afacerile mele. De pildă, ai şters pistolul?

Tăcere. Apoi s-a auzit o palmă. Femeia a scos un urlet. Fusese lovită. Lovită îngrozitor. Era rănită până la adâncul sufletului. Juca destul de bine.

— Ascultă, îngeraşule, a mârâit Morny. Nu vinde castraveți la grădinar. Am jucat în filme şi mă pricep la cabotini. Las-o baltă. O să-mi spui cum s-a întâmplat, chiar dac-o să fie nevoie să te târăsc prin cameră, trăgându-te de păr. Ei, ia spune... ai şters pistolul?

Ea a râs pe neaşteptate. Un râs nefiresc, dar limpede, ca un clinchet de clopoțel. Apoi s-a oprit din râs tot atât de neaşteptat.

— Da, a zis vocea ei.

— Şi paharul pe care-l foloseai?

— Da.

Foarte liniştită, foarte calmă.

— Şi ai pus amprentele lui pe pistol?

— Da.

El a stat să chibzuiască în linişte.

— Probabil că n-o să-i păcăleşti, a zis. E aproape imposibil să pui în mod convingător amprentele unui mort pe pistol. Oricum, ce-ai mai şters?

— N... Nimic. Oh, Alex. Te rog, nu fi atât de brutal.

— *Încetează!* Încetează! Arată-mi cum ai procedat, unde stăteai, cum ai ținut pistolul.

Ea nu se clintea din loc.

— Nu te gândi la amprente, a zis Morny. O să pun eu altele mai bune. Unele mult mai bune.

Femeia s-a mişcat încet prin fața draperiilor şi am putut-o vedea. Purta pantaloni de gabardină verde-deschis, o jachetă cafenie cu broderie şi un turban stacojiu, prins cu o agrafă de aur în formă de şarpe. Fața îi era mânjită de lacrimi.

— Ridică-l, a urlat Morny la ea. Arată-mi cum ai făcut!

Femeia s-a aplecat lângă scaun şi s-a ridicat cu pistolul în mână. L-a îndreptat spre uşă.

Morny nu s-a mişcat, n-a scos o vorbă.

Mâna blondei a început să tremure, iar pistolul îi juca straniu în mână. Îi tremura şi gura. Brațul i-a căzut în jos.

— N-o pot face, a zis ea în şoaptă. Ar trebui să te împuşc, dar nu pot.

Şi-a desfăcut mâna şi pistolul a căzut pe duşumea. Morny a trecut repede prin fața draperiilor, a îmbrâncit-o într-o parte, iar cu piciorul a împins pistolul înapoi, aproximativ unde fusese.

— Nu puteai s-o faci, a zis el cu voce răguşită. Nu puteai s-o faci. Şi acum, fii atentă.

A scos repede o batistă şi s-a aplecat să ridice iarăşi pistolul. Şi-a băgat mâna dreaptă în buzunar şi a scos un cartuş, învârtindu-l între degete. A făcut asta de patru ori. A vârât cartuşul în butoi şi apoi a învârtit puțin butoiul, cât trebuia. S-a aplecat, a pus pistolul jos pe duşumea, şi-a luat batista şi s-a ridicat.

— Nu mă puteai împuşca, a zis el batjocoritor, pentru

că în pistol nu era decât un tub fără glonte. Acum e din nou încărcat. Cartuşele sunt puse cum trebuie. S-a tras un singur foc. Şi pe pistol sunt amprentele tale.

Blonda era foarte liniştită, uitându-se la el cu ochii rătăciţi.

— Am uitat să-ţi spun, a zis el domol. Am şters celelalte amprente de pe pistol. Vreau să fiu sigur că sunt amprentele tale pe el. Şi până acum eram destul de sigur, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să fiu *absolut* sigur. Pricepi?

— Ai de gând să mă denunţi? a zis femeia, liniştită.

El stătea cu spatele spre mine. Purta haine negre. Pălărie de fetru trasă pe ochi. Nu-i puteam vedea faţa. Dar i-am văzut rânjetul când a zis:

— Da, îngeraşule, am de gând să te denunţ.

— Înţeleg, a zis ea şi l-a privit cu ochii goi. Pe neaşteptate i-a apărut pe faţă o demnitate gravă.

— O să te denunţ, îngeraşule, a zis el încet, vorbind rar, de parcă i-ar fi făcut plăcere să spună fiecare cuvânt. Unii oameni or să mă compătimească, alţii or să râdă de mine. Dar asta n-o să-mi afecteze cu nimic afacerile. Câtuşi de puţin. Pentru afaceri ca le mele, o treabă ca asta e bună. Puţină publicitate n-o să-mi strice deloc.

— Vasăzică, nu mai sunt pentru tine decât un mijloc de reclamă. Lăsând, desigur, la o parte pericolul că s-ar putea să fii tu însuşi suspectat.

— Chiar aşa. Întocmai.

— Şi ce motiv aş fi avut, a întrebat ea cu sânge rece şi cu un dispreţ atât de profund, încât el nici măcar nu i-a sesizat intenţia.

— Nu ştiu. Nu-mi pasă. Puneai cu el ceva la cale. Eddie te-a urmărit pe o stradă de pe Bunker Hill, unde te-ai întâlnit cu un individ blond în costum maro. I-ai

dat ceva. Atunci Eddie s-a luat după individ şi l-a urmărit până la un bloc, nu departe de acolo. A încercat să-l urmărească mai departe, dar a avut impresia că individul l-a dibuit, aşa c-a trebuit să renunțe. Habar n-am ce-a fost. Ştiu un lucru, totuşi, în casa aceea a fost împuşcat ieri un tânăr pe nume Phillips. Ştii ceva despre asta, scumpeteo?

— Nu ştiu nimic, a zis blonda. Nu cunosc pe nimeni cu numele Phillips şi, oricât ți s-ar părea de ciudat, n-am împuşcat pe nimeni ca să mă distrez.

— Dar l-ai împuşcat pe Vannier, drăguțo, a zis Morny aproape blând.

— Oh, da, a rostit ea tărăgănat. Fireşte. Adineauri ne întrebam ce motiv aş fi avut s-o fac. L-ai găsit?

— Aranjează asta cu codoşii, a răspuns el batjocoritor. Zi-i scandal între amorezi. Zi-i cum îți place.

— Probabil că atunci când era beat, arăta cam ca tine. Ar putea fi ăsta motivul.

— Ah, a zis el înghițind în sec.

— Mai chipeş. Mai tânăr şi fără burtă. Dar cu acelaşi afurisit de surâs încrezut şi mulțumit de sine.

— Ah, a zis Morny, şi se vedea că suferă.

— Ar merge? a întrebat ea liniştită.

S-a apropiat de ea şi i-a tras un pumn în față de s-a prăbuşit pe duşumea. A rămas jos, cu un picior întins drept înainte şi cu o mână la falcă. Ochii, foarte albaştri, erau ridicați spre el.

— Poate că n-ar fi trebuit să procedezi aşa. Acum s-ar putea să nu mai fiu de acord.

— Ba o să fii. N-ai încotro. O să scapi destul de uşor. Christoase, ştiu asta. Datorită înfățişării tale. Dar o să fi de acord, îngeraşule. Pe pistol sunt amprentele tale.

Ea s-a ridicat încet în picioare, cu mâna încă la falcă.

Apoi a zâmbit.

— Ştiam că e mort. Cheia din uşă e a mea. Sunt gata să merg în oraş şi să spun că eu l-am împuşcat, dar să nu mai pui laba asta moale şi albă pe mine... dacă ții la varianta mea. Da. Sunt dispusă să merg la poliție. O să mă simt mult mai în siguranță acolo decât lângă tine.

Morny s-a întors. I-am văzut expresia răutăcioasă şi dură pe fața palidă. Cicatricea de pe obraz i se contracta. A trecut pe lângă draperii. Uşa de la intrare s-a deschis din nou. Blonda a rămas nemişcată o clipă, s-a uitat peste umăr la cadavru, s-a cutremurat uşor şi a ieşit din câmpul meu vizual.

Uşa s-a închis. S-au auzit paşi pe alee. Portierele maşinii s-au deschis şi s-au închis. Motorul a pornit şi maşina s-a îndepărtat.

Capitolul treizeci şi unu

După multă vreme am ieşit din ascunzătoare şi am revenit în camera de zi. Am ridicat pistolul şi l-am şters cu grijă, apoi l-am pus jos. Din scrumiera de pe masă am cules cele trei chiştoace pătate de ruj şi le-am dus în baie, unde le-am dat drumul în closet şi am tras apa. După asta am căutat al doilea pahar, pe care trebuia să fie amprentele ei. Al doilea pahar nu exista. Cel care era pe jumătate plin cu băutură trezită l-am dus la bucătărie, l-am spălat şi l-am şters cu un şervet.

A urmat apoi partea neplăcută. Am îngenuncheat pe covor lângă scaun, am ridicat pistolul şi m-am întins după mâna țeapănă care atârna în jos. Amprentele nu aveau să fie prea bune, dar vor fi oricum amprente, şi nu ale lui Louis Morny. Pistolul avea mâner de cauciuc în pătrățele, cu o bucățică sărită în partea stângă – n-a rămas nicio amprentă pe mâner. Una de arătător pe partea dreaptă a țevii, două degete pe garda trăgaciului, una a degetului mare pe partea stângă, în spatele magaziei. Destul de bune.

M-am uitat încă o dată prin camera de zi. Deşi am micşorat-o, lumina cădea prea puternic pe fața galbenă a mortului. Am deschis uşa de la intrare, am scos cheia, am şters-o şi am vârât-o la loc în broască. Am închis uşa, am şters clanța şi m-am dus la maşină.

M-am reîntors la Hollywood, am încuiat maşina şi am pornit pe jos, pe lângă celelalte maşini parcate, spre

Bristol.

Am auzit o şoaptă şuierată în întuneric, dintr-o maşină. Faţa prelungă şi lipsită de expresie a lui Eddie Prue se iţea undeva sus, lângă acoperişul unui mic Packard, în spatele volanului. Era singur. M-am aplecat spre uşă şi l-am privit.

— Ce mai faci, detectivule?

Am aruncat un chibrit jos, i-am suflat fumul în faţă şi am zis:

— Cine a scăpat nota aceea de plată de la Societatea furnizoare de materiale dentare, pe care mi-ai dat-o aseară? Vannier sau altcineva?

— Vannier.

— Ce trebuia să fac cu ea... să aflu povestea vieţii unuia pe nume Teager?

— Nu stau de vorbă cu tâmpiţi, a zis Eddie Prue.

— De ce-o fi scăpat-o din buzunar? Şi dacă totuşi a scăpat-o, de ce nu i-ai restituit-o? Cu alte cuvinte, având în vedere că sunt un tâmpit, explică-mi de ce o notă de plată pentru materiale dentare poate nelinişti pe cineva într-atâta, încât să-l determine să angajeze detectivi particulari. Mai ales domni ca Alex Morny, cărora nu le plac detectivii particulari.

— Morny e un om inteligent, a zis Eddie Prue cu răceală.

— Pentru el s-a inventat expresia „ignorant ca un actor”.

— Las-o baltă. Nu ştii pentru ce sunt folosite materialele alea dentare?

— Ba da. Am aflat. Albastonul se foloseşte la facerea mulajelor pentru dinţi şi cavităţi. E foarte tare, are structură granuloasă foarte fină şi reţine orice detaliu, oricât de mic. Celălalt material, cristobolitul, e folosit la pregătirea tiparelor de ceară. E bun pentru că rezistă

foarte mult la căldură, fără să se deformeze. Hai, spune-mi că habar n-ai despre ce vorbesc.

— Cred că ştii cum se toarnă aurul în tipare, a zis Eddie Prue. Bănuiesc că ştii, aşa-i?

— Am petrecut azi două ore ca să învăț. Sunt expert. Şi ce-i cu asta?

A tăcut câteva momente, apoi a zis:

— Citeşti vreodată ziarul?

— Când şi când.

— Nu se putea să nu citeşti că un tip bătrân, pe nume Morningstar a fost omorât în Belfont Building de pe Ninth Street, două etaje mai sus de biroul acestui Teager. E puțin probabil să nu fi citit, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. M-a privit câteva clipe, apoi a întins mâna spre tabloul de bord şi a apăsat pe demaror. După ce motorul a pornit, a început să ambreieze încet.

— Nimeni n-ar putea face pe prostul mai bine ca tine, a zis domol. Nimeni. Noapte bună.

Maşina s-a îndepărtat de bordură şi a luat-o în josul colinei, spre Franklin. Zâmbeam depărtării când a dispărut.

Am urcat în apartament, am descuiat uşa, am deschis-o câțiva centimetri şi apoi am ciocănit uşor. În cameră era mişcare. O fată zdravănă, cu o bentiță neagră pe boneta uniformei albe de infirmieră, a deschis uşa.

— Sunt Marlowe. Locuiesc aici.

— Intrați, domnule Marlowe, mi-a spus doctorul Moss.

Am închis uşa încet şi amândoi am început să vorbim cu voce scăzută.

— Cum se simte?

— Doarme. Era somnoroasă şi când am ajuns aici. Eu sunt domnişoara Lymington. Nu ştiu prea multe despre

ea, doar că temperatura e normală, pulsul cam rapid încă, dar descreşte. Cred că-i vorba de-o tulburare mintală.

— A găsit un om ucis. Asta-a dat-o gata. Doarme destul de adânc ca să pot intra să-mi iau câteva lucruri? Mă duc la hotel.

— Oh, da. Dacă umblați încet. Probabil că n-o să se trezească. Dar dacă se trezeşte, nu-i nimic.

Am intrat şi am pus câțiva bani pe masa de lucru.

— În casă am cafea, şuncă, ouă, pâine, suc de roşii, portocale, băutură. Dacă ai nevoie de ceva, telefonează.

— V-am cercetat proviziile, a zis ea zâmbind. Avem tot ce ne trebuie până mâine după micul dejun. O să rămână aici?

— Asta o hotărăşte doctorul Moss. Cred că o să plece acasă de îndată ce va fi în stare. Locuieşte foarte departe, în Wichita.

— Eu sunt doar infirmieră, dar cred că o noapte bună de somn o s-o restabilească.

— O noapte bună de somn şi schimbarea mediului, am zis, dar pentru domnişoara Lymington spusele mele nu aveau nicio semnificație.

Am intrat în vestibul şi am aruncat o privire discretă în dormitor. Îi puseseră pijamaua mea. Dormea aproape pe spate, cu un braț deasupra plapumei. Mâneca pijamalei era răsfrântă în sus cam vreo cincisprezece centimetri. Îşi ținea mâna strânsă pumn. Fața era trasă, palidă şi foarte liniştită. Am deschis debaraua şi am scos o valiză, în care mi-am pus câteva lucruri. Când am dat să plec, m-am uitat din nou la ea. Avea ochii deschişi şi privea țintă în tavan. Şi-a mişcat apoi ochii exact atât cât să mă poată vedea şi a schițat cu greu un zâmbet sfios.

— Bună.

Era o voce slabă, vlăguită, o voce care se ştia a cuiva

care stă în pat şi dispune de o infirmieră şi de tot ce-i trebuie.

— Bună.

M-am apropiat de ea şi-am privit-o, cu zâmbetul meu desăvârşit pe figura mea senină.

— Mă simt bine, a şoptit ea. Chiar grozav. Aşa-i?

— Desigur.

— Sunt în patul dumitale?

— N-are nicio importanță. N-o să te muşte.

— Nu mi-e teamă.

Şi-a întins o mână spre mine, cu palma în sus, aşteptând să i-o țin. I-am ținut-o.

— Nu mi-e teamă de dumneata. Nicio femeie nu s-ar teme de dumneata, nu-i aşa?

— Venind de la dumneata, socotesc că-i un compliment.

Ochii i-au zâmbit, apoi a devenit din nou gravă.

— Te-am mințit, a zis cu voce slabă. Eu... eu n-am împuşcat pe nimeni.

— Ştiu. Am fost acolo. Uită totul. Nu te mai gândi la asta.

— Prea îți spun mereu oamenii să uiți lucrurile neplăcute. Mi se pare o prostie să ți se tot spună. Dar nu le poți uita.

— Foarte bine, am zis eu, prefăcându-mă jignit. Eu sunt prost. Ce-ar fi dacă ai mai dormi?

Şi-a întors capul, până a ajuns să mă privească drept în ochi. Şedeam pe marginea patului, ținându-i mâna.

— O să vină poliția aici?

— Nu. Şi încearcă să nu fii dezamăgită.

Şi-a încruntat sprâncenele.

— Am impresia că mă crezi o imbecilă nemaipomenită.

— Păi... s-ar putea.

Două lacrimi s-au prelins pe la colțurile ochilor şi s-au rostogolit uşor pe obraji.

— Doamna Murdock ştie că sunt aici?

— Încă nu. O să merg acolo să-i spun.

— Va trebui să-i spui... totul?

— Da, de ce nu?

Şi-a întors capul într-o parte.

— O să înțeleagă, a zis ea cu voce slabă. Ştie ce lucru îngrozitor am făcut acum opt ani. Lucrul acela înspăimântător, teribil.

— Desigur. Pentru asta i-a plătit lui Vannier în tot acest răstimp.

— Oh, Doamne.

Şi-a scos mâna de sub plapumă şi şi-a tras-o pe cealaltă din mâna mea, ca să şi le poată împreuna.

— Îmi pare rău c-a trebuit să afli asta. Regret. Numai doamna Murdock ştia. Nici părinții mei nu ştiau. Îmi pare rău.

Infirmiera a intrat şi m-a privit sever.

— Nu cred c-ar trebui să vorbească atâta, domnule Marlowe. Cred că n-ar strica să plecați acum.

— Ascultă, domnişoară Lymington, eu o cunosc pe fetița asta de două zile. Dumneata o cunoşti abia de două ore. Îi face foarte bine să vorbească.

— S-ar putea să-i provoace o altă... ăă... criză, a zis ea cu severitate, evitându-mi ochii.

— Păi, dacă e s-o facă, n-ar fi mai bine s-o facă acum, cât eşti dumneata aici şi să scape de ea? Du-te la bucătărie şi pregăteşte-ți o băutură.

— Nu beau când sunt de serviciu, a răspuns ea fără amabilitate. În afară de asta, aş mirosi a băutură.

A rânjit la mine şi a ieşit din cameră. Merle ascultase toate astea ca o întrerupere neînsemnată a unei piese foarte importante. Oarecum supărată.

— Vreau să-ți povestesc totul, a zis gâfâind. Eu... M-am ridicat şi mi-am pus laba peste mâinile ei încleştate.

— Lasă asta. Ştiu. Marlowe le ştie pe toate... în afară de cum se trăieşte bine. Nu o să-ți ajute la nimic. Acum o să te culci din nou, iar mâine dimineață te duc la Wichita... să-ți vizitezi părinții. Pe cheltuiala doamnei Murdock.

— Păi, e minunat din partea ei, a strigat ea, deschizându-şi larg ochii strălucitori. Dar ea a fost totdeauna foarte bună cu mine.

M-am ridicat de pe pat.

— E o femeie extraordinară, am zis, zâmbindu-i. Uimitoare. Plec acum acolo şi o să avem o conversație nemaipomenit de simpatică, la o ceaşcă de ceai. Şi dacă nu te culci chiar acum, n-o să te mai las să mărturiseşti nicio crimă.

— Eşti îngrozitor. Şi nu-mi placi.

Şi-a întors capul într-o parte, şi-a vârât brațele sub plapumă şi a închis ochii.

M-am dus spre uşă. La uşă m-am întors şi am privit repede îndărăt. Avea un ochi deschis şi mă urmărea. Am privit-o mustrător şi l-a închis imediat.

M-am reîntors în camera de zi, am privit-o şi pe domnişoara Lymington mustrător şi am ieşit cu valiza.

Am mers cu maşina până pe bulevardul Santa Monica. La muntele de pietate mai era deschis. Bătrânul evreu cu scufia neagră păru surprins că puteam să-mi răscumpăr atât de curând obiectul amanetat.

I-am spus că aşa se întâmplă în Hollywood.

A scos plicul din seif şi l-a desfăcut. Mi-a luat banii şi chitanța de amanetare, apoi şi-a pus în palmă moneda strălucitoare.

— E atât de valoroasă că-mi vine greu să v-o restitui.

Lucrătura, înțelegeți, lucrătura e frumoasă.

— Iar aurul din ea cred că valorează douăzeci de dolari, am zis eu.

A ridicat din umeri şi a zâmbit. Am băgat moneda în buzunar şi i-am urat noapte bună.

Capitolul treizeci şi doi

Lumina lunii se aşternuse ca un voal alb peste pajiştea din faţă, şi doar sub cedrul de Himalaia era stăpână catifeaua neagră a întunericului. La două ferestre de la parter şi într-o cameră de la etaj se vedeau luminile aprinse. M-am apropiat de casă, păşind pe dalele de piatră fixate în gazon, şi am sunat.

Nu m-am uitat la micuţul negru pictat de pe blocul de beton. Nu l-am mai bătut uşor cu mâna pe cap. Gluma părea că nu mai are haz.

O femeie cu faţa roşie şi părul alb, pe care n-o mai văzusem, a deschis uşa.

— Sunt Philip Marlowe. Aş vrea s-o văd pe doamna Murdock. Doamna Elizabeth Murdock.

Părea nehotărâtă.

— Cred că s-a culcat. Nu cred că o puteţi vedea.

— Este doar ora nouă.

— Doamna Murdock se culcă devreme.

A dat să-nchidă uşa. Era o bătrână simpatică şi-mi părea rău să împing uşa cu umărul. M-am rezemat doar de ea.

— E vorba de domnişoara Davis. E important. Ai putea să-i spui asta?

— O să văd.

M-am dat un pas înapoi şi am lăsat-o să închidă uşa.

Un mierloi cânta într-un copac întunecat din apropiere. Pe stradă a trecut în goană o maşină şi a

derapat la primul colț. Frânturile unui râs subțire de fată s-au revărsat în întuneric, de parcă le-ar fi risipit mașina care trecuse.

După o vreme ușa s-a deschis și femeia a zis:

— Puteți intra.

Am urmat-o prin antreul mare și gol. Un singur bec anemic ardea la o lustră, abia luminând peretele opus. Încăperea era liniștită și aerul trebuia împrospătat. Am mers până la capătul holului și de acolo am urcat pe o scară cu balustradă sculptată. Sus, un alt hol și o ușă deschisă.

Am fost poftit înăuntru pe ușa deschisă, care s-a închis în urma mea. Era un salon mare cu mult creton, un tapet albastru și argintiu, o canapea, un covor albastru și un glasvand deschis spre balcon. Deasupra balconului se vedea o tendă.

Doamna Murdock stătea pe un scaun capitonat, cu marginile spătarului alungite în față, având dinainte o măsuță de jucat cărți. Purta un halat matlasat și părul îi era cam zbârlit. Dădea pasiențe. Avea pachetul în mâna stângă. A pus o carte jos și a mutat alta, înainte de a-și ridica privirea spre mine.

Apoi a zis:

— Ce s-a întâmplat?

M-am apropiat de masă să mă uit la pasiență.

— Merle e în apartamentul meu, am zis. A făcut o criză.

Fără să mă privească, a întrebat:

— Ce fel de criză, domnule Marlowe?

A mutat o carte, apoi repede încă două.

— A leșinat. V-ați prins vreodată trișând la pasiențe?

— Nu-i nicio plăcere dacă trișezi, a răspuns ea cu asprime. Și foarte puțină, dacă nu trișezi. Ce-i cu Merle? N-a lipsit niciodată de acasă atât de mult începusem să

fiu îngrijorată.

Am tras un scaun şi m-am aşezat la masă în faţa ei. M-am cufundat în el prea mult, aşa că m-am ridicat şi am luat unul mai bun, în care m-am aşezat.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji din cauza ei. Am adus un doctor şi o infirmieră. Doarme. Fusese să-l vadă pe Vannier.

A pus jos pachetul de cărţi, s-a prins de muchia mesei cu mâinile ei mari, îmbătrânite, şi m-a privit flegmatic.

— Domnule Marlowe, dumneata şi cu mine ar fi bine să avem o explicaţie. În primul rând, am greşit apelând la serviciile dumitale. Nu mi-a plăcut să fiu manevrată ca o fraieră, cum ai zice dumneata, de o mică bestie trecută prin ciur şi prin dârmon ca Linda. Ar fi fost însă mult mai bine dacă n-aş fi stârnit povestea asta. Pierderea dublonului era mult mai uşor de suportat decât pe dumneata. Chiar dacă nu-l mai primeam niciodată înapoi.

— Dar l-aţi primit.

A dat din cap. Ochii i-au zăbovit pe faţa mea.

— Da, l-am primit. Ai auzit cum.

— Dar n-am crezut.

— Nici eu, a zis calmă. Nătărăul de fiu-meu şi-a asumat pur şi simplu vina Lindei. O atitudine pe care o găsesc copilărească.

— Dumneavoastră aveţi talentul de a vă înconjura cu oameni care adoptă asemenea atitudini.

A ridicat din nou cărţile şi s-a aplecat ca să pună un zece negru pe un valet roşu. După aceea s-a întins spre o măsuţă pe care se găsea vinul. A băut, a pus paharul jos şi m-a privit sever, rece.

— Am impresia că ai de gând să fii insolent, domnule Marlowe.

Am clătinat din cap.

— Nu insolent. Sincer doar. În ce vă priveşte, doamnă Murdock, nu m-am descurcat prea rău. Dublonul v-a fost restituit. Am ținut poliția departe de dumneavoastră... până acum. N-am făcut nimic în legătură cu divorțul, dar am găsit-o pe Linda – fiul dumneavoastră a ştiut tot timpul unde se găsea şi cred că n-o să aveți niciun necaz cu ea. Îşi dă seama că a făcut o greşeală măritându-se cu Leslie. Totuşi, dacă credeți că nu merit banii...

A mârâit şi a pus o altă carte – asul de caro în rândul întâi.

— Asul de treflă nu se arată, fir-ar al naibii. N-o să-l scot la timp.

— O fi alunecat dintre cărți când nu erați atentă.

— N-ar fi mai bine, a zis ea foarte calmă, să-mi vorbeşti în continuare despre Merle? Şi nu te bucura dacă ai aflat câteva din secretele familiei, domnule Marlowe.

— Eu nu mă bucur de nimic. Dumneavoastră ați trimis-o acasă la Vannier pe Merle, azi după-amiază, cu cinci sute de dolari.

— Şi ce dacă am trimis-o?

Şi-a mai turnat vin şi a sorbit, privindu-mă insistent pe deasupra paharului.

— Când i-a cerut?

— Ieri. Nu i-am putut scoate din bancă până astăzi. Ce s-a întâmplat?

— Vannier vă şantajează cam de vreo opt ani, nu-i aşa? Din cauza a ceva ce s-a întâmplat în ziua de 26 aprilie 1933?

Un fel de panică a licărit în adâncul ochilor ei, dar foarte departe, foarte slab, ceva care parcă exista acolo de multă vreme şi acum mă privise pe furiş o clipă.

— Merle mi-a spus câteva lucruri. Fiul

dumneavoastră mi-a povestit cum a murit tatăl său. Astăzi m-am uitat prin rapoarte şi ziare. Moarte accidentală. Se întâmplase un accident pe stradă, chiar sub biroul lui, şi foarte mulţi oameni ieşiseră la ferestre să se uite. El s-a aplecat prea mult în afară. S-a zis c-ar fi vorba de o sinucidere, pentru că era lefter şi avea cincizeci de mii asigurare pe viaţă pentru familie. Dar procurorul a fost drăguţ şi a trecut peste asta.

— Şi ce-i cu asta?

Era o voce rece, severă, nici croncănită, nici gâfâită. O voce rece, severă, absolut stăpânită.

— Merle era secretara lui Horace Bright. O fetiţă într-un fel stranie, foarte timidă, simplă, cu mentalitate de copil căreia-i place să-şi dramatizeze viaţa şi care are idei foarte demodate despre bărbaţi. Cred că Horace Bright s-a cherchelit o dată şi s-a dat la ea şi a speriat-o.

— Ei şi?

O altă întrebare rece şi severă m-a împuns ca ţeava unui pistol.

— Obsedată de întâmplare, i s-a înfiripat în minte ideea crimei. A găsit o ocazie şi a trecut exact prin spatele lui. Când el stătea aplecat pe fereastră. Asta nu vă spune nimic?

— Vorbeşte limpede, domnule Marlowe. Suport adevărul.

— Dumnezeule, cât de limpede vreţi? Şi-a îmbrâncit patronul pe fereastră. În două cuvinte, l-a omorât. Şi a scăpat nepedepsită. Cu ajutorul dumneavoastră.

A privit la mâna stângă, încleştată pe cărţi. A dat din cap. Bărbia i s-a mişcat vreo doi centimetri în jos şi-n sus.

— Vannier avea vreo probă? am întrebat. Ori a văzut întâmplător ce s-a petrecut şi v-a tapat de bani.

Iar dumneavoastră i-aţi plătit câte ceva, când şi când,

pentru a evita scandalul... şi pentru că ţineaţi cu adevărat la Merle?

Înainte de a-mi da răspunsul, a mai mutat o carte. Neclintită ca o stâncă.

— Vorbea despre o fotografie, a zis ea. Dar nu l-am crezut. Ar fi putut face una. Şi dacă ar fi făcut-o, mai devreme ori mai târziu mi-ar fi arătat-o.

— Nu, nu cred. Ar fi fost o fotografie foarte nesigură, chiar dacă din întâmplare avea aparatul în mână, datorită celor ce se-ntâmplau jos în stradă. Dar, după câte văd, n-ar fi-ndrăznit s-o arate. Sunteţi o femeie destul de dură, în anumite privinţe. S-ar fi putut teme că veţi pune pe cineva să-l lichideze. Vreau să spun că unui escroc i-ar fi putut trece prin cap aşa ceva. Cât i-aţi plătit?

— Asta nu te... a început ea să zică, dar s-a oprit şi a ridicat din umerii voinici.

O femeie puternică, aspră, neînduplecată, capabilă să primească lucrurile aşa cum sunt! S-a gândit puţin şi apoi a zis:

— Unsprezece mii o sută de dolari, fără să pun la socoteală cele cinci sute pe care i le-am trimis în dupâ-amiaza asta.

— Ah. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Murdock. Ţinând seama de toate cele.

Şi-a mişcat uşor o mână şi a ridicat iarăşi din umeri.

— A fost vina soţului meu. Era beat şi dezgustător. Nu cred să-i fi făcut cu-adevărat vreun rău, dar, cum zici şi dumneata, a speriat-o. Eu... eu pot s-o învinuiesc prea mult. În toţi aceşti ani, şi-a reproşat-o destul singură.

— Trebuia să-i ducă banii lui Vannier, personal?

— Aşa socotea ea că trebuie să se pedepsească, pedeapsă stranie.

Am dat din cap.

— Cred că aşa îi e firea. Mai târziu v-ați căsătorit cu Jasper Murdock şi ați ținut-o pe Merle la dumneavoastră şi ați avut grijă de ea. Mai ştie cineva?

— Nimeni. Numai Vannier. În mod sigur n-ar spune nimănui.

— Nu. Nu prea-mi vine să cred. Ei bine, acum totul s-a terminat. Vannier e mort.

Şi-a ridicat ochii încet şi m-a privit lung şi calm. Capul cărunt era ca o stâncă într-un vârf de munte. A pus în cele din urmă cărțile jos şi s-a prins tare de muchia mesei cu mâinile. Încheieturile degetelor s-au albit.

— Merle a venit la mine acasă, în absența mea. L-a rugat pe administrator să o lase înăuntru. El mi-a telefonat şi am fost de acord. M-am dus repede acolo. Mi-a spus că l-a împuşcat pe Vannier.

În liniştea camerei, respirația ei era o şoaptă slabă, rapidă.

— Avea un pistol în poşetă, Dumnezeu ştie de ce. Vreo ideea de a ei de a se apăra de bărbați, bănuiesc. Dar cineva... Leslie, aş crede... îl aranjase ca să fie inofensiv, vârându-i în obturator un cartuş de alt calibru. Mi-a spus că l-a omorât pe Vannier şi apoi a leşinat. Am adus un doctor, un prieten de-al meu, apoi am plecat la Vannier acasă. În uşă se găsea o cheie. El era mort, aşezat în scaun, mort de mult timp, rece, țeapăn, E doar o închipuire de-a ei, nu l-a împuşcat ea. Doctorul a explicat lucrurile într-un anumit fel, dar n-o să vă plictisesc cu asta. Cred că-nțelegeți foarte bine.

— Da. Cred că-nțeleg. Şi-acum?

— Doarme în apartamentul meu. E o infirmieră acolo. I-am telefonat tatălui ei. Vrea ca ea să vină acasă. Aveți ceva împotrivă?

A rămas uitându-se la mine.

— El nu ştie nimic, am adăugat repede. Nici despre Vannier, nici despre Bright. Sunt sigur de asta. Vrea ca ea să vină acasă. M-am gândit s-o duc eu. Se pare că acum îmi revine mie această responsabilitate. O să am nevoie de cele cinci sute de dolari pe care Vannier nu le-a mai primit... pentru cheltuieli.

— Şi mai cât? a întrebat ea cu brutalitate.

— Nu vorbiți aşa. Dumneavoastră ştiți mai bine.

— Cine l-a omorât pe Vannier?

— S-ar părea că s-a sinucis. Lângă mâna lui dreaptă se afla un pistol. Rană de contact la tâmplă. În timp ce eram acolo, au venit Morny şi nevastâ-sa. M-am ascuns. Morny încearcă să pună crima pe seama nevesti-sii, care flirta cu Vannier. Ea îşi închipuie că el a făcut-o, sau că a pus pe cineva s-o facă. Dar moartea lui pare sinucidere. Polițiştii sunt acuma acolo. Nu ştiu ce vor scoate din ea. Noi trebuie doar să stăm deoparte şi să aşteptăm.

— Oameni ca Vannier, a zis ea furioasă, nu se sinucid.

— Ar fi ca şi cum am zice că fete ca Merle nu îmbrâncesc oameni pe fereastră. Asta n-are nicio importanța.

Ne-am uitat fix unul la celălalt, cu ostilitatea ascunsă care exista între noi de la început. După o clipă mi-am împins scaunul înapoi şi m-am apropiat de glasvand. L-am deschis şi am ieşit pe verandă. Noaptea se aşternuse pretutindeni, plăcută şi liniştită. Lumina albă a lunii era rece şi clară, ca şi dreptatea la care visăm dar pe care n-o găsim.

Copacii de jos aruncau umbre groase sub lună. În mijlocul parcului era amenajată o grădină. Am zărit scânteierea unei piscine ornamentale. Lângă ea un balansoar. Cineva stătea întins în el. Când am privit jos,

am văzut o țigară arzând.

Am intrat înapoi în cameră. Doamna Murdock dădea iarăşi o pasiență. M-am apropiat de masă şi am privit.

— Ați scos asul de treflă, am spus.

— Am trişat, a zis fără să-şi ridice privirea.

— Voiam să vă-ntreb un lucru. Afacerea asta cu dublonul este încă destul de confuză, din cauza unor crime care nu par să aibă vreun sens, acum când vi s-a restituit moneda. Mă întreb dacă dublonul Murdock-Brasher are vreun semn distinctiv pe care l-ar putea identifica un expert – unul ca bătrânul Morningstar.

A rămas nemişcată şi gânditoare, fără să-şi ridice privirea.

— Da, ar putea fi. Inițialele persoanei care a făcut moneda, E.B., sunt pe aripa dreaptă. Ăsta e singurul lucru care-mi vine-n cap.

— Cred că-i de ajuns, am zis. Moneda v-a fost restituită cu adevărat, nu-i aşa? Sau ați spus doar aşa, ca să încetez cercetările?

S-a uitat repede în sus şi în jos.

— În acest moment e la locul ei. Dacă-l găseşti pe fiul meu, ți-o poate arăta.

— Şi-acum o să vă urez noapte bună. Vă rog, dați dispoziție să se-mpacheteze hainele lui Merle şi trimiteți-le dimineață acasă la mine.

Şi-a ridicat din nou repede capul şi m-a privit sever.

— Tinere, văd că eşti cam prea sigur pe dumneata.

— Dați dispoziție să le-mpacheteze, am zis, şi trimiteți-le. Nu mai aveți nevoie de Merle... acum când Vannier e mort.

Privirile ni s-au încrucişat şi am rămas aşa câtva timp. Un zâmbet bizar, nefiresc, i-a mişcat colțurile buzelor. Şi-a lăsat apoi capul în jos şi cu mâna dreaptă a

luat cartea de sus din pachetul pe care îl ținea în mâna stângă. A întors-o, a privit-o şi a pus-o pe grămada de cărți de jos, apoi a întors-o pe următoarea – liniştită, calmă, cu o mână fermă, ca un dig de piatră în bătaia unei brize uşoare.

Am traversat camera şi am ieşit. Am închis uşa uşor, am trecut prin hol şi am coborât scările. De-aici am trecut prin holul de jos, pe lângă birouaşul lui Merle, şi am intrat în camera de zi, sumbră şi nelocuită, cu aer îmbâcsit, în care te simțeai ca un cadavru îmbălsămat.

Glasvandul din spate s-a deschis şi înăuntru a intrat Leslie Murdock. S-a oprit şi m-a privit fix.

Capitolul treizeci şi trei

Costumul îi era şifonat, părul ciufulit. Mustăcioara roşcată era la fel de anostă ca şi altădată. Cearcănele de sub ochi erau adevărate gropi.

Cu port-ţigaretul lung şi negru îşi lovea uşor dosul palmei stângi. Faptul că mă întâlnea îi displăcea; n-avea chef să stea de vorbă cu nimeni.

— Bună seara, a zis băţos. Pleci?

— Încă nu. Vreau să vorbesc cu dumneata.

— Nu cred că avem ce să vorbim. Şi-apoi, m-am săturat de atâta vorbă.

— Oh, da, avem. Despre un bărbat pe nume Vannier.

— Vannier? Nu-l prea cunosc. L-am văzut pe-aici. Ceea ce ştiu nu-mi place.

— Ştii mai multe decât spui.

A intrat în cameră şi s-a aşezat pe un scaun pentru care îţi trebuia curaj ca să stai. După aceea s-a aplecat înainte, şi-a pus bărbia în palma dreaptă şi s-a uitat la duşumea.

— Foarte bine, a zis cu o voce plictisită. Dă-i drumul. Am impresia c-o să fii scânteietor. Un torent neîndurător de logică şi intuiţie şi alte de-alde-astea. Un detectiv ca la carte.

— Desigur. Iau dovezile una câte una, le pun laolaltă într-o schemă bine ticluită, strecor ici şi colo fapte pe care le am la îndemână, cercetez mobilurile şi persoanele implicate şi fac ca toate să apară altfel decât

oricine – sau eu însumi – le-am considerat până la un moment dat şi, în cele din urmă, plictisit de toate, arunc vina asupra persoanei celei mai puţin suspecte.

Şi-a ridicat ochii, gata-gata să zâmbească.

— După care persoana se face albă ca varul, îi apar spume la gură şi scoate un pistol din urechea dreaptă.

M-am aşezat jos lângă el şi mi-am scos o ţigară.

— Aşa este. Ar trebui să interpretăm cândva împreună asta. Ai un pistol?

— La mine, nu. Am unul. Ştii doar.

— L-ai avut la dumneata aseară când ai trecut pe la Vannier?

A ridicat din umeri şi a rânjit.

— Oh!... Am trecut eu aseară pe la Vannier?

— Cred că da. Deducţie. Fumezi ţigări Virginia, marca Benson and Hedges. Ele lasă un scrum tare care-şi păstrează forma. O scrumieră de la el de-acasă avea destule cocoloaşe sure ca să reprezinte cel puţin două ţigări. Nu era niciun chiştoc în scrumieră. Pentru că dumneata fumezi cu port-ţigaret şi un chiştoc dintr-un port-ţigaret arată diferit. Aşa că ai îndepărtat chiştoacele. Îţi place?

— Nu.

Vocea îi era calmă. S-a uitat din nou la duşumea.

— Acesta este doar un exemplu de deducţie, am urmat eu. Unul nereuşit. Căci s-ar fi putut să nu fi existat chiştoace, dar dacă ar fi existat şi ar fi fost îndepărtate, asta s-ar fi putut întâmpla pentru că aveau pe ele ruj de buze. Într-o anumită măsură, e ceva ce ar indica cel puţin felul de a fi al fumătorului. Soţia dumitale, de pildă, are obiceiul ciudat de a-şi arunca chiştoacele în coşul de hârtii.

— N-o amesteca pe Linda, a zis cu răceală.

— Mama dumitale crede şi acum că Linda a luat

dublonul şi că povestea cu Morny a fost doar un pretext ca s-o aperi pe ea.

— Am zis să n-o amesteci pe Linda.

Acum se bătea cu port-ţigaretul negru pe dinţi, cu un sunet ascuţit, strident, ca de telegraf.

— Sunt dispus să n-o amestec. Dar n-am crezut povestea dumitale din alt motiv. Iată-l.

Am scos dublonul şi l-am ţinut în mână sub nasul lui. S-a holbat la el. Gura îi era strâns încleştată.

— Azi-dimineaţă, pe când îţi spuneai povestea, ăsta era amanetat pe bulevardul Santa Monica, pentru ca să fie păstrat în siguranţă. Mi-a fost trimis de un pretins detectiv, pe nume George Phillips. Un băiat simplu, care şi-a permis să intre într-o situaţie grea, datorită lipsei de judecată şi dorinţei exagerate de a avea un caz. Un tip blond, îndesat, într-un costum maro, care purta ochelari fumurii şi o pălărie cam ţipătoare. Conducea un Pontillac de culoarea nisipului, aproape nou. L-ai văzut, cred, în holul din faţa biroului meu, ieri dimineaţă. Mă urmărise prin oraş şi probabil că înainte te urmărise pe dumneata

A părut sincer surprins.

— De ce să mă urmărească?

Am aprins ţigara, iar chibritului i-am dat drumul într-o scrumieră de jad, ce nu părea a fi folosită ca scrumieră.

— Am zis că probabil te-a urmărit. Nu sunt sigur. S-ar putea să fi supravegheat casa asta. M-a luat în primire aici şi nu cred că mă urmărise înainte.

Mai aveam încă moneda în mână. M-am uitat la ea, am întors-o aruncând-o-n sus, m-am uitat la iniţialele E.B., gravate pe aripa stângă, şi am pus-o la loc.

— O fi supravegheat casa, deoarece fusese angajat să vândă o monedă rară unui negustor bătrân de monede,

pe nume Morningstar. Bătrânul negustor a bănuit oarecum de unde era moneda şi i-a spus lui Phillips, sau a lăsat să se înţeleagă că era furată, întâmplător, n-avea dreptate. Dacă dublonul Brasher al vostru e într-adevăr sus la etaj în acest moment, înseamnă că moneda pe care Phillips fusese angajat s-o vândă nu era cea furată. Era o imitaţie.

S-a scuturat, de parcă i-ar fi fost frig. Altminteri nu s-a mişcat şi nici nu şi-a schimbat poziţia.

— Mă tem că o să fie o poveste lungă până la urmă, am zis eu destul de încet. Îmi pare rău. Ar trebui s-o ticluiesc ceva mai bine. Nu-i o poveste plăcută, are doi morţi, poate chiar trei. Unui bărbat pe nume Vannier şi unuia Teager le-a venit o idee. Teager este tehnician dentar în Belfont Buildings, clădirea în care stă bătrânul Morningstar. Ideea a fost să falsifice o monedă de aur rară şi valoroasă, nu prea rară pentru a putea fi vândută, dar destul de rară ca să valoreze o groază de bani. Metoda la care s-au gândit e cam aceea pe care o foloseşte un tehnician dentar ca să facă o plombă de aur. Aveau nevoie de aceleaşi materiale, acelaşi aparat, aceeaşi îndemânare. Adică să reproducă exact un model de aur, făcând o matriţă dintr-un ciment alb, fin, dur, numit albaston, apoi să facă o copie a modelului din matriţă în ceară de mulaj. După aceea trebuiau să bage ceara într-un alt fel de ciment, numit cristobolit, care are proprietatea de a fi rezistent la căldură mare, fără să se deformeze. Se lasă o mică deschidere, pentru ca ceara să se scurgă afară, prin fixarea unui ac de oţel care este tras când cimentul se întăreşte. Atunci se ia matriţa de cristobolit şi se ţine deasupra unei flăcări, până când ceara se topeşte şi curge afară prin deschiderea aceea mică, lăsând tiparul modelului original gol. Acesta este fixat de un creuzet pe o maşină centrifugă şi, prin forţa

centrifugă, este aruncat înăuntru aur topit din creuzet. După asta, cristobolitul încă fierbinte este ținut sub apă rece şi se descompune, rămânând doar miezul de aur cu un ac de aur ataşat, care reprezintă mica deschidere. Piesa astfel obținută, curățată cu acid şi şlefuită, e un dublon Brasher nou-nouț, făcut din aur masiv, exact ca originalul. Pricepi?

A dat din cap şi, plictisit, şi-a trecut mâna prin păr.

— Treaba asta cere îndemânarea unui tehnician dentar. Procedeul ar fi inutil pentru baterea monedei în mod obişnuit, dacă am avea un sistem monetar din aur, deoarece materialul şi munca ar costa mai mult decât valoarea monedei. Dar pentru o monedă de aur care este valoroasă prin faptul că e rară, procedeul e foarte convenabil. Aşa că asta au făcut. Dar aveau nevoie de un model. Aici ai intrat dumneata în joc. Ai luat dublonul, dar nu ca să-l dai lui Morny. L-ai luat ca să-l dai lui Vannier. Adevărat?

Şi-a fixat privirea în pământ, fără să scoată o vorbă.

— Linişteşte-te, am zis. Aşa stând lucrurile, nu e grav. Presupun că-ți promisese bani, care-ți erau necesari ca să-ți plăteşti datoriile la jocurile de noroc, pentru că mama dumitale e zgârcită. El avea însă asupra dumitale un ascendent mult mai puternic.

Şi-a ridicat repede privirea; fața îi era foarte palidă, iar în ochi i se citea groaza.

— De unde ştii? m-a întrebat aproape în şoaptă.

— Am aflat. Unele lucruri mi-au fost spuse, pe unele le-am obținut prin cercetări, iar pe altele le-am bănuit. O să ajung la asta mai târziu. Aşadar, Vannier şi amicul lui au făcut un dublon şi vor să-l supună unor probe. Vor să ştie dacă marfa lor va rezista unei verificări făcute de un expert în materie de monede rare. Aşa i-a venit lui Vannier ideea să angajeze un fraier, care să-ncerce să

vândă bătrânului Morningstar moneda falsă, destul de ieftin ca bătrânul să creadă că era furată. L-au ales pe George Phillips drept fraier, datorită unui anunț stupid pe care-l dăduse în ziar. Cred că la început omul de legătură al lui Vannier cu Phillips a fost Lois Morny. Nu cred că era în combinație. A fost văzută dându-i lui Phillips un pachețel. Probabil că pachețelul conținea dublonul pe care Phillips va încerca să-l vândă. Dar când i l-a arătat bătrânului Morningstar, lucrurile s-au împotmolit. Bătrânul cunoştea colecțiile de monede şi monedele rare. S-a gândit probabil că moneda era destul de autentică... era nevoie de foarte multe probe ca să demonstreze că nu era... dar felul cum erau gravate inițialele celui care bătuse moneda era neobişnuit, şi atunci a bănuit că moneda putea fi din colecția Murdock. A telefonat aici şi a încercat să afle. Asta a trezit suspiciunea doamnei Murdock, care a aflat că moneda lipsea. Şi cum n-o poate suferi pe Linda, a bănuit-o pe ea şi m-a angajat pe mine s-o recuperez şi s-o oblig pe Linda să divorțeze, fără pensie alimentară.

— Eu nu vreau să divorțez, a zis Murdock înflăcărat. Niciodată n-am avut o asemenea idee. Mama n-avea niciun drept...

S-a oprit, a făcut un gest de disperare şi a scos un fel de suspin.

— Foarte bine, eu ştiu asta. Şi acum mai departe. Bătrânul Morningstar l-a speriat pe Phillips, care era doar fleț, nu necinstit. A reuşit să obțină numărul de telefon al lui Phillips, chiar de la el. L-am auzit chiar eu pe bătrân telefonând la numărul acela – am tras cu urechea din biroul lui, după ce a crezut că plecasem. Tocmai mă oferisem să răscumpăr dublonul pentru o mie de dolari şi Morningstar acceptase oferta, crezând că va putea lua moneda de la Phillips, că va câştiga nişte

bani şi c-o să fie totul grozav. Între timp, Phillips vă supraveghea casa, ca să vadă probabil dacă intră sau iese vreun polițist. M-a văzut pe mine, maşina mea, mi-a aflat numele de pe lista locatarilor şi, din întâmplare, ştia cine sunt.

M-a urmărit încercând să se hotărască să-mi ceară ajutorul, până ce l-am făcut să-mi vorbească într-un hotel din centru. Zicea că mă ştie de la un caz din Ventura, când era ajutor de şerif acolo; pretindea că era într-o situație delicată şi că îl urmărea un tip înalt cu o privire ciudată. Acesta era Eddie Prue, şarpele cu clopoței al lui Morny. Morny ştia că nevastă-sa umbla cu Vannier şi o pusese sub urmărire. Prue a văzut-o luând legătura cu Phillips, lângă locuința acestuia, pe Court Street în Bunker Hill, şi l-a urmărit pe Phillips până când şi-a dat seama că Phillips îl observase, ceea ce era adevărat. Prue, sau vreun altul care lucrează pentru Morny, m-a văzut probabil mergând acasă la Phillips pe Court Street. Spun asta pentru că a încercat să mă sperie prin telefon, iar mai târziu m-a invitat să mă întâlnesc cu Morny.

Am scăpat de chiştoc aruncându-l în scrumiera de jad, m-am uitat la fața palidă şi nefericită a bărbatului care şedea în fața mea şi am continuat să vorbesc. Îmi venea greu, iar sunetul propriei mele voci începea să mă dezguste.

— Şi acum, să revenim la dumneata. Când Merle ți-a spus că doamna Murdock a angajat un detectiv, te-ai speriat. Ți-ai închipuit că descoperise lipsa dublonului şi ai venit val-vârtej la mine la birou, încercând să afli ceva de la mine. Foarte senin, foarte sarcastic la început, extrem de preocupat de soția dumitale, dar foarte îngrijorat. Nu ştiu ce ți-ai închipuit c-ai aflat, dar ai luat legătura cu Vannier. Trebuia să restitui mamei moneda

în grabă, inventând o poveste. Te-ai întâlnit undeva cu Vannier şi ți-a dat un dublon – probabil tot o monedă falsă.

Iar pe cea autentică a păstrat-o. Vannier îşi vedea afacerea periclitată înainte de-a o pune pe picioare. Morningstar i-a telefonat mamei dumitale şi ea m-a angajat pe mine. Morningstar a dibuit ceva. Vannier se duce la Phillips acasă, intră pe furiş şi discută cu Phillips, încercând să afle în ce ape se scaldă.

Phillips nu-i spune că mi-a şi expediat dublonul fals, folosind pentru adresă litere de tipar, asemănătoare cu cele găsite ulterior într-un jurnal din biroul lui. Deduc aceasta din faptul că Vannier nu a încercat să-l recupereze de la mine. Bineînțeles, nu ştiu ce i-a spus Phillips lui Vannier, dar probabil i-a spus că afacerea era în pom, că ştia de unde era moneda şi că se va duce la poliție sau la doamna Murdock. Vannier a scos un pistol, l-a lovit cu el în cap, şi apoi l-a împuşcat. L-a percheziționat şi pe el şi apartamentul, dar n-a găsit dublonul, aşa că s-a dus la Morningstar. Nici Morningstar n-avea dublonul, dar probabil Vannier credea că-l are. L-a lovit pe bătrân în cap cu mânerul pistolului, a umblat în seif, poate a găsit ceva bani, poate n-a găsit nimic, în orice caz a lăsat în urma lui impresia unui jaf. Apoi domnul Vannier a şters-o, cam supărat totuşi că nu găsise dublonul, dar cu satisfacția de a fi făcut o treabă bună în după-amiaza aceea. Două crime bine făcute. Mai rămâneai dumneata.

Capitolul treizeci şi patru

Murdock mi-a aruncat o privire încordată, apoi privirea i-a coborât spre port-ţigaretul negru pe care îl ţinea strâns în mână. L-a băgat în buzunarul cămăşii şi s-a ridicat brusc. Şi-a frecat dosurile palmelor una de alta şi s-a aşezat din nou. A scos o batistă şi şi-a şters faţa.

— De ce eu? a întrebat cu o voce groasă, nefirească.

— Ştiai prea multe. Poate ştiai despre Phillips, poate nu. Depinde cât de mult erai amestecat în treaba asta. Dar despre Morningstar ştiai. Planul dăduse greş, iar Morningstar era mort. Vannier nu putea să stea nepăsător, sperând că dumneata n-o să afli. Trebuia să-ţi închidă gura bine, bine de tot. Dar ca s-o facă, nu era nevoie să te omoare. De fapt uciderea dumitale ar fi fost o mişcare greşită. Asta ar fi pus capăt influenţei pe care o exercita asupra mamei dumitale. Ea e o femeie rece, necruţătoare, avară, dar dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva râu, ar fi devenit o fiară. Nu i-ar mai fi păsat de nimic şi de nimeni.

Murdock şi-a ridicat ochii. A încercat să pară uimit, dar n-a reuşit decât să pară zăpăcit şi şocat.

— Mama... ce?

— Încetează cu scornelile. Sunt sătul până peste cap de minciunile familiei Murdock. Merle a venit în seara asta la mine. E acolo acum. Fusese la Vannier să-i ducă nişte bani. Bani storşi prin şantaj. Bani care i s-au dat

timp de opt ani. Ştiu pentru ce.

Nu s-a clintit. Mâinile îi stăteau țepene pe genunchi, din cauza tensiunii. Ochii aproape îi dispăruseră în fundul capului. Păreau ochi osândiți.

— Merle l-a găsit pe Vannier mort. A venit la mine şi mi-a spus că ea l-a omorât. Să nu discutăm de ce crede că trebuie să ia asupra ei crimele altora. M-am dus acolo să-l văd. Murise cu o seară înainte. Era țeapăn ca un manechin de ceară. Pe podea, lângă mâna lui dreaptă, se găsea un pistol. Era un pistol pe care-l ştiam din descrieri, un pistol care aparținea unui bărbat pe nume Hench, dintr-un apartament aflat vizavi de al lui Phillips. Cineva a ascuns pistolul cu care fusese omorât Phillips şi a luat pistolul lui Hench. Hench şi prietena lui se îmbătaseră şi îşi lăsaseră apartamentul deschis. Nu s-a dovedit că era pistolul lui Hench, dar se va dovedi. Dacă pistolul era al lui Hench şi Vannier s-a sinucis, Vannier nu e străin de moartea lui Phillips. Şi Lois Morny îl implică în moartea lui Phillips, dar într-alt fel. Dacă Vannier nu s-a sinucis – şi eu nu cred că s-a sinucis – s-ar putea totuşi să nu fie străin de cazul Phillips. Sau s-ar putea să fie altcineva implicat, cineva care l-a omorât şi pe Vannier. Există motive pentru care nu-mi place această idee.

Murdock şi-a ridicat capul.

— Nu? a zis el cu o voce neaşteptat de limpede. Pe față avea o expresie nouă, ceva luminos şi în acelaşi timp oarecum nătâng. Era expresia omului slab când e mândru.

— Eu cred că dumneata l-ai ucis pe Vannier. N-a făcut niciun gest, iar pe față i-a rămas aceeaşi expresie luminoasă.

— Te-ai dus acolo aseară. El trimisese după dumneata. Ți-a spus că a dat de bucluc şi că, dacă va fi

descoperit de autorități, o să te tragă şi pe dumneata după el. N-a zis cam aşa ceva?

— Ba da, a răspuns Murdock calm. Era beat, cu nasul pe sus şi părea foarte sigur de el. Aproape că nu mai putea de bucurie: Zicea că, dacă ajunge în camera de gazare, eu o să mă aflu alături de el. A mai zis şi altele.

— Nu, nu voia să ajungă în camera de gazare; şi, în momentul acela, nu vedea niciun motiv pentru asta dacă dumneata îți țineai gura. Aşa că a jucat tare. Principalul motiv care te-a determinat să iei dublonul şi să i-l dai lui, în afară de faptul că-ți promisese şi bani, era ceva în legătură cu Merle şi tatăl dumitale. Asta o ştiu. Mama dumitale mi-a spus puținul pe care încă nu-l aflasem. Acesta era motivul principal, şi era destul de puternic. Asta îți îngăduia să te justifici față de dumneata. Noaptea trecută însă Vannier avea nevoie de un ascendent şi mai puternic asupra dumitale. Aşa că ți-a spus adevărul, pretinzând că are şi dovezi.

S-a cutremurat, dar a reuşit să-şi păstreze pe față privirea mândră şi luminoasă.

— Am scos pistolul, a zis cu o voce aproape fericită. La urma urmei, ea este mama mea.

— Nimeni nu-ți poate lua acest drept. Murdock s-a ridicat în picioare, foarte drept, foarte înalt.

M-am apropiat de scaunul în care şedea, m-am aplecat şi i-am pus pistolul în față. Avea şi el un pistol în buzunarul halatului. A încercat să-l scoată, dar n-a avut timp. I l-am luat şi mi-am băgat pistolul meu în buzunar. I-am pus țeava celuilalt pistol în tâmplă şi i-am spus c-o să-l omor dacă nu-mi dă dovezile. A început să transpire şi să se bâlbâie că-mi spusese doar minciuni. Am tras cocoşul pistolului, vrând să-l sperii mai mult.

S-a oprit şi a întins o mână înainte. Îi tremura, dar

când s-a uitat la ea, s-a oprit din tremurat. A lăsat-o să cadă în jos pe lângă corp şi m-a privit în ochi.

— Probabil fusese trasă piedica sau funcţiona foarte uşor, pentru că s-a descărcat. Am sărit înapoi spre perete şi am doborât un tablou. Sărisem din cauza emoţiei când se descărcase pistolul, dar nu-mi pierdusem, cumpătul. Am şters pistolul şi am pus degetul lui Vannier pe el, apoi l-am aşezat jos, lângă mâna lui. Murise imediat. N-a prea curs sânge. A fost un accident.

— De ce să stricăm totul? am zis eu cam în zeflemea. De ce să nu facem din ea o crimă autentică?

— Aşa s-a întâmplat. Desigur, nu pot dovedi. Dar cred că l-aş fi omorât în orice caz. Poliţia ce ştie?

M-am ridicat în picioare şi am dat din umeri. Mă simţeam obosit, epuizat. Mă durea gâtul de-atâta flecăreală şi capul de-atâta efort, ca să-mi ţin gândurile-n ordine.

— Habar n-am de poliţie, am spus. Nu suntem chiar prieteni, fiindcă ei cred că le ascund adevărul. Şi au dreptate. S-ar putea să ajungă până la dumneata, dar dacă n-ai fost văzut, dacă n-ai lăsat nicio amprentă – şi chiar dacă ai lăsat, dar n-au nici un alt motiv să te suspecteze şi să-ţi ia ampretele – s-ar putea să nu se gândească niciodată la dumneata. Dacă află însă despre dublon şi că era un Brasher din colecţia Murdock, nu te văd bine. Totul depinde de felul în care îi înfrunţi.

— În afară de mama, nu-mi pasă ce-o să se întâmple. Totdeauna am fost un om de nimic.

— Pe de altă parte, am urmat ignorându-i vorbele goale, dacă pistolul se descarcă într-adevăr uşor şi faci rost de un avocat bun şi spui cinstit cum s-a întâmplat, niciun juriu n-o să te condamne. Juriilor nu le plac şantajiştii.

— Păcat, a zis el. Pentru că nu sunt în situația să mă apăr în felul ăsta. Eu nu ştiu nimic despre şantaj. Vannier mi-a arătat de unde pot face rost de bani, şi eu aveam mare nevoie de ei.

— Aha. Dacă vei fi pus în situația de a te apăra, o să te foloseşti de şantajul lui Vannier. O să te convingă bătrâna doamnă. Dacă o să fie în joc gâtul ei sau al dumitale, o să vorbească.

— E oribil. E oribil să spui asta.

— În ceea ce priveşte pistolul, ai fost norocos. Toți oamenii pe care-i cunoaştem s-au jucat cu el, ştergând şi lăsând amprente. Chiar şi eu am lăsat, doar aşa ca să mă aflu în treabă. E complicat când mâna e țeapănă. Dar n-am avut încotro. Morny a fost acolo şi a forțat-o pe nevastă-sa să-şi lase amprentele pe pistol. El crede că ea l-a omorât pe Vannier, iar ea, probabil, crede că el.

M-a privit fix. Mi-am supt buza. Era rigidă ca o bucată de sticlă.

— Şi acum cred că o s-o iau din loc, am zis.

— Vrei să spui că o să scap nepedepsit?

Vocea îi devenea iarăşi uşor arogantă.

— N-am de gând să te denunț, dacă la asta te referi. Altceva nu pot garanta. Dacă voi fi implicat, va trebui să fac față situației. Nu e vorba de implicații morale. Eu nu sunt polițist, nici informator de rând şi nici om al legii. Zici c-a fost un accident. Foarte bine, a fost un accident. N-am fost martor şi nici n-am vreo dovadă. Eu lucrez pentru mama dumitale şi voi tăcea atâta timp cât mi-o va cere. Nu-mi place doamna Murdock, nu-mi placi nici dumneata în mod deosebit. Dar îmi place Merle. E cam prostuță şi morbidă, dar simpatică. Şi ştiu cum a fost tratată în această afurisită familie în ultimii opt ani. Şi mai ştiu că n-a împins pe nimeni pe fereastră. E clar? A bolborosit ceva incoerent.

— O duc pe Merle acasă, am continuat eu. Am rugat-o pe mama dumitale să-i trimită hainele la locuința mea mâine dimineață. În caz că ar uita fiind prea ocupată cu pasiențele, te rog ai grijă dumneata să fie trimise.

A dat din cap în tăcere, apoi cu o voce stranie, abia auzită, a zis:

— Ai de gând să pleci... chiar aşa, de parcă nu s-a întâmplat nimic? Eu nu am... eu nici măcar nu ți-am mulțumit. Un om pe care de abia îl cunosc, care riscă pentru mine... nu ştiu ce să zic.

— Plec aşa cum plec eu întotdeauna. Cu un zâmbet degajat şi cu o fluturare a mâinii. Şi cu o speranță sinceră că n-o să te mai văd în viața mea. Noapte bună.

I-am întors spatele şi am plecat. Am închis uşa încet şi hotărât. Am ieşit politicos şi liniştit în ciuda tuturor ticăloşiilor. M-am dus pentru ultima oară şi l-am bătut uşor pe cap pe micul negru pictat, apoi am traversat pajiştea pe lângă cedrul de Himalaia şi boschetele scăldate în lumina lunii. Am ieşit în stradă, unde-mi lăsasem maşina.

M-am întors la Hollywood, am cumpărat o sticlă de-o juma' de whisky bun şi am luat o cameră la hotelul Plaza. M-am aşezat pe marginea patului, privindu-mi fix picioarele şi bând direct din sticlă.

Ca orice om care se îmbată în dormitor. După ce am băut de ajuns ca să mă ameţesc şi să-nu mai gândesc, m-am dezbrăcat şi m-am vârât în pat, iar după o vreme, dar nu prea curând, am adormit.

Capitolul treizeci şi cinci

Era ora trei după-amiază. Lângă uşă, pe covor, se găseau cinci valize una lângă alta. Una era valiza mea galbenă, zgâriată pe ambele părți de atâta trambalare prin portbagajele maşinilor; erau apoi alte două valize pentru avion, drăguțe, ambele având pe ele literele L. M.; mai exista încă o valiză veche, neagră, din imitație de morsă, cu inițialele M. D.; şi mai era şi o valijoară pentru noapte, din imitație de piele, cum se poate cumpăra de la orice magazin cu un dolar şi patruzeci şi nouă de cenți.

Doctorul Carl Moss tocmai ieşise pe uşă, blestemându-mă pentru că din cauza mea îl tot aşteptaseră în după-amiaza aceea ipohondrii lui. Mirosul dulceag al parfumului pe care-l lăsase îmi otrăvise aerul. Mă gândeam, atât cât mai eram în stare să gândesc, la ce-mi răspunsese când l-am întrebat cât timp îi va trebui lui Merle să se facă bine.

— Depinde ce-nțelegi prin bine. Întotdeauna nervii or să-i zbârnâie, însă emoțiile ei fireşti vor fi minime. Va respira mereu aer rarefiat şi va mirosi zăpadă. Ar fi fost o călugăriță desăvârşită. Visul religios, cu mărginirea lui, cu emoțiile stilizate şi puritatea necruțătoare, ar fi fost o perfectă eliberare pentru ea. Aşa stând lucrurile, va ajunge probabil una din fecioarele acelea acre care stau în spatele birourilor din bibliotecile publice şi ştampilează datele pe fişele de împrumut.

— Nu e chiar atât de rău, i-am zis, dar el a zâmbit,

doar, cu expresia lui circumspectă de evreu, şi a ieşit pe uşă.

„Şi, în afară de asta, de unde ştii că sunt fecioare?” m-am adresat uşii închise, fără a primi vreun răspuns.

Am aprins o ţigară şi m-am dus la fereastră. După câtva timp a apărut ea din dormitor. S-a oprit şi m-a privit cu ochii încercănaţi. Faţa îi era liniştită şi palidă; nu se fardase, avea doar ruj pe buze.

Fardează-te puţin, i-am spus. Parcă ai fi Albă ca Zăpada după o noapte petrecută cu marinarii dintr-o flotă de pescuit.

S-a dus şi s-a fardat pe obraji. Când a revenit, s-a uitat la bagaj şi a zis cu voce slabă:

— Leslie mi-a împrumutat două din valizele lui.

— Da, am adeverit eu, examinând-o cu privirea. Era foarte drăguţă. Purta pantaloni marinăreşti ruginii cu talia înaltă, pantofi Bata, o bluză cu imprimeuri maro cu alb, şi un fular portocaliu. Ochelarii nu-i avea. Ochii ei mari, albaştri şi limpezi, aveau o expresie uşor drogată, dar nu mai mult decât te aşteptai. Părul îi era lins, dar în legătură cu asta nu puteam face nimic.

— Am fost o mare pacoste, a zis ea. Îmi pare nespus de rău.

— Fleacuri. Am vorbit cu tatăl tău şi cu mama ta. Sunt bucuroşi din cale-afară. Nu te-au văzut decât de două ori în mai bine de opt ani şi credeau că te-au pierdut.

— Sunt fericită că-i pot vedea pentru câtva timp, a zis privind jos la covor. Foarte drăguţ din partea doamnei Murdock că mă lasă să plec. N-a fost niciodată în stare să-mi lase prea mult timp liber.

Îşi mişca picioarele de parcă se întreba ce să facă cu ele în pantaloni, deşi erau pantalonii ei şi ar fi trebuit să-şi pună întrebarea asta mai de mult. În cele din urmă

şi-a alăturat genunchii şi şi-a încleştat mâinile pe ei.

— Dacă avem ceva de discutat sau dacă vrei să-mi spui ceva, hai s-o facem acum. Pentru că n-o să merg cu maşina prin jumătate din Statele Unite, având lângă mine o persoană bolnavă de nervi.

Şi-a muşcat încheieturile degetelor, privindu-mă furiş.

— Aseară... a zis ea şi s-a oprit, înroşindu-se.

— Hai s-o luăm de la început, am zis. Aseară mi-ai spus că l-ai omorât pe Vannier, iar apoi că nu. Ştiu că nu l-ai omorât. Asta-i o problemă rezolvată.

A renunțat să-şi mai mişte încheieturile degetelor. M-a privit calmă, liniştită, gravă. Mâinile nu-i mai erau încordate pe genunchi.

— Vannier era mort cu mult timp înainte de-a ajunge tu acolo. Te-ai dus acolo ca să-i duci nişte bani din partea doamnei Murdock.

— Nu... din partea mea. Deşi, bineînțeles, erau banii doamnei Murdock; îi datorez mai mult decât voi fi vreodată în stare să-i plătesc. Bineînțeles, nu-mi dă un salariu mare, dar acesta de-abia ar...

I-am vorbit cu asprime:

— Că-ți dă salariu mic, este în firea ei, iar ideea că nu vei putea niciodată să-i dai atât cât i s-ar cuveni cuprinde mai mult adevăr decât poezie. E nevoie de cineva mult mai zdravăn ca să-i dea ceea ce merită. Oricum, asta n-are nicio importanță acum. Vannier s-a sinucis, pentru că fusese prins cu o afacere necinstită. Asta-i sigur şi definitiv. Felul în care te-ai comportat aduce mai mult sau mai puțin a teatru. Ai avut un şoc nervos puternic, văzându-l cum rânjeşte în oglindă. Şocul acesta s-a asociat cu altul, mult mai vechi, şi-ai dramatizat totul în felul tău uşor absurd.

M-a privit cu timiditate, dând din capul ei blond ca

arama, încuviinţând parcă ceea ce-i spusesem.

— Şi nu tu l-ai împins pe fereastră pe Horace Bright.

Faţa a început din nou să-i tresară, devenind uimitor de palidă.

— Eu... eu...

Şi-a dus mâna la gură şi a rămase aşa. Ochii şocaţi mă priveau.

— Nu ţi-aş fi vorbit despre asta, am zis, dacă doctorul Moss n-ar fi zis că se poate şi c-am putea să-ţi spunem. După părerea mea, îţi închipui probabil că l-ai omorât pe Horace Bright. Ai avut şi motiv, şi ocazie, şi cred chiar că o clipă ţi-a trecut prin minte să profiţi de ocazie. Numai că tu nu poţi face aşa ceva. Ai renunţat în ultima clipă. Dar chiar în acel ultim minut s-a întâmplat ceva şi ai leşinat. El a căzut într-adevăr pe fereastră, dar nu împins de tine.

M-am oprit un moment şi-am urmărit mâna care i-a căzut din nou în jos lângă cealaltă; după aceea şi-a încleştat mâinile.

— Te-a făcut să crezi că tu l-ai îmbrâncit. Totul a fost făcut cu grijă, cu prudenţă şi cu un fel de cruzime imperturbabilă, caracteristică unui anumit gen de femeie în relaţiile ei cu alta. Nu te-ai putea gândi la gelozie privind-o acum pe doamna Murdock... dar dacă gelozia putea fi un motiv, ea l-a avut. A avut unul chiar mai bun – cincizeci de mii de dolari asigurarea pe viaţă – tot ce mai rămăsese dintr-o avere ruinată, la care se adăuga dragostea aceea ciudată, nestăpânită şi posesivă, faţă de fiul ei pe care o au asemenea femei. E rece, aspră, lipsită de scrupule, iar pe tine te-a folosit, fără îndurare sau milă, drept paravan, în cazul în care lui Vannier i-ar fi sărit ţandăra. Ai fost pentru ea doar un ţap ispăşitor. Dacă vrei să scapi de viaţa asta insipidă, de dependenţa emoţională în care trăieşti, trebuie să

înțelegi şi să crezi ceea ce-ți spun. Ştiu că nu e uşor.

— Este absolut imposibil, a zis ea liniştită, privindu-mi rădăcina nasului. Doamna Murdock a fost întotdeauna foarte bună cu mine. E adevărat că nu-mi aminteam niciodată prea bine... dar nu se cuvine să spui asemenea lucruri îngrozitoare despre oameni.

Am scos plicul alb care fusese în spatele tabloului lui Vannier. În el erau două fotografii şi un negativ. I-am pus o fotografie în poală.

— Poftim, uită-te la ea. A făcut-o Vannier din stradă.

S-a uitat la fotografie.

— Păi, acela e domnul Bright. Nu-i o poză prea reuşită, nu-i aşa? Şi aceea e doamna Murdock – pe atunci era doamna Bright – exact în spatele lui. Domnul Bright pare furios.

M-a privit cu un fel de blândă curiozitate.

— Dacă pare furios acolo, ar fi trebuit să-l fi văzut câteva secunde mai târziu când a ajuns jos.

— Când... ce?

— Ascultă, am zis eu cu un fel de disperare, acesta e un instantaneu care a surprins-o pe doamna Elizabeth Bright. Murdock făcându-i vânt pe fereastră primului ei soț. El cade. Uită-te la poziția mâinilor lui. Țipă de groază. Ea este în spatele lui, iar chipul îi este plin de furie. Nu pricepi chiar deloc? Asta-i dovada de care Vannier s-a folosit în toți aceşti ani. Familia Murdock n-a văzut-o niciodată şi nici n-a crezut că există cu adevărat. Dar ea exista. Am găsit-o aseară, printr-un noroc asemănător cu cel căruia îi datorăm fotografia. Ceea ce e un fel de dreptate. Începi să înțelegi?

S-a uitat din nou la fotografie, apoi a pus-o la o parte.

— Doamna Murdock a fost totdeauna drăguță cu mine.

— Te-a făcut țap ispăşitor, am zis eu cu o voce uşor

încordată, de regizor la o repetiție nereuşită. E o femeie şireată, dură şi perseverentă. Îşi cunoaşte complexele. E în stare să cheltuiască un dolar ca să păstreze unul, ceea ce puțini oameni de felul ei ar face. Am să i-o arăt. Aş vrea să i-o transmit împreună cu o armă pentru împuşcat elefanți, dar nu mă lasă buna mea creştere.

— De, a zis ea, asta e.

Mi-am dat seama că auzise doar un cuvânt din trei şi că nu credea ce-i spusesem.

— Să nu-i arătați asta niciodată doamnei Murdock. Ar supăra-o îngrozitor, a adăugat.

M-am ridicat, i-am luat fotografia, am rupt-o bucățele şi le-am aruncat în coşul de hârtii.

— S-ar putea să-ți pară rău pentru ceea ce am făcut, am zis, fără să-i spun că mai aveam una, şi un negativ. Poate că într-o noapte, peste trei luni sau trei ani, o să te trezeşti şi-o să-ți dai seama că ți-am spus adevărul, şi poate atunci o să regreți că nu mai poți privi această fotografie. Şi poate că greşesc şi eu în această privință. S-ar putea să fii foarte dezamăgită aflând că n-ai omorât într-adevăr pe nimeni. E minunat. Oricum e minunat. Acum o să coborâm, o să ne urcăm în maşina mea şi-o să mergem la Wichita să-ți vizităm părinții. Şi nu cred c-o să te mai întorci la doamna Murdock, dar s-ar putea foarte bine să mă-nşel şi în privința asta. Să nu mai discutăm despre asta. Niciodată.

— N-am niciun ban, a zis ea.

— Ai cinci sute de dolari pe care ți i-a trimis doamna Murdock. Îi am în buzunar.

— E grozav de drăguț din partea ei.

— Ducă-se pe pustii, am zis, şi am intrat în bucătărie să beau ceva înainte de plecare.

Nu mi-a priit deloc. Îmi venea să mă cațăr pe pereți şi să umblu pe tavan.

Capitolul treizeci şi şase

Am lipsit zece zile. Părinţii lui Merle erau oameni şterşi, amabili, răbdători. Trăiau într-o casă veche, pe o stradă liniştită şi umbroasă. Când le-am povestit ce-am crezut de cuviinţă că ar trebui să ştie, au început să plângă. Ziceau că-s bucuroşi s-o aibă pe Merle din nou cu ei şi că vor avea mare grijă de ea, şi îşi făceau multe reproşuri. I-am lăsat să-şi facă.

Când am plecat, Merle purta şorţ, iar în mână avea un făcăleţ. A venit la uşă ştergându-şi mâinile de şorţ. M-a sărutat pe gură, apoi a început să plângă şi a fugit înapoi în casă. În pragul uşii a apărut maică-sa, cu un zâmbet larg, simplu, să mă petreacă.

Când am văzut casa rămânând în urmă, am avut un sentiment ciudat, ca şi cum aş fi scris o poezie foarte bună, dar am pierdut-o şi nu mi-o voi mai aminti niciodată.

Când m-am întors, i-am telefonat locotenentului Breeze şi m-am dus să-l întreb cum mai stăteau lucrurile cu cazul Phillips. Îl rezolvaseră foarte bine, printr-un amestec corect de inteligenţă şi noroc, necesar totdeauna. Până la urmă soţii Morny nu s-au dus la poliţie, dar cineva a telefonat spunând că se auzise o împuşcătură din casa lui Vannier, după care a închis imediat telefonul. Specialistul care a studiat amprentele digitale de pe pistol nu s-a declarat prea mulţumit, aşa

că au supus mâna lui Vannier testului cu pulbere de nitrat. Au ajuns la concluzia că e vorba de o sinucidere. După aceea, un detectiv pe nume Lackey, care lucra la Secția Criminalistică, s-a gândit să studieze puțin pistolul şi a descoperit că o descriere a acestuia fusese difuzată poliției şi că un asemenea pistol se căuta în legătură cu uciderea lui Phillips. Hench l-a identificat şi, mai mult decât atât, s-a găsit o jumătate de amprentă a degetului său mare pe marginea piedicii, de pe care, netrăgându-se obişnuit înapoi, amprenta nu se ştersese complet.

Cu toate astea la mână, plus o serie de amprente de-ale lui Vannier, mult mai bune decât le puteam eu face, s-au dus din nou în locuința lui Phillips şi a lui Hench. Au găsit urme ale mâinii lui Vannier pe patul lui Hench, şi urmele unuia dintre degete pe partea de jos a mânerului de la toaleta din apartamentul lui Phillips. După aceea au întreprins cercetări în cartier şi, cu ajutorul fotografiilor lui Vannier, au dovedit că acesta fusese pe strada aceea de două ori şi de cel puțin trei ori pe o stradă alăturată. Curios, nimeni din clădirea în care locuia Phillips nu l-a văzut pe Vannier, sau nimeni nu voia să recunoască că l-a văzut.

Nu le mai lipsea decât mobilul. Le-a fost furnizat cu amabilitate de Teager, arestat în Salt Lake City pe când încerca să vândă un dublon Brasher unui negustor de monede care-l credea veritabil, dar furat. Avea o duzină la hotel şi unul s-a dovedit a fi veritabil. Teager le-a mărturisit întreaga poveste şi le-a arătat un semn foarte mic, de care se folosea pentru identificarea monedei veritabile. Nu ştia de unde şi-o procurase Vannier, şi nici poliția n-a aflat, deşi în ziare au apărut mereu anunțuri prin care era căutat proprietarul monedei furate. Nu s-a prezentat nimeni. Poliției nu i-a mai păsat de Vannier,

convinsă fiind că-i vinovat de crimă. Au socotit moartea lui Vannier o sinucidere, deşi aveau îndoieli.

După o vreme lui Teager i-au dat drumul, pentru că nu-l credeau implicat în crimă. Nu-l puteau acuza decât de tentativă de escrocherie. El cumpărase aurul în mod legal iar falsificarea unei monede ieşite din uz nu intra sub jurisdicția legilor federale, privitoare la falsificarea banilor. Statul Utah a refuzat să ia în considerare cazul.

Nu s-a dat crezare niciodată mărturisirii lui Hench. Breeze zicea că a folosit-o ca un mijloc, ca să mă constrângă să le dau informații. Ştia că n-o să tac dacă aveam dovezi că Hench era nevinovat. Nici acestuia nu i-a mers prea bine. În urma unei confruntări i-au pus în spinare, lui şi unui macaronar numit Gaetano Prisco, jefuirea a cinci magazine, într-unul din acestea fiind şi un om împuşcat. N-am aflat niciodată dacă Prisco era rudă cu Palermo, dar oricum n-a fost prins niciodată.

— Îți place? m-a întrebat Breeze după ce mi-a spus toate astea, sau toate câte se întâmplaseră până atunci.

— Două chestiuni nu sunt clare, am răspuns eu. De ce a fugit Teager, şi de ce a stat Phillips pe Court Street sub un nume fals?

— Teager a fugit deoarece omul de la lift i-a spus că bătrânul Morningstar a fost ucis, şi atunci a mirosit o capcană. Phillips a folosit numele de Anson deoarece serviciul financiar al companiei îl urmărea pentru maşină, iar el era lefter şi absolut disperat. Asta explică de ce un nătărău tânăr şi cinstit ca el a putut fi antrenat într-o afacere care, probabil încă de la început, părea dubioasă.

Am dat din cap, în semn că sunt de acord cu el.

Breeze a venit cu mine până la uşă. A pus o mână puternică pe umărul meu şi a strâns.

— Îți aminteşti de cazul Cassidy, de care urlai la

Spangler şi la mine în noaptea aceea în apartamentul tău?

— Da.

— I-ai spus lui Spangler că n-a existat niciun caz Cassidy. A existat – dar sub alt nume. Eu am lucrat la el.

Şi-a luat mâna de pe umărul meu, mi-a deschis uşa şi mi-a zâmbit.

— Din cauza cazului Cassidy şi a lucrurilor pe care le-am simţit atunci, dau uneori individului o şansă pe care poate nici n-o merită cu adevărat. Asta, ca o mică compensaţie din milioanele murdare, dată unor inşi care trudesc – ca mine, sau ca dumneata. Să fim buni.

Era noapte. M-am dus acasă, mi-am pus o haină veche de casă şi am aşezat piesele de şah. Am făcut cincizeci şi nouă de mutări. Un joc de şah frumos, imparţial, neîndurător, aproape înfiorător prin implacabilitatea-i tăcută.

Când am terminat, am stat la fereastra deschisă şi am ascultat câtva timp zgomotul nopţii şi i-am inhalat miresmele. Am dus apoi paharul în bucătărie şi l-am spălat. L-am umplut după aceea cu apă de la gheaţă. Am rămas lângă chiuvetă sorbind din pahar şi privindu-mi faţa în oglindă.

— Tu şi Capablanca, am zis.

SFÂRŞIT